45. "Melekler demişti ki: "Ey Meryem! Allah sana, Kendinden bir sözü, adı Meryem oğlu Îsâ olan Mesîh'i, dünya ve âhirette şerefli ve Allah'a yakın kılınanlardan olarak müjdeler."

Ey Meryem, Allah sana kendisinden, kendi katından bir keli-me, bir hüküm, bir yasa müjdeliyor. Sana katından bir çocuk, bir oğul müjdeliyor ki Onun ismi Meryem oğlu Îsâ Mesîh'tir.

Îsâ (a.s)'ın ismi bizzat Allah tarafından belirlenmiş oluyor. Bu isim anasına nisbet ediliyordu. Çünkü Onun babası yoktu. Allah'ın bir kelimesi, bir yasası olarak Hz. Îsâ babasız dünyaya gelecekti. İmrân ailesinin kızı, anası tarafından daha ana karnındayken Allah'a kulluğa adanmış o genç kız, kocasız, nikâhsız bir çocuk dünyaya getirecek, bu çocuk işte bu yönüyle Allah'ın bir kelimesi, Allah'ın bir âyeti, bir mûcizesi, bir yasası olacaktı. Dünya ve âhirette Allah'ın seçilmiş kullarından, Allah'ın mukarrabûn kullarından, yakınlarından, yakınlaştırılmışlardan olacaktı.

Arkadaşlar, Onun ismi Meryem oğlu Îsâ Mesîh kelimetullahtır. Îsâ ismi, Mesîh lâkabıdır. Mesîh: gezgin, seyyah anlamına gelmekte-dir. Allah'ın dinini, Allah'ın mesajını insanlara duyurmak için diyar diyar gezen mânâsına. Kelimetullah da yaratılış mûcizesinden ötürü babasız olarak Allah'ın "Kün" "Ol" kelimesiyle, emriyle yaratılışıdır. Bu kelime ifadesini böyle anlamaya çalışıyoruz.

İnsanlık, atası olan ilk insanın, Hz. Adem'in yaratılışına tanık olmadı. İnsanlık kendi yaratılışına da tanık olmadı. Yaratılırken kendimizi ve yaratılışımızı bilecek durumda değildik. Onun için Meryem oğlu Îsâ (a.s)'ın yaratılışı insanlığın yeryüzünde tanık olduğu en büyük, en enteresan olaydır. Rabbimizin yeryüzünde hayat için koyduğu yasa gereği, hayat için koyduğu sünnetullah gereği tüm varlıklarda istisnasız erkek ve dişiden tenasül yoluyla üreme devam etmektedir. Hayat için bu yasayı koyan kimdir? Bu yasayı koyan Allah'tır. Yasa gereği erkek de, dişi de birer sebepten başka bir şey değildir. Aslında bu sebeplerin arkasında yasa koyucu Allah'ın eli işlemektedir.

İşte yasa koyucu, bazen böyle kendi yasasını değiştirerek insanlara kendi gücünü, kudretini, yasa belirleyiciliğini, egemenliğini göstermek ister. Allah'ı inkâr eden, Allah'ın rubûbiyet ve ulûhiyet'ini reddeden böyle materyalist bir toplum içinde kendi yasasını değiştirerek, babasız bir çocuk dünyaya getirerek kâfirlerin dikkatlerini gücüne kudretine çekiverir. Böylece buna bir delil, bir âyet, bir kelime yapıverir Allah onu. Onun içindir ki Îsâ (a.s), Allah'ın bir kelimesi, bir yasası oldu ve bundan sonra yeryüzünde böyle bir olay bir daha gerçekleşmedi.

Bu Allah’ın gücünü, kudretini, egemenliğini ortaya koyan en büyük mûcizelerinden birisi olacaktı. Ama kâfirler bu hadiseye bakarak Allah’a imanlarını, teslimiyetlerini artıracakları yerde onu başka mecralara çekmek istediler. Allah’ın kelimesi olan Hz. Îsâ’ya ulûhiyet sıfatları yüklediler. Allah bu hadiseyle tevhidi yerleştirmek istemişti ama onlar bunu şirklerine malzeme yaptılar. Rabbimiz ısrarla Onun Meryem oğlu Îsâ olduğunu, bir kadının çocuğu olduğunu vurguladığı halde onlar Onu Allah’ın oğlu kabul edip kâfir oldular.

Allah’ın sapıklıklarını onayladığı hıristiyanlar böyle yaparlarken, yine Allah’ın lânetleyip küfürlerini onayladığı yahudiler de Rabbi-mizin ısrarla Onun dünya ve âhirette Allah’ın seçilmiş kullarından, Allah’ın mukarrabûn kullarından, yakınlarından, yakınlaştırılmışlardan olduğunu vurgulamasına rağmen Ona zina iftirasında bulunarak kâfir oldular.

46. “İnsanlarla, beşikte iken de, yetişkin iken de konuşacaktır ve o, iyilerdendir.”

O sâlihlerden olacak ve dünyaya geldiği anda, beşikte bir bebek olduğu halde, insanlarla konuşmaya başlayacak, yetişkinken de konuşacak, bir Allah yasasıdır, Allah kelimesidir O.

Rabbimizin melekleri Meryem’e bunları müjdeleyince:

47. “Meryem: “Rabbim! Bana bir insan dokunmamışken nasıl çocuğum olabilir?” demişti. Melekler şöyle dediler: “Allah dilediğini böylece yaratır. Bir işin olmasını dilerse ona “ol" der ve olur.”

Meryem diyor ki, Rabbim, bana bir insan, nikâhlı bir koca dokunmamışken, ben gayri meşru bir ilişkide bulunmamış tertemiz birisi iken nasıl benim bir çocuğum olabilir? Ben nasıl bir çocuk dünyaya getirebilirim? Ben kötü birisi değilim. Senin yeryüzünde hayat için koyduğun yasan gereği babasız, kocasız nasıl bir çocuk olabilir? demişti de Allah’ın melekleri de dediler ki:

İşte bu böyledir. Yâni gerçekten durum senin dediğin gibidir. Ne nikâh yoluyla, ne de zina yoluyla sana bir erkek dokunmamıştır. Sen iffetli ve namuslu bir kızsın. Ama Allah dilediğini dilediği şekilde yaratandır. Allah bir şeye hükmetti mi, Allah bir şeyin olmasını diledi mi ona “Ol” der, o da oluverir. Bu Rabbin için zor bir şey değildir. Bu Rabbine çok kolaydır. Çünkü yasanın sahibi de, hayatın sahibi Odur.

Böylece Meryem anamız çocuğa hamile kalır. Kur’an’ın başka yerlerinde, Meryem sûresinde uzun uzun bu bölüm anlatılır. İnşallah sizler oradan okursunuz. Hz. Îsâ dünyaya gelecektir. Ve tertemiz genç kız Hz. Meryem için, sıkıntılı günler

başlayacaktır. Kavminden uzaklaşacak, insanlardan kaçacak, uzak bir yere, mescidin tenha bir köşesine çekilecek, karnındaki çocuğunu insanlardan gizlemeye çalışacak, insanların sansasyonlarından, dedikodularından korkacak, ürkecek ve oğlunu doğururken de şöyle diyecek:

“Keşke bugünden önce ölüp gitseydim”. İnsanların kendisine diyecekleri şeyleri düşünmesi, Ona bunları söyletecekti. Keşke bundan önce ölseydim de adım sanım unutulup gitseydi. Hakkında dedikodu edilmeyen, hakkında konuşulmayan birisi olsaydım. Kucağında babasız bir çocukla insanların huzuruna çıktığı zaman onların kendisine neler diyeceklerini, nasıl karşılayacaklarını düşünüyor, düne kadar mescide, Allah’ın mabedine adanmış, kutlu ve tertemiz bir ailenin çocuğu, kutlu bir peygamberin kefaletinde büyümüş, o güne kadar hiçbir erkek eli değmemiş, iffet ve haya timsali bir genç kız olarak insanların karşısına nasıl çıkacağını, bu babasız çocuğu onlara nasıl anlatacağını, onları buna nasıl inandıracağını düşündükçe ölümü temenni ediyordu.

Gerçekten kendisine çok büyük bir rol yükleniyordu. Çok zor bir imtihandan geçiriliyordu. Tertemiz bir kızcağız olarak kucağındaki Îsâ’yla birlikte kavminin huzuruna çıktığı zaman kesin biliyordu ki tüm kavmi, tüm ailesi üzerine yürüyeceklerdi. Bu neyin nesi ey Meryem? Sen kötü, iffetsiz birisi değildin! Anan-baban da kötü, ahlâksız, iffetsiz değillerdi. Onların çocukları olarak kucağında getirdiğin bu çocuk kim? Nerden aldın, kimden aldın bunu? Diyenlere karşı nasıl cevap verecekti? Ne diyecekti? Nasıl temize çıkaracaktı kendini? Nasıl temize çıkaracaktı ailesini? Zekeriya (a.s)’ı?

Düşünebiliyor musunuz? Gerçekten çok büyük bir imtihandı. Bırakın insanları, dağların bile dayanamayacağı bir imtihandı Meryem’in imtihanı. Çok çetin bir imtihandı bu. Hem Meryem için, hem ailesi için, hem velîsi, kefili Zekeriya (a.s) için, hem de kıyâmete kadar İslâm yolunun yolcuları biz müslümanlar için çok büyük bir imtihandı bu. Belki o günün tüm müslümanları, belki şu anda bizler gerçekten sıkıntılanacağız, ıstıraba boğulacağız.

Ama Allah çok kısa bir zaman içinde sevdiği kulunun, mü’min kullarının imdadına yetişecekti. Tıpkı Zekeriya (a.s)’ın yaşlılık halinde, karısının da kısır halinde Yahyâ’yı dünyaya getirirken konuşmadığı gibi Meryem anamız da konuşmayacaktı. Allah savunacak ve koruyacaktı onu. Kendisi hiç konuşmayacak, eserini konuşturacaktı, amelini konuşturacaktı, beşikteki çocuğunu konuşturacaktı. Meryem işaret edecekti beşikteki çocuğuna ve Allah’ın âyeti olarak, Onun bir kelime-si olarak beşikteki çocuk konuşacak ve bu Allah âyetine, Allah yasa-sına, Allah kelimesine şahit olan tüm dünya sarsılacaktı.

O gün Allah'ın bu âyeti karşısında kâfir Roma sarsılacak, şirk dininin mensubu, atalar dininin mensubu Romalıların akılları başlarından gidecek, yahudiler sarsılacak, bugün biz sarsılacağız ve kıyâmete kadar Allah'ın gücü karşısında, Allah'ın kudreti karşısında, Allah'ın olmazı oldurması karşısında tüm dünya insanlığı sarsılmaya devam edecek. Allah'tan, Allah'ın gücünden, Allah'ın egemenliğinden şüphe içinde olan kâfiriyle, müşrikiyle tüm insanlar beyinlerinden vurulmuş olacaklar.

48. "Ona Kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğretecek."

Ve Rabbi ona kitabı, Tevrat'ı, İncil'i, hikmeti öğretiyor. Hem ya-zı yazmayı, hem kitabı öğretiyor, hem de bu kitabın pratiğini, yâni nasıl anlaşılacağını, nasıl uygulanacağını öğretiyor ya da öğretecek. Rabbimiz, elçisine gönderdiği İncil'le daha önce gönderdiği ve İsrâil oğullarının bozup tahrif ettikleri Tevrat'ın aslını da ortaya koyacaktı. Çünkü kitaplar ve peygamberler birbirlerini tasdik ederek geli-yorlardı.

Ve Rabbi Onu İsrâil oğullarına peygamber olarak gönderecek. Îsâ (a.s) Allah'ın kutlu elçilerinden bir elçi olacaktı. Bu elçinin muallimi diğer elçiler gibi Allah'tı. Allah bilgilendirecekti Onu. Allah'ın seçip bilgilendirdiği Îsâ (a.s), gönderildiği toplum içinde hakim bir konumda olan ihtiyarların, kahinlerin, sihirbazların, filozofların, yöneticilerin bilmediğini bilecekti. Çünkü O Allah bilgisine, vahiy bilgisine, kitap ve hikmet bilgisine sahip olacaktı. Allah kendisine vahyedecekti. Diğer şerefli elçileri gibi Rabbimiz onu da kendi bilgisiyle izzet ve şerefe ulaştıracak, insanlığa yasal bir örnek ve önder yapacaktı. Kıyamete ka-dar insanlık için açılmış bir rahmet kapısı yapacaktı onu. Kendisini örnek bilip kendisi gibi bir hayat yaşayanlara cennet sunacaktı.

49. Ve O İsrâil oğullarına şöyle diyen bir peygamber kılacak: "Ben size Rabbinizden bir âyet getirdim. Ben size çamurdan kuş gibi bir şey yapıp ona üfleyeceğim, Allah'ın izniyle, hemen kuş olacaktır; anadan doğma körleri, ala-caları iyi edeceğim; Allah'ın izniyle, ölüleri dirilteceğim; yediklerinizi ve evlerinizde sakladıklarınızı da size haber vereceğim. İnanmışsanız bunda size delil vardır."

İsrâil oğullarına Allah'ın son elçisi olarak gönderilecek ve artık Ondan sonra da Allah İsrâil oğullarına başka bir peygamber göndermeyecekti. Böylece artık İsrâil oğullarının peygamberlik hakları bitecekti. Artık imamet, önderlik, liderlik onlardan alınacaktı. İbrâhim (a.s) la, İbrâhim (a.s)'ın oğlu İshak (a.s) ve torunla-rından Yakub (a.s)'la İsrâil oğullarına başlayan peygamberlik mührü Îsâ (a.s)'la ta-

mam-lanacak ve Ondan sonra yine İbrâhim (a.s)'ın öteki oğlu İsmail (a.s)'ın soyundan son elçi gelecekti. O elçi İsrâil oğullarından gelmeyecekti.

Allah'ın İsrâil oğullarına gönderdiği son elçisi, Allah'ın Meryem'e ilka ettiği, Ruh'ul Kudüs olan, Ruh'ullah olan, Allah'ın bir kelimesi, bir yasası olan Hz. Îsâ (a.s), İslâm'ı bırakıp yahudileşen, Allah'ın kitabını tahrif edip kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya başlayan İsrâil oğullarına şöyle di-yecekti:

Muhakkak ki ben size Rabbinizden bir âyet getirdim. Rabbi-nizden âyetlerle geldim. Eğer Rabbime ve bana inanacaksanız Rab-bimden getirdiğim bu âyetler benim bu Kâinatın Rabbi tarafından gönderildiğime delildirler. Babasız dünyaya gelmesi delildir ve şu zikredilecek olanlar delildir.

Ben size çamurdan kuş gibi bir şey yapıp ona üfleyeceğim de Allah'ın izniyle hemen o kuş olacak. Yine ben anadan doğma körleri ve cilt hastalarını, deri hastalarını iyileştiririm. Anadan doğma körleri görür, abraşları iyi hale getireceğim. Ve Allah'ın izniyle ölüleri dirilteceğim. Allah'ın izniyle şu anda her birerinizin evlerinde yarın için ne sakladığını ve ne yediğini ben size bildirip haber vereceğim.

Dikkat ederseniz Allah'ın elçisi Hz. Îsâ (a.s) ısrarla ve tekrar, tekrar bi iznillah, Allah'ın izniyle ifadesini kullanıyor. Kendisinde bütün bunları yapacak hiçbir gücün, kuvvetin bulunmadığını, kendisinin Allah sıfatlarına sahip olmadığını, Allah'ın izni olmadan bunlardan hiçbirisini yapamayacağını, Allah izniyle hareket eden âciz bir beşer olarak asla rubûbiyeti konusunda bir vehme düş-memeleri gerektiğini ihtar için böyle yapıyordu.

Eğer iman edecekseniz, eğer Allah'a, Allah'ın rubûbiyetine, ulûhiyetine iman edip teslim olacaksanız, Allah'a boyun büküp kulluğa yönelecekseniz size Allah'tan getirmiş olduğum mesajın doğruluğuna bu âyetler, bu mûcizeler yeterli olacaktır.

İşte âyetler, işte mûcizeler. Kim yapabilir bunları Allah elçilerinden başka? Kim becerebilir? Kim görür hale getirebilir körleri? Kim diriltebilir ölüleri? Kim bilebilir insanların evlerinde biriktirdiklerini? Kim yapabilir bunları Allah'ın izni olmadan? Kimin, hangi insanın gücü yetebilir bunlara? Eğer insanlar bütün bunları Allah'tan bilip öylece iman ederlerse müslüman olurlar. Değilse bütün bunları Allah'tan başka birilerine, meselâ Allah'ın bir kulu ve elçisi olan Îsâ (a.s)'a ve-rirler, Îsâ (a.s)'ı Allah yerine koyarlar, Ona Allah sıfatlarını yüklerler ve Onda Allah'ın gücünü, kudretini aramaya kalkışırlarsa o zaman da kâfir olurlar, müşrik olurlar ve cehennemi boylarlar.

İşte Allah'ın İsrâil oğullarına gönderdiği son elçisi Hz. Îsâ (a.s) Allah'ın kendisine öğrettiği İncil ve Tevrat bilgisiyle, Allah'ın kendisine lütfettiği bu âyetlerle, bu mûcizelerle İsrâil oğullarının karşısına çıkacak ve ey İsrâil oğulları, eğer mü'minseniz, eğer iman ediyorsanız, eğer ben gelmeden önce de mü'min olduğunuzu iddia ediyorsanız, eğer benden önceki Tevrat'a, benden önceki Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ'ya inanıyor idiyseniz veya eğer iman edecekseniz alın işte şu getirdiğim âyetlerde, mûcizelerde sizin için gerçekten büyük âyetler, ibretler vardır. Gelin Rabbinizden gelen bu âyetler doğrultusunda bir imanı, bir hayatı gerçekleştirin. Allah'tan gelen bu âyetlere, bu kitaba nasıl inanılacaksa öylece iman edin, Allah'a nasıl kulluk edilecekse öylece kulluğa yönelin ve beni sadece Allah tarafından gönderilmiş bir kul ve elçi bilin diyecekti.

50,51. "Benden önce gelen Tevrat'ı tasdik etmekle beraber size yasak edilenlerin bir kısmını helâl kılmak üzere, Rabbinizden size bir âyet getirdim. Allah'tan sakının ve bana itaat edin; çünkü Allah benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. O'na kulluk edin, bu doğru yoldur."

Ben benim önümde bulunan, benden önce gönderilmiş olan Tevrat'ı tasdikçi olarak geliyorum. Hem size Rabbimden yeni bir âyet yeni bir kitap getirmekle birlikte, aynı zamanda benden önce kardeşim Mûsâ'ya gönderilen Tevrat'a da iman ediyor, Onun doğruluğunu tasdik ediyorum. Bu benim peygamberliğimin delilidir. Ben kendi kendime din uyduran, kendi kendime yol belirleyen, hayat programı yapan ve sizleri ona çağıran birisi değil, önceki peygamberlerin yoluna, dinine çağırıyorum. Ve size haram kılınan bazı şeyleri, bazı yasakları helâl kılmak için Allah tarafından geliyorum.

Öyleyse Allah'la yol bulun. Yolunuzu Allah'a sorun. Hayatınızı Allah adına yaşayın. Allah konusunda takvalı olun, ve bu konuda da bana itaat edin. Takvanın usulünü, teslimiyetin modelini benden öğrenin. Ben Allah'a nasıl bir kulluk yapıyor, Allah'tan nasıl korkuyor, Ona karşı nasıl saygılı davranıyorsam, Onun emirlerine ve yasaklarına nasıl riâyet ediyorsam bana bakın ve benim gibi olun.

Biliyoruz ki Kitaplar ve Peygamberler aynı kaynaktan geldiği için birbirini asla nakzetmezler. Aksine bütün Kitaplar ve tüm Peygamberler birbirini destekler. Hz. Îsâ da öyle diyordu. Ben yeni, garip, türedi birisi değilim. Size duymadığınız, bilmediğiniz bir din de getirmiş değilim. Bu dini daha önce Mûsâ da getirmişti. O halde ben, benden önceki Tevrat'ı yalanlamaya değil, tasdik etmeye geldim.

Ve benden önceki kitapta isyanlarınız sebebiyle, Rabbinize kafa tutmanız ve Ona kulluktan çıkmanız sebebiyle Allah'ın size haram kıldığı bazı şeyleri helâl kılayım diye gönderildim. Benim getirdiğim kitap Tevrat'ın hükümlerinden bazı-

sını nesih etsin diye gönderildim. Ya da Tevrat'ta Allah size haram kılmadığı halde sizin hevâ ve hevesleriniz doğrultusunda kendi kendinize koyduğunuz haramları kaldırmaya geldim. Sizin kendi kendinize bozduğunuz haram-helâl yasalarını Allah'ın istediği biçimde düzenlemeye geldim.

Ayetten anlıyoruz ki İncil Tevrat'ın bazı hükümlerini nesih et-miştir. Düne kadar yahudilere karşı hıristiyanlar neshi savunuyorlar ve bunu inkâr etmiyorlardı. Çünkü kendi kitapları olan İncil, Tevrat'ın bazı hükümlerini nesih etmişti. Meselâ İncil'de, Tevrat'ın cumartesi günü iş yapmayı yasaklayan hükmünü değiştirip bunu pazar gününe alan âyetlerin varlığını iddia ediyorlardı.

Yine Hz. Îsâ'nın yiyecek ve içecekler konusunda eski yasakları kaldırdığına inanıyorlardı hıristiyanlar. Ama sonradan Kur'an gelip de ikisini de nesih eden âyetler ortaya konulunca bu defa yahudilere karşı bu neshi savunan hıristiyanlar 90 derecelik bir dönüşle neshi reddediverdiler. Olmaz böyle şey dediler. Yâni hâşâ Allah'ın kelimelerinde, Allah'ın âyetlerinde, Allah'ın hükümlerinde değişiklik olmaz. Yâ-ni Allah'ın İncil'deki âyetleri kesinlikle değişemez, değiştirilemez di-yorlar. İncil'in kendisinden önceki Tevrat'ı değiştirdiğine inanan bu Hıristiyanlar aynı şeyin Kur'an için geçerliliğini reddettiler.

Allah benim de sizin de Rabbinizdir. Muhakkak ki kendisine kulluk edilmeye lâyık, kulluk programını bilen, sizden nasıl bir kulluk isteyeceğini bilen ve size bir hayat programı belirleyen benim de sizin de Rabbiniz Allah'tır. Sizin için de benim için de kendisine kulluk edilecek, hayat programı uygulanacak Ondan başka Rab yoktur. Bu konuda benim sizden bir farkım yoktur. Ben de sizin gibi Allah'ın kuluyum. Benim boynumdaki ipin de ucu Rabbimin elindedir. O ne tarafa çekerse ben o tarafa gitmek zorundayım. Ben her zaman ona muhtacım. Beni yaratan, beni besleyen, beni yaşatan ve bana yol gösteren Odur. Ben nasıl Onu Rab bilmiş ve iradem Ona teslim etmişsem gelin siz de sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin ve Ondan başkalarını Rab bilmeyin. Allah yolundan başka yol yoktur. Allah'a kulluk yolundan başka yol yoktur. Yahudilik, hıristiyanlık, İslâm'ın dışındaki tüm dinler, tüm yollar Allah'ın razı olmadığı dinler ve yollardır diyerek, Îsâ (a.s) aynen İbrâhim'in, Mûsâ'nın dâvetini tekrar ediyordu.

Dikkat ederseniz burada Hz. Îsâ'nın hıristiyanların iddia ettikleri gibi asla kendisinin Rab olduğunu, Allah'ın oğlu ya da Allah'ın yetkilerine sahip birisi olduğunu kendisine de kulluk edilmesi gerektiğini söylemiyor. Diyor ki o Allah benim de sizin de Rabbinizdir. Ben Ona kulluk ediyorum siz de Ona kulluk etmek zorundasınız diyor. O böyle diyor ama Onun yolunda olduklarını iddia edenler Ona en büyük iftirayı yapıyorlar.

52. "Îsâ onların inkârlarını hissedince: "Allah uğrunda yardımcılarım kimlerdir?" dedi. Havariler şöyle dediler: "Biz Allah'ın yardımcılarıyız, Allah'a inandık, O'na teslim olduğumuza şahit ol."

Allah'ın elçisi Hz. Îsâ (a.s), İsrâil oğullarına kendisinden önceki tüm peygamberlerin dâvetiyle gelip onları içine düştükleri küfür ve şirkten Allah'a kulluğa çağırınca baktı ki halleri kötüce. Onları Hz. Îsâ iki şeye çağırmıştı. Birincisi Allah'a kulluk, Allah'a teslimiyet, ama sadece Allah'a kulluk, sadece Ona teslimiyet. Müslüman olmaya çağırdı onları. İkincisi de Allah'a yapacağınız bu kulluk noktasında bana tabi olun dedi. Başka hiçbir şey istemedi onlardan. Yapacağı bu risâlet konusunda, örnekliği ve tebliği konusunda ne bir ücret istedi, ne atlarına arabalarına bindirmelerini, ne bal-baklava yedirmelerini, ne elini-ayağını öpmelerini istedi onlardan. İstediği sadece Allah'a kulluk ve kendisine tebeiyyet.

Şimdi insanlara din duyuran hocalar, (Allah kimseyi hoca yapmasın, müslüman yapsın) anlatıyorlar, anlatıyorlar sonra da gelsin yemekler, gelsin çaylar diyorlar ve yemeği yiyince de işleri bitiyor. Berikiler de yedirdi mi iş bitti biliyor. Tamam hoca efendiye ikramımızı yaptık, görevimiz bitti diyorlar. Eğer karşımızdaki öyle diyecekse Allah aşkına yemeyelim, adamları tatmin etmeyelim.

Evet Hz. Îsâ (a.s) baktı ki İsrâil oğullarının dört duvarı yıkık. Yıllar yılı peygamber öldürmekle, Allah elçilerini yalanlamakla, Allah kitaplarını, Allah âyetlerini tahrif etmekle, Allah yolundan çıkıp kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamakla şöhret bulmuş, şirke batmış bir kavim, bir toplum olan bu insanlar müşrik Roma'yla da birleşerek kendi dinlerine, peygamberlerine, kitaplarına ihanet eder bir duruma gelmişlerdi. İşte böyle bir atmosferde kendilerine tevhidi getiren, kendilerini tek Allah'a kulluğa çağıran, kendilerini İslâm'a çağıran Îsâ (a.s)'ın bu dâvetine çok az bir Havari grubunun dışında icabet eden , iman eden çıkmayınca, onların bu küfürlerini ve küfürde ısrarlarını gören Hz. Îsâ onlara dedi ki:

Allah yolunda bana kim yardımcı olacak? Allah yolunda gi-rişeceğim bir kavgamda kim bana yardımcı olup, benim yanımda yer alacak? Allah'a dâvet yolumda, Allah'ı insanlara duyurma yolumda, Allah'ın emirlerini dinleme konusunda, Allah'ın emirlerini uygulama konusunda, bu kitabın âyetlerini çok uzaktaki insanlara götürme konusunda kim bana müzâhir olacak? Yeryüzünde Allah'ın yasalarını hakim kılma konusunda kim bana yardımcı olacak?

Arkadaşlar Allah'ın dinini anlama ve yaşama konusunda, Allah'ın istediği gibi müslüman olma konusunda, aslında peygamberin hiç kimseye ihtiyacı yoktur. Hiç kimse kendisine yardımcı olmasa da peygamber tek başına kulluğu icra

edendir. Yâni peygamber Allah'ın kendisine yüklediği görevini yapamadı da birilerinden bu konuda yardım istiyor değildir mânâ. Kendisi görevini yapmakla birlikte cemaatla yaşanma karakterindeki bu dini ikâme konusunda birilerinin yanı başında olmasını, birilerinin kendi menfaatleri icabı müslüman olup yükünü hafifletmesini istiyordu Allah'ın elçisi.

İşte bu cemaat, bu ümmet bir Peygamberin yükünü hafifleten, derdini ve sorumluluğunu paylaşan en büyük destektir. Meselâ şu anda ben Konya'nın her mahallesinden, her evinden sorumluyum. Bu Allah dinini, Allah âyetlerini her yere götürmek, ulaştırmak zorundayım. Ama şu anda sizler de benim bu derdimi dert biliverseniz, sizler de benim sorumluluğumu hissediverip de bu işi yapmaya başlayıverseniz benim omuzumdaki yükler hafifleyecek demektir. Meselâ bu akşam içinizden birisi Aydınlık mahallesinde şu benim yaptığımı yapıp, Allah kullarına vahiy ulaştırsanız artık Aydınlık benim omuzumdan in-miş olacak. Elhamdülillah Aydınlıkta bu işi yapan birisi var ve artık be-nim oraya gitmeme gerek kalmamıştır diyecek ve rahatlayacağım. Meramda da bu işimi yapan birilerinin çıkması benim omuzumdaki bir yükün daha inmesi anlamına gelecektir.

Öyle değil mi ama? Din anlatılacak ben, âyet anlatılacak ben, hadis tanınacak ben, hapse atılacak ben, sürgün edilecek ben, ben, ben. Niye hep ben yahu? Gelin beraber olalım. Gelin beraber çalışalım, gelin birlikte omuzlayalım Allah dinini. Gelin birlikte öğrenip birlikte tebliğ etme ve yaşama kavgası verelim. Eğer kitapsız ve sünnetsiz din olmayacağına sizler de inanır, sizler de bu yükü omuzlarınızda hissederseniz o zaman sizler de bana yardım etmiş olursunuz.

Ama şunu da göz ardı etmeyelim ki, eğer bizler de peygam-berler gibi, onlar kadar bu mübârek yükü çekmeyi iliklerimize kadar hissedersek elbette Allah bize de onlara verdiği yardımcıları gönderecektir. Ama elbette bizim samimiyetimiz, bizim sorumluluk anlayışımız, bunu dert bilişimiz bu kadarmış ki Allah bu kadar yardımcı göndermiş. Allah bizi de aynı şuura erdirsin de o şuurumuz sonucunda bize de yardımcılar göndersin inşallah.

Tabii göndermese de veya sizler bana destek çıkmasanız da elbette ben kendi gidebileceğim yerlerden sorumluyum. Kime gidebilirim? Kaç kişiye gidebilirim? Kaç yere gidebilirim? işte benim sorumlu-luk alanım budur.

Demek ki Peygamberlere yardım, onların görevlerine yardım şeklinde olur. Yâni Peygamber (a.s) dünyada Allah'ın istediği adâleti gerçekleştirmek, insanların dünyada Allah'ın istediği hayat programını yaşamalarını sağlamak, insanların sadece Allah'a kul olmalarını gerçekleştirip onların cennet yollarını açmak, cehen-

nem yollarına barikatlar koymak için gelmişlerdir. İnsanların yeryüzünde Rab olarak Allah'ı, din olarak İslâm'ı, kitap olarak Kur'an'ı ve bu konuda örnek olarak da Hz. Peygamberi tanımaları için gelmiş olan Peygamberin bu görevini, bu fonksiyonunu kendimize görev edinir, dert edinir iş edinir, din edinirsek biz de onlara yardımcı olmuş oluruz. Onların inandığına inanır, yaptıklarını yapar, sevdiklerini sever, reddettiklerini de reddedebilirsek, varlıklarını ve programlarını kendimize program kabul edebilirsek, isteklerine köstek değil destek olabilirsek o zaman biz de onlara yardımcı oluyoruz demektir. Biz de Ensârullah'ız demektir. Bakın Allah'ın peygamberi Îsâ diyor ki kim bana yardımcı olacak? Onun bu talebine karşılık:

Havariler, Îsâ (a.s)'ın arkadaşları, Îsâ (a.s)'a iman etmiş müs-lümanlar, Allah ve peygamber yolunun yardımcıları, beyazlar, beyaz elbiseliler, beyaz elbiseli görünenler dediler ki: Biz Allah'ın yardım-cılarıyız, biz senin yardımcılarınızız. Bizler iman ettik Allah'a. Sen şahit ol ki bizler teslim olduk. Bizler müslüman olduk. Arkadaşlar, işte yardım budur. İşte Allah yolunda peygambere yardım budur. Ey peygamber, sen şahit ol ki biz iman ediyoruz ve imanlarımızı amel haline getirip müslüman oluyoruz. Allah'a inanıyoruz ve inancımızın gereğini yerine getiriyoruz. İşte namaza inanıyoruz ve kılıyoruz. İşte içkisiz sofrada oturmaya inanıyoruz ve içkisiz sofraya oturuyoruz. İşte oruca inanıyoruz ve tutuyoruz. Çünkü peygambere iman onun orucuna, namazına, cihadına iman demektir. Kitaba iman demek hayatı onunla düzenlemeye ve kıyâmete kadar onun geçerli olduğuna iman demektir.

Allah'ın İsrâil oğullarına gönderdiği son elçisi Hz. Îsâ (a.s)'ın bu dünyadaki görevi bitmeye başlıyor. Rabbimiz onu bize anlatacak. Bir ömür mücâdelesini sürdüren kutlu elçisini Rabbimiz huzuruna alacak. Ama Îsâ (a.s)ın bu dünyadaki görevi bitmeyecekti. Rabbimiz kıyâmet öncesi Onu dünyaya tekrar bir daha indirecek ve Ona çok büyük bir görev daha verecek, kıyâmet öncesi insanlar Onun vasıtasıyla bir daha denenmeden geçirilecektir. Kitap ve sünnetin ortaya koy-duklarına göre daha önce Allah'ın kitabını bir kenara bırakıp, kitabın kendilerinden istediği İslâm dinini bir kenara bırakıp kendilerince hı-ristiyanlık adı altında yepyeni bir din oluşturan, yahudilik adı altında yepyeni bir yol oluşturan yahudi ve hıristiyanların değer yargılarının yanlış olduğu kendilerine son bir kez daha hatır-latacak, Haç'ı kıracak, domuzu öldürecek, kendisinin Allah'ın oğlu olmadığını, vefatından ön-ce hiç kimseye ben İlâhım, ben Rabbim, Allah'ı bırakın da bana ve a-nama kulluk edin demedim diyecek, peygamberlik dönemimde size müjdelediğim Ahmed'in doğruluğunu tekrar ikrar ediyorum, Onun, benim ve tüm peygamberlerin tek dini İslâm'dır, müslüman olanlar kurtulacak, onların dışında kim hangi dinde olduğunu iddia ediyorsa hep-si cehenneme gidecek diyecek.

İşte görüyoruz âyetlerde, Îsâ (a.s) müslümandı, Onun arkadaşları, Ona iman eden Havariler de müslümandı. Hz. adem (a.s) dan bu yana tek din vardı İslâm. Şu anda da Ona Allah'ın istediği biçimde iman edenler müslümanlardır. Şu anda Îsâ (a.s)'ı tanrılaştırmayıp Allah'ın kulu ve elçisi olarak Ona iman edenler sadece müslümanlardır. Ne hıristiyanlar, ne de yahudiler Ona Allah'ın istediği şekilde inanmamaktadırlar. Bundan sonra Havarilerin duaları geliyor.

53. "Rabbimiz! İndirdiğine inandık, Peygamberlere uyduk; bizi şahit olanlarla beraber yaz."

Ey Rabbimiz, biz bize indirilene inandık. Senin tarafından bize indirilen İncil'e, bize gönderilen elçin Hz. Îsâ'ya iman ettik ve Resûle tabi olduk. Resûlün yoluna, imanına, kulluğuna, teslimiyetine, ve Onun sünnetine tabi olduk. Sana ve kitabına imanımızı Resûlüne tabi olmakla ortaya koyduk. Ey Rabbimiz, sen de bizi şahitlerle beraber kıl. Ey Rabbimiz biz elçinin bizden istediği tevhidi kabullendik. Bizi senden başka İlâh kabul etmeyen, senden başka kulluğa lâyık varlık kabul etmeyen, elçilerinle seni karıştırmayan, elçilerine senin sıfatlarını vermeyen, elçilerini ulûhiyet ve rubûbiyet makamına oturtmayan, onları sana ortak görmeyen, böylece hem Rabbimiz ve İlâhımız olan sana, hem de bizi sadece sana kulluğa çağıran elçilerine iftira etmeyenlerle beraber yaz ya Rabbi. Bizi İmanlarıyla, yaşadıkları müslü-manca hayatlarıyla sana ve dinine şehâdet eden kullarınla beraber yaz ya Rabbi. İmanları uğrunda canlarını vererek imanlarının sadâkatine şehâdet eden şehidlerle beraber yaz ya Rabbi. Bizden önceki dö-nemlerde ve kıyâmete kadar senden başka İlâh olmadığına şehâdet getirecek mü'minlerle beraber yaz ya Rabbi.

Veya Bakara sûresinin 143. âyetinin delâletiyle kendilerinden önceki tüm ümmetlere şahitler olan Muhammed ümmetiyle beraber yaz ya Rabbi diyorlar.

54. "Fakat hile yaptılar. Allah da onları cezalandırdı. Allah hile yapanların cezasını en iyi verendir."

Hile yaptılar. Tuzak kurdular. O kendi dinlerine, kendi kitaplarına, kendi peygamberlerine ihanet eden yahudiler putperest Roma'yla, müşrik Roma'yla da işbirliği içine girerek Allah'ın elçisi Hz. Îsâ (a.s)'a tuzak kurmak istediler. Allah'ın elçisine hile yapmak istediler. Ama Allah da onlara bir tuzak kuruyordu. Allah'ın kurduğu tuzağın yanında elbette onların tuzakları başarılı olamayacak, neticeye ulaşamayacaktı. Allah'ın kurduğu tuzaklar geçerli olacak, çünkü hiç kimse Ona karşı koyamayacaktı. Çünkü onların tuzaklarının tümüne Allah muttali iken, Allah'ın ilmi onları kuşatmışken, onlar Allah'ın tuzaklarından gafildirler. Onun içindir ki

Allah onların elçisine karşı kurdukları tüm tuzakları, tasarladıkları tüm komploları boşa çıkaracak ve onları güvendikleri müşrik Roma'yla birlikte yerin dibine batıracaktı.

Dün böyle olduğu gibi, bugün de, yarın da bu böyle olacaktır. Şu anda da kâfirler Allah'a, Allah'ın dinine, Allah'ın elçisine, Allah elçisinin yolunu takip eden müslümanlara tuzaklar kurmaya çalışıyorlar. Hayatı, ekonomiyi, eğitimi, hukuku, kılık kıyafeti, vitrinleri, sokakları Allah'a kulluğun aksine düzenleyerek tuzaklar kurmaya çalışıyorlar. Kendilerine göre din kitapları oluşturarak, işte din budur diye insanlara sunarak, Allah'ın yasalarını bozarak tuzaklar kurmaya çalışıyorlar.

Din eğitimini yasaklayarak, İmam-Hatipleri kapatarak, Kur'an kurslarını bitirerek Allah kullarının Allah dinine ulaşma yollarını kapatarak, Allah dinine tuzaklar kurmaya çalışıyorlar. Kendi âyetlerinin gündemde kalması adına Allah'ın âyetlerini toplumun gündeminden düşürmeye çalışıyorlar. Allah'ın elçisine hayat hakkı tanımamaya çalışıyorlar. Allah'ın elçisinin örnekliliğini bitirmeye çalışarak, Allah elçisini öldürmeye çalışıyorlar. Allah'a ve O'nun elçisine, Allah ve elçisi yolunun yolcularına çeşit çeşit tuzaklar kurmaya çalışıyorlar.

Müslümanların çocuklarının beyinlerini orada Kur'an ve sünnete yer kalmasın diye çok lüzumsuz bilgilerle doldurarak tuzaklar kuruyorlar. Allah'a kulluğa zamanları kalmasın diye insanların hayatlarını eğlencelerle, kendi vahiyleriyle, kendi oluşturdukları gündemlerle doldurarak tuzaklar kuruyorlar.

Ama ne yazık ki günümüz kâfirleri de tıpkı dünün kâfirleri gibi Allah'tan gafildirler. Kime tuzak kurduklarının, kiminle savaşa tutuştuklarının farkında değiller. Kime kafa tuttuklarının, kiminle savaşa tutuştuklarının farkında değil hainler. Halbuki tüm tuzaklar Allah'a aittir. Tüm düzenleri bozmak Allah'a aittir.

Öyle değil mi? Kâfirler Allah'ın sistemine karşı, Allah'ın âyet-lerine karşı, Allah'ın elçisine karşı ne kadar tuzak kurabilecekler? Üstelik onların tuzaklarının tümünü Allah biliyorken. Rabbin onların kurdukları tuzakların nereye kadar gideceğini bilmektedir, ama onlar Rablerinin kendilerine karşı neler hazırladığını asla bilmemektedirler. Ama onlar gözlerinin önündeki çukuru bile görememektedirler.

Elbette Allah'la, Allah'ın elçileriyle ve mü'min kullarıyla girecekleri bir savaşta mağlup olanlar onlar olacaktır, galip olanlar da Allah desteğinde olan mü'minler olacaktır. Çünkü Allah onların kendisine karşı, kendi âyetlerine ve siz

müslümanlara karşı tüm niyetlerini, tüm komplolarını bildiği için unutmayın ki sizi onların komplolarından koruyacaktır. Onların kurdukları tuzaklar konusunda sizi bilgilendirecek ve korunma yollarını gösterecektir.

Gerçi bundan sonra vahiy gelmeyecek ama Rabbimiz önce gönderdiği o vahiyleriyle müslümanlara öyle bir basiret, öyle bir feraset kazandırmıştır ki kendilerine nereden nasıl bir tehlike geleceğini müminler bilmektedirler.

Şu anda irtica hikayeleriyle müslümanları yok etmeye soyunanlar, Allah'la Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın sistemiyle savaşa tutuşanlar kiminle savaştığının farkında değildirler. Kiminle savaştığını dahi bilmeyen zavallı insanlardır bunlar. Zannediyorlar ki Müslümanlar zayıftır, zannediyorlar ki müslümanlar yalnız ve yardımcısızdırlar. Onların safında Allah'ın bulunduğunun farkında olmayan bu iman yoksunları yakında nasıl bir inkılapla sarsıldıklarını görecekler.

Hz. Îsâ (a.s)'a Allah'ın istediği şekilde iman eden Havariler Ensârullah olduklarını, Allah'ın dinine, Allah'ın elçisine yardımcılar olduklarını, bu uğurda şehâdeti göze aldıklarını ortaya koyarken, ötekiler, inanmayanlar da Hz. Îsâ'ya tuzak kurmaya yöneldiler. Allah'ın kelimesini yok etmek için, kıstası yok etmek için harekete geçtiler. Peygamberi öldürüp, peygamberin maddî ve manevî varlığını, örnekliliğini bitirip keyiflerine göre bir hayat yaşayacaklardı.

Ve Allah'ın elçisine sadâkat sözü veren Havarilerden biri de imanından vazgeçerek peygamber aleyhine casusluk yaptı da:

55. "Allah demişti ki: "Ey Îsâ! ben seni eceline yetireceğim, seni kendime yükselteceğim, İnkâr edenlerden seni tertemiz ayıracağım; Sana uyanları, kıyâmet gününe kadar, inkâr edenlerin üstünde tutacağım. Sonra dönüşünüz Banadır. Ayrılığa düştüğünüz hususlarda aranızda hükmedeceğim."

Evet, herhalde konu anlaşıldı. İsrâil oğulları Allah'ın elçisi, Allah'ın kelimesi Îsâ (a.s) kendilerine geldiği dönemde İslâm'dan çıkmışlar, Allah yolunu, peygamberler yolunu terk edip küfre ve şirke düşmüşlerdi. Rabbimizin ifadesine göre içlerinde çok az müslüman vardı. İşte İmrân ailesi, Zekeriya (a.s), oğlu Yahya (a.s), Meryem ana-mız ve onların çevrelerinde samimiyetle Allah'a iman etmiş, Allah yolunda yürüyen azıcık bir grup vardı.

Allah'ın elçisi söyleyin bana, içinizde gerçekten Allah'a teslim olmuş kimler var? İçinizde ne kadar müslüman var? dediği zaman içlerinden az bir grup olan sadece Havariler müslümanlıklarını ikrar etmişler ki bunların adedi de sadece 12 ci-

varındaydı. Öteki İsrâil oğulları o günün dünyasında egemen güçlerle beraber olarak azınlıkta gördükleri, güçsüz gördükleri Hz. Îsâ (a.s)'a ve beraberindeki bu bir avuç müslümana karşı tuzak kurmak istediler, Allah'ın elçisini öldürmek istediler. Ama onların tuzaklarının tümünü boşa çıkaracak olan Allah'tı. Hz. Îsâ'yı öldürmeyi başaramadılar.

Yıllar sonra aynı kâfir insanlar son elçi Hz. Muhammed (a.s) a karşı da aynı tuzağı kurmak istediler. Medine'de Rasûlullah efendimize de aynı hain planlarını uyguladı yahudiler ama Allah tuzaklarını bozup kendi başlarına geçiriverdi. Bakın Allah diyor ki: Onlar peygamber Îsâ (a.s)'a tuzaklar kurdular da:

Evet Allah buyurdu ki, "Ey Îsâ, muhakkak ki ben seni onların aralarından çekip alacağım. Seni onların içinden çıkarıp, alıp kendime yükselteceğim. Seni uyutacağım. Seni bir çeşit vefat ettirecek, seni onların şerrinden koruyacak, o kâfirlerin seni öldürmelerine fırsat ver-yeyeceğim. Onların kötülüklerinden seni temizleyecek, pisliklerini sana dokundurmayacağım. Onların küfürlerini, şirklerini, pisliklerini asla sana dokundurmayacağım. Ve sana tabi olan müslümanları da yeryüzünde kıyâmete kadar kâfirler ve müşrikler üzerine üstün kılaca-ğım, üstün getireceğim. Sonra dönüş banadır. Hepiniz bana dönecek ve yaşadığınız hayatın hesabını bana ödeyeceksiniz. Ve aranızda ihtilâf ettiğiniz konularda ben hüküm vereceğim."

Rabbimiz buyuruyor ki ben seni teveffa ettireceğim. Teveffa vefat ettirmek: ruhunu almak anlamına gelir ki müfessirlerimizden kimileri bu mânâya dayanarak Îsâ (a.s)'ın Allah tarafından vefat ettirilip huzuruna yükseltildiğini söylerler. Kimileri de buradaki öldüreceğiz ifadesini geniş zaman kipi olarak anlamışlar ve öldürülmeden yükseltildiğini ve sonra kıyâmet öncesi tekrar dünyaya indirilip öldürülme eylemimin gerçekleştirileceğini söylemişlerdir. Nitekim Nisâ sûresindeki bir âyetinde Rabbimiz şöyle buyurur:,

"Kitap ehlinden, ölmeden önce, Îsâ'ya inanmayacak yoktur. O, gerektiği gibi inanmadıklarından, kıyâmet günü onların aleyhine şahit olur."

(Nisâ 159)

Ehl-i kitaptan hiç kimse yoktur ki ölümünden önce Ona inanmayacak olsun. Îsâ (a.s)'ın ölümünden önce ehl-i kitabın tamamı, ya da ehl-i kitaptan kimileri Ona iman edecektir. Bu kıyâmete yakın Hz. Îsâ (a.s)'ın tekrar yeryüzüne gelmesi döneminde yaşayan ehl-i kitap için söz konusudur. Kıyâmet öncesi yeryüzüne indirilen Hz. Îsâ (a.s)ın haçı kırması ve domuzu öldürmesiyle o anda hayatta olan yahudi ve hıristiyanlar eyvah! Meğer bizler şu anda Îsâ (a.s)'ın dinini yaşıyoruz diye kendi hevâ ve heveslerimizi yaşıyormuşuz diyerek sapıklıkların-dan vazgeçecekler, Îsâ (a.s)'ın getirdiği dinin Muhammed (a.s)'ın getirdiği İslâm diniyle aynı olduğunu anlayacaklar, Hz. Îsâ (a.s)'ın müs-lüman olduğunu

anlayacaklar, kabul edecekler ve kendileri de Îsâ (a.s) ın vefat edip kıyâmet kopmadan önce Ona ve dinine iman edip müslüman olacaklar.

Gerçekten hıristiyanların sapak noktalarından birisi de işte bu âyette anlatılan konudur. Hıristiyanların Allah'ın elçisi Hz. Îsâ (a.s) ko-nusunda yanılıp Onu İlâh kabul edişlerinin sebebi işte bunlardı. Birincisi önceki âyetlerde ifade edildiği gibi Hz. Îsâ (a.s)'ın Allah'ın bir kelimesi, bir yasası olarak babasız dünyaya gelmesi, ikincisi yine önceki âyetlerde anlatıldığı gibi Îsâ (a.s)'ın Allah'ın izniyle bir kısım mûcizeler göstermesi, körleri görür hale getirip, ölüleri diriltmesi, gaybî konulara Allah tarafından muttali kılınması ve işte bu âyette anlatılan gökyüzüne yükselmesi, yükseltilmesi konusudur. Yâni bir beşer olarak ölmediği, aksine tapınılmaya lâyık bir tanrı olarak yaşadığı konusudur.

İlk iki konuyu Kur'an da onaylar ve Allah'ın izniyle bunların gerçekleştiğini vurgular. Üçüncü konuya, yâni onun teveffa edilip yükseltilmesine gelince bu konu gerçekten gaybî bir konudur. Tevilini Allah'tan başka hiç kimsenin bilemeyeceği ancak kalbinde hastalık bulunanların oraya buraya sündürebilecekleri müteşabihattan bir konudur. Ve Rabbimiz onların aralarında ihtilâf ettikleri konunun hükmünü yarın vereceğini ifade ediyor. Allah'ın elçisinin bir tanrı mı? Yoksa Allah elçilerinden bir beşer mi olduğunu yarın size haber verecek. Veya yarın Allah'ın haber vereceği hükümleri bu âyetten sonra gelecek âyetlerde ortaya konacaktır.

Îsâ (a.s) onların arasından farklı bir ayrılışla ayrılmış olacaktı. Allah sevgili kelimesini katına yükseltecek ve tıpkı anasının tertemiz hayatı gibi yaşadığı tertemiz bir hayatın sonunda, gönderildiği İsrâil oğullarının küfürlerine, şirklerine bulaşmadan yaşadığı tertemiz bir hayatın sonunda bir dünya hayatı bitmiş olacaktı. Sonra önce de ifade ettiğim gibi kıyâmete yakın bir zamanda yeryüzünde yeni bir hayat yaşayacak, sonra öldürülüp cennete yükseltilecek bir hayatın sahibiydi Îsâ (a.s). Ona verilen bu müjdeden sonra Rabbimiz Ona iman eden mü'minler için de bir müjdede bulunuyor:

Ve sana uyanları, kıyâmet gününe kadar, inkâr edenlerin üstünde tutacağım.

Peki acaba kimdi burada kast edilen Îsâ (a.s)'ma tabi olanlar? Bunlar o günkü müslümanlıklarını ikrar eden, Ensârullah olduklarını söyleyen Havariler, sonra, onlardan sonra gelip de şirke düşmeden, Allah'a oğullar izâfe etmeden, Îsâ (a.s)'ın tanrı ya da tanrının oğlu olduğunu iddia etmeden, Îsâ (a.s)'ın Allah'ın bir kulu ve elçisi olduğuna iman etmiş kimseler, yâni dünün ve bugünün müslümanlarıdır. Mûsâ (a.s) da, Îsâ (a.s) da, Muhammed (a.s) da, tüm diğer peygamberlere de Allah'ın istediği biçimde inanan ve bu Allah elçileri arasında bir ayırım yapmayan mü'minlerdir.

İşte bu müslümanları kıyâmete kadar her bir dönemde kâfirlere üstün kılacağını haber veriyor Rabbimiz.

Bu müslümanlar kâfirlerden üstündür diyor Rabbimiz. Allah böyle diyor ama bakıyoruz şu anda bu müslümanlar Allah yargısını bir kenara bırakıp, adım adım kâfirleri takiple meşguller. Herhalde Allah'ın bu âyetlerine rağmen, Allah'ın bu yasalarına rağmen şu anda müslümanların kendilerinden alçak bir konumda olan yahudi ve hıris-iyanları kendilerinden üstün görmeleri, kendilerinden şerefli kabul etmeleri müslümanlara zillet ve meskenet damgasının vurulduğu anlamına gelmektedir. Müslümanların bu tavırları Allahu âlem kendilerine zillet ve meskenet damgasının vurulduğunun delili ve alâmetidir.

Tıpkı evvelki gün Allah yasalarını terk ettikleri için, Allah kitap-larını reddettikleri için, Allah elçilerinin değer yargılarını reddettikleri için yahudi ve hıristiyanlara zillet ve meskenet damgası vurulduğu gibi. Şu anda müslümanlar da bu Allah âyetlerini görmezden geliyorlar, Allah yasalarına karşı geliyorlar, Allah'ın değer yargılarını reddediyor-lar, Allah siz üstünsünüz dediği halde, hayır onlar bizden üstündür diyerek, kâfirleri kendilerinden üstün bir konumda görerek, tüm hayat programlarını onlardan almaya ve müslümanlıklarının bilincinden uzak bir hayat yaşamaya yöneliyorlar.

Arkadaşlar, Rabbimiz bizim bu âyetlerin bilincine ermemizi istiyor. İç dünyamızdaki yenilmişlik, ezilmişlik, kölelik psikolojisinden kurtulmamızı ve üstünlüğümüzü anlamamızı istiyor. Öyleyse bu âyetlerle kuşanıp kâfirlerden her zaman ve her konuda üstün olduğumuzu anlamak zorundayız. Ne bu küçüklük yahu? Siyasal üstünlüğü üstünlük zannediyoruz. Ekonomik üstünlüğü gerçek üstünlük zannediyoruz. Kim demiş bunların üstünlük sebebi olduğunu? Değer yargılarımız Allah'ın değer yargıları değil.

Bakın bin yıldan daha fazla dünya üzerinde hüküm süren Roma'dan, Romalılardan, Roma imparatorlarından kitabında bir satırlık bile söz etmeyen, değer vermeyen Rabbimiz, o Romanın içinde, küçücük bir köyde yaşayan, ama Allah'a kullukla temayüz eden küçücük bir aileden, yâni İmrân ailesinden, Zekeriya'dan, Yahya (a.s)'dan, Meryem'den ve Îsâ (a.s) dan söz ediyor, onları ölümsüzleştiriveriyor.

Anlıyoruz ki Allah'ın değer yargısına göre o küçücük aile tüm Roma'dan ve Romalılardan üstündür. Öyleyse bilelim ki bugün o günün Roma'sını temsil eden Amerika karşısında, batı dünyası karşısında bir tek müslüman daha üstündür. İşte

bu gerçeği anlamamız gerekecek. Maalesef bugün müslümanlar bu gerçeği anlayamadıkları için kendilerini kâfirlerden alçak görüyorlar, kâfirleri kendilerinden üstün görüyorlar ve aşağılık psikolojisi içinde kâfirlerin siyasetlerine endeksli bir siyaset, kâfirlerin ekonomilerine endeksli bir ekonomik hayat, kâfirlerin hukuklarına endeksli bir hukuk kabullenmekten yanalar. Madem ki onlar ekonomik yönden bizden üstünler, madem ki onlar siyasal yönden, teknolojik yönden bizden üstünler öyleyse bizler de onlar gibi olmak, onlar gibi yaşamak, onları takip etmek zorundayız diyorlar.

Ama kesinlikle bilelim ki müslümanlar böyle yaptıkları sürece, dünyada rezillik, dünyada horluk, hakirlik, dünyada Allah azabı onların üzerinde olacaktır. Halbuki yeryüzünde bir tek müslüman ben Allah'a inanıyorum, ben Allah'tan başka sözü dinlenecek İlâh kabul etmiyorum, benim dinim İslâm'dır, benim dinim ne eski Romanın, ne yeni Roma'nın, ne A.B.D nin, ne Rusya'nın, ne Çin'in dini, yolu, anlayışı, sistemi değildir. Benim dinim şu dünya üzerindeki ırkların, milletlerin dini değildir. Benim dinim ne yahudi dini, ne Hıristiyan dini, ne Türk dini, ne de Arap dinidir. Benim dinim Allah dini olan İslâm'dır diyen bir tek müslüman bilesiniz ki tüm dünyadan üstündür.

İşte bu dünyadaki Allah'ın değer yargısı budur. Peki dünyanın değer yargısını anladık. Acaba öbür dünyanın değer yargısı nasıldır? Bakın Allah onu da şöylece ortaya koyuyor:

56. "İnkâr edenleri de dünya ve âhirette şiddetli azaba uğratacağım. Onların hiç yardımcıları olmayacaktır."

Kâfirlere gelince onlara hem dünyada hem de âhirette şedît bir azap vardır. Tevhidi, İslâm'ı bırakıp küfrü tercih eden kimselere, Îsâ'ya Allah'ın oğlu diyerek şirke düşen kimselere, Üzeyr Allah'ın oğludur diyen kimselere, Allah'ı bırakıp din adamlarını, siyasîleri tanrı kabul edip onların yasalarını uygulamaya çalışanlara, onların arzu ve isteklerini gerçekleştirmeye çalışanlara dayanılmaz, şedît bir azap vardır diyor Rabbimiz. Ve ne dünyada ne de âhirette onların yardımcıları da olmayacaktır.

İşte Allah'ın değer yargısı budur. Kâfirlerin Allah katındaki değerleri ve sonuçları budur. Öyleyse müslüman kimlere imrendiğini, kimleri üstün kabul ettiğini, kimlerle yarışmaya çalıştığını, kimler gibi olmaya çalıştığını iyi bir düşünsün. Düşünüp anlasın ki şu anda gözünde büyüttüğü, şehirleriyle, kentleriyle, hukuklarıyla, ekonomileriyle, teknolojileriyle, medeniyetleriyle hayran kaldığı kâfirlerin hem dünyada hem de âhirette nasıl bir azabın mahkumu olduğunu. İşte kâfirlerin durumu budur.

57. "İnanıp yararlı iş işleyenlerin ecirleri ise tastamam verilecektir. Allah zalimleri sevmez."

Ama mü'minlere gelince. Allah'a Allah'ın istediği şekilde iman edenlere, Allah'ın kitaplarına, Allah'ın elçilerine Allah'ın istediği gibi iman edenlere ve hayatlarını da bu imanlarıyla düzenleyenlere, hayatlarını iman kaynaklı yaşayanlara, imanlarını hayatlarında görüntüleyenlere, sâlih amel işleyenlere gelince.

Allah'a Allah'ın istediği şekilde inanan, Allah elçilerinin örnekledikleri bir imanla iman eden, Mûsâ (a.s)'a, Îsâ (a.s) a, Muhammed (a.s)'a Allah'ın istediği gibi iman eden ve bu peygamberler örnekliğinde müslümanca bir hayat yaşayan mü'minlere gelince onların ecirleri, ücretleri tastamam onlara verilecektir. Allah asla zalimleri sev-mez. Allah dinine hayır diyen, değer yargılarını reddeden, kendilerini Allah'a kulluk ortamından uzaklaştırıp hem Allah'a hem de kendi kendilerine zulmedenleri, peygamberlere tanrı sıfatlarını yükleyerek onlara zulmedenleri asla sevmez.

58. "Ey Muhammed! Sana okuduğumuz bunlar, âyetlerden ve hikmet dolu Kur'an'dandır."

İşte ey peygamberim, bütün bu âyetleri sana okuyoruz. Bizim âyetlerimizden ve hakim olan zikirden olduğu halde biz bunları sana Kur'an'dan okuyoruz. Okuyan Allah, okunan Allah'ın Resûlü Muhammed (a.s). Rabbimizin okuduğu, peygamberimizin dinlediği, sonra peygamberimizin okuduğu, ashabının dinlediği bu âyetleri şu anda bizler okuyoruz, bizler dinliyoruz. Rabbimizin kelâmını bizler anlamaya ve yaşamaya çalışıyoruz.

Çünkü bu hakim bir zikirdir. Kıyâmete kadar insanlığın hayatına hakim olacak, insanlara gündem olacak ve dillerden düşmeyecek şerefli bir zikirdir, şerefli bir bilgidir. Bizi en şerefli bilgiye ve en şerefli bir hayata ulaştıracak olan işte bu Kur'andır. Dünyamızı da, âhiretimi-zi de güzelleştirecek olan bu kitaptır. Öyleyse bir an bile bu kitabı elimizden düşürmemeliyiz. Bir an bile bu kitapla diyalogumuzu kesmemeliyiz. Rabbimiz, bundan sonraki âyetlerde insanlar arasında çok tartışılan, kimilerinin sapmasına sebep olan Îsâ (a.s)'ın yaratılışı konusuna bir çözüm getirecek. Gerçekten anlaşılmaz gibi bir konu. Allahın yeryüzünde koyduğu yaratılış sünnetinin dışında cereyan eden babasız bir yaratılış nasıl gerçekleşmiş? Biz insanlar için çok enteresan bir hadise olsa da, bu Allah için gâyet kolaydır. Bakın Allah bu hususu şöyle anlatıyor:

59. "Allah'ın katında Îsâ'nın durumu kendisini topraktan yaratıp sonra "Ol" demesiyle olmuş olan Adem'in durumu gibidir."

Allah’ın kelimesi olan Îsâ (a.s)’ın bir Allah kelimesi, bir Allah yasası olarak babasız yaratılışını bir türlü akıllarına, mantıklarına sığdıramayan İsrâil oğullarına cevap sadedinde buyuruyor ki: Muhakkak ki Îsâ (a.s)’ın yaratılışı Allah yanında Adem (a.s)’ın yaratılışı gibidir. Düşünsenize, Allah Adem’i yaratırken sanki bir anadan-babadan mı yaratı? Bedenini topraktan yaratıp sonra da Ona bir ruh üfürmedi mi? Eğer böyle hârikulâde bir yaratılış insana tanrı, ya da tanrının oğlu olma ayrıcalığını veriyorsa, o zaman Îsâ (a.s)’dan daha harikulade yaratılmış olan Adem (a.s) buna daha lâyık değil midir?

Öyle değil mi? Sizin tanrı kabul ettiğiniz Îsâ (a.s) babasız dünyaya geldi, ama Adem (a.s) hem babasız, hem de anasız dünyaya gelmiştir. Nasıl da bozuk düşünüyorsunuz? Adem (a.s)’ın babasız-anasız yaratılışına inanıyorsunuz da Îsâ (a.s)’ın babasız yaratılışına niye akıl erdiremiyorsunuz? Oysa Allah Adem’i top-raktan yarattı, sonra Ona ruh üfürdü de Adem (a.s)’ın yaratılışı tamamlanmış oldu. Allah ol dedi O da oluverdi. İşte Allah için bu iş bu kadar kolaydır. Aynen Onun gibi Meryem’den de Îsâ (a.s) yaratıldı.

İş bu kadar net ve açıkken maalesef hıristiyanlık dünyası bu konuda çok büyük bir yanılgı içine düştüler. Îsâ (a.s)’ın geleceğini müjdeleyip kendisine iman konusunda kendilerinden söz aldığı İsrâil oğulları bu son elçi geldiği zaman bu yanılgılarını sürdürüyorlardı.

Aslında peygamberlerinin kendilerine müjdelediği bu son elçiye iman edip, Allah’ın bu son elçiye gönderdiği Kur’an-ı Kerîme inanıp bu kitapla hayatlarını, inanışlarını sorgulayabilselerdi, o zaman yanılgı noktalarını anlayacaklar, hakkı, bulmuş olacaklar ve elbette dünyalarını da, âhiretlerini de kurtarmış olacaklardı. Ama böyle yapmadılar. Allah’ın gönderdiği bu son kitapla kendilerini sağlamaya almadılar. Allah’ın dinini bırakıp Îsâ (a.s)’ın dini diye bir başka dine gittiler ve yollarını sapıttılar. Müşrik Roma’yla da işbirliği yaparak Pavlo-s’un liderliğinde bir oyun oynadılar. İncil’in ve Îsâ (a.s)’ın yolu diye Pavlos’un yoluna gittiler.

Pavlos Îsâ (a.s)’ın Allah’ın oğlu olduğunu iddia etti. Pavlos İncil’i tahrif edip bozdu dağıttı. Kendi anlayışında bir din, kendi anlayışında bir İncil ve Îsâ çıkardı ortaya. Böylece büyük bir zulüm işleyerek müslüman olabilecek yığınlarla insanların yolunu İslâm diye hıristiyan-lığa götürdü. Yığınlarla insanların yolunu Allah’a kulluk diye Îsâ (a.s)’a kulluğa, ama aslında kendi sapık düşüncelerine kulluğa götürdü. Daha önce yahudilerin içinde de şeytanla işbirliği yapanlar aynı oyunu oynadılar. Tevrat’ı böylece bozup müslüman olabilecek, Allah’a Allah’ın istediği kulluğa yönelebilecek yığınlarla insanın yolunu İslâm’-dan uzaklaştırıp

yahudilik yoluna çıkaranlar oldu. Ve şimdi şu anda şeytan işbirlikçileri müslümanların arasında da aynı oyunu sahneye koymaya çalışıyorlar. Allah'ın dinini, Allah'ın kitabını bozup, Türk dini diye, bilmem ne dini diye yeni yeni dinler icad etmeye ve müslüman-ların yolunu başka başka yollara çıkarmaya çalışanlar var. Tarih boyunca kâfirlerin oynadıkları oyun budur. Bakarlar ki insanlar İslâm'a doğru gidiyorlar, daha iyi müslüman olmaya doğru gidiyorlar, alçaklar hemen işte İslâm budur diye insanların önüne bir başka yol, bir başka din çıkarırlar ve İslâm'ı bilmeyen yığınlar da yol diye, din diye o sapıklıklara sahip çıkarlar.

Kim ki Allah'ın dini ortadayken, Allah'ın kitabının âyetleri açık ve net olarak ortadayken, Rasûlullah efendimizin sünneti dimdik ayakta iken, kitabı ve sünneti bir kenara bırakır, kitabı ve sünneti tanımaz, kitap ve sünnetle birlikte olmaz da başka başka yollara, başka başka dinlere giderse, şu veya bu insanların düşünceleri, istek ve arzuları istikâmetinde hareket etmeye kalkışırsa kesinlikle bilsin ki sap-ma içine girmiştir. Çünkü:

60. "Gerçek Rabbindendir, o halde şüphelenenlerden olma."

Başka değil, hak, doğru bilgi Rabbinden gelendir. Dinin doğrusu, yolun doğrusu, bilginin doğrusu budur. İşte Îsâ (a.s) konusunda, Adem (a.s) konusunda işin aslı, işin doğrusu Allah'tan gelen bu âyetlerdir. İşte Îsâ (a.s)'ı da, Onun annesi Meryem'i de yerli yerine oturtan âyetler bunlardır. Allah'tan gelen bu doğruya göre yahudi ve hıris-tiyanlar büyük sapıklık içindedirler. Çünkü Îsâ (a.s) hâşâ hâşâ tanrı değildir. Tanrının oğlu da değildir. Tanrının yetkilerine sahip de değildir. O Allah'ın Meryem'den dünyaya getirdiği bir kulu ve elçisidir. Çün-kü Allah lem yelid ve lem yûled dir. Doğmamıştır, doğurmamıştır. Onun oğlu-kızı, yetkilileri yoktur. Bu âyetlerin geldiği dönemde Necran Hıristiyanları bu konuyu tartışmak üzere Rasûlullah efendimize gelirler. Allah'ın Resûlü onları misafir eder ve kendilerine Allah'tan gelen bu âyetleri okur. İşte Rabbimizin bu konudaki beyanları budur. Meryem'e de Onun oğlu Allah'ın kelimesi Îsâ'ya da böylece inanıyoruz der. Hak Allah'tan gelendir, biz bunun dışında hak kabul etmeyiz der. Rasûlullah efendimizin ağzından Allah'ın âyetlerini duyup işin aslına muttali oldukları halde Necrân'lı hıristiyanlar Îsâ (a.s) hakkında hâlâ inatlarını sürdürürler. Onların bu inatları karşısında Rabbimiz bu defa peygamberini onların karşısına bir başka yöntemle çıkarıp şöyle demesini ister:

61. "Ey Muhammed! Sana ilim geldikten sonra, bu hususta seninle kim tartışacak olursa, de ki: "Gelin, oğullarımızı, oğullarınızı, kadınlarımızı, kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım, sonra lânetleşelim de, Allah'ın lânetinin yalancılara olmasını dileyelim."

Ey peygamberim, sana gelen vahiyden, Kur'an'dan, hak bilgiden, vahiy bilgisinden sonra eğer hâlâ seninle tartışmak isterlerse sen onlara de ki, gelin, buyurun oğullarımızı, oğullarınızı getirelim. Kadınlarımızı, kadınlarınızı çağıralım. Kendimizi ortaya koyalım. Ben kendimi, siz de kendinizi ortaya koyup karşılıklı lânetleşelim. Buyurun, hodri meydan. Kim yalancıysa, kim yanlıştaysa Allah'ın lâneti onun üzerine olsun diyelim. Eğer biz yalancıysak, biz yanlıştaysak Allah'ın lâneti bizim ve ailemizin üzerine olsun, Allah bizi helâk etsin. Yok eğer siz yalancıysanız Allah sizin belânızı versin diyelim. Buyurun eğer kendinize güveniyorsanız, haklılığınızı savunuyorsanız Allah huzurun-da böyle bir usule başvuralım da Rabbimiz kimin haklı olduğunu ortaya çıkarsın.

Rabbimiz aslında kendileri de Îsâ (a.s)'ın Allah ya da Allah'ın oğlu olmadığını bilen, Rasûlullah efendimizin kendilerine okuduğu âyetlerdeki gerçeklere kendi kitaplarından da itiraz sadedinde hiçbir delil bulamadıkları halde kuru inatlarını sürdüren bu insanlara karşı böyle bir usulün teklif edilmesi o bölgenin en bilgili hıristiyan âlimleri şahsında tüm diğer hıristiyanları düşünmeye sevk etmek içindi. Peygamberine gösterdiği bu metodu bugün bizler de kullanmalıyız. Bu yöntem, bugün ehl-i kitap dünyaya karşı kullanmamız gereken bir yöntemdir. Eğer bizler şu anda müslümanlar olarak, kitabın bu âyetlerini tanıyıp, kendi içimizdeki problemlerimizi halledip, iç vuruşmala-rımızı, birbirlerimizle boğuşmalarımızı bitirip de Hıristiyanlarla karşı karşıya gelebilirsek o zaman baş vurabileceğimiz bir yöntem olarak âyet bizim karşımıza çıkacak.

Ama önce biz kendimiz müslümanlaşmalıyız. Önce biz kendi-miz müslümanlığımızdan haberdar olacak, müslümanlığımızla şeref duyacak bir duruma gelmeliyiz ki şeref duyduğumuz müslümanlığımıza onları da çağırabilelim. Önce İslâm'ı kendimiz bir tanımalıyız ki, onları buna dâvet edebilelim. Kendi tanımadığımız bir kitabın âyetlerine, kendi tanımadığımız bir dine nasıl çağırabileceğiz başkalarını?

Heyhat ki bizler şu anda dininden habersiz, kitabından haber-siz, hep onları takip ederken, hep onlara imrenirken, hep onları üstün ve şerefli bir konumda görürken, her şeyimizi onlardan dilenirken, tüm hayatımızı onlar kaynaklı ve onlara bağımlı yaşarken nasıl çağırabileceğiz onları İslâm'a? İnandırıcı olacak mı bu dâvetimiz? Onlar dönüp bize demeyecekler mi? Yahu, sizler şu anda bize muhtaçsınız. Adım adım bizi takip ediyorsunuz. Bize imreniyor, bizim gibi olmaya can atıyorsunuz. Bizim kapımızda hukuk dileniyor, eğitim dileniyor, para dileniyorsunuz. Bizim iş yerlerimizde çalışıyor, bizim artıklarımızla doyuyorsunuz. Ekonominizle, siyasetinizle, eğitiminizle, hukukunuzla, sosyal, siyasal yapılanmalarınızla, ahlâkınızla, ailenizle, düğününüz-derneğinizle, her şeyinizle

bize tabi oluyorsunuz. Ne olur bizi koltuğunuzun altına alın diye kapımızı dövüyor, eşiğimize yüz sürüyorsunuz. Bu halinizle biz niye sizi dinleyelim? Niye sizin dininize girelim? Demeyecekler mi bu adamlar? Demiyorlar mı şu anda?

Ama eğer bizler Rabbimizin bu âyetleriyle, dinimizle tanışır, İslâm'ı şeref bilir, İslâm'ın dışında hiçbir yerde asla şeref olmadığını anlar, müslümanlığımızla şeref duyar, şu andaki gibi Müslümanlığımız-dan utanır bir durumdan kurtulabilirsek, kurtarıcı olarak bu kâfir dünyaya değil de Allah ve Resûlüne bağlanabilirsek, problemlerimizin çözümünü Allah'ın kitabında ve Resûlünün örnek hayatında bilecek bir duruma gelebilirsek, işte o zaman bizim onlara karşı yapacağımız dâvetimiz etkili ve anlamlı olacaktır. İşte o zaman hem kendimiz için, hem de dışımızdaki kâfir dünya için çok hayırlı bir yola girmiş olacağız. Hem kendimizi hem de bu ehl-i kitabı cehennemden kurtarabilecek bir konuma gelmiş olacağız. İşte o zaman onların hayatlarını sorgulayabilecek sözü dinlenir, kaale alınır bir konuma gelmiş olacağız.

Kâfir dünyanın hayatını sorgulayabilmek için, onları kurtuluşa dâvet edebilmek için, gelin aklınızı başınıza alın ey ehl-i kitap, bu gidişiniz sizi ateşe götürüyor, bu inanışınız sizi cehenneme götürüyor, gelin bu inatlarınızı bırakın da müslüman olun da dünyanızı da âhi-retinizi de kurtarın diyebilmek için önce kendimiz Allah'ın istediği biçimde müslümanlar olarak, müslümanlığımıza güvenir hale gelmemiz gerekmektedir. İnşallah bir gün bu duruma geliriz de onlara Rabbimizin bu âyetinde bize tarif buyurduğu, Rasûlullah efendimizin uyguladığı bu yöntemi biz de uygularız.

O zaman onlara deriz ki: Gelin ey ehl-i kitap, bizim elimizdeki Allah'ın son elçisine gönderdiği kitap böyle diyor. Bu kitap sizin sapak noktalarınızı açıklıyor. Sizin kitabınız hakkında, peygamberiniz Îsâ (a.s) ve Üzeyr (a.s) hakkında sapık şeyler söylediğinizi ortaya koyuyor. Eğer elimizdeki bu kitabın âyetlerine inanmıyorsanız, hâlâ sapık inancınızda ısrar ediyorsanız o zaman buyurun siz oğullarınızı, karılarınızı, kızlarınızı getirin, biz de getirelim. Biz kendimizi ortaya koyalım, siz de kendinizi ortaya koyun ve Allah huzurunda karşılıklı beddua edelim. Eğer biz haklıysak Allah sizi helâk etsin, yok siz haklıysanız Allah bizi helâk etsin diyelim.

Buyurun eğer kendinize güveniyorsanız bu yola başvuralım. Kesinlikle söylüyorum ki bu yöntem karşısında onlar âciz kalacaklar, pilleri bitecek. İşte o günün en âlimleri olan hıristiyan papazları, Rahipleri, bilginleri Rasûlullah efendimizin bu teklifi karşısında ürküp korktular. Bir kere tahrif edilmiş de olsa kendi ellerindeki Tevrat ve İncil'den biliyorlardı ki ahir zaman peygamberi

gelecekti. Avuçlarının içini bildikleri kadar, öz çocuklarını tanıdıkları kadar bunu biliyorlardı.

İşte Rabbimizin beyanlarıyla Meryem yerli yerine oturtulmuş, doğumuyla, beşikte konuşmasıyla, Allah'ın kendisine lütfettiği mûcizeleriyle Îsâ (a.s) dosdoğru ortaya konulmuş, âyetler belli, din belli, her şey gün kadar açıkken ne yapabileceklerdi? Bu kadar açık ve net her şey ortaya konulunca karşılıklı lânetleşmeye cesaret edemediler. Dediler ki aman böyle bir şeye girişip de kendimizi ve çoluk çocuğumuzu helâk etmeyelim. Kesin biliyorlardı ki Rasûlullah efendimizin dediği doğruydu.

62. "Şüphesiz bu anlatılanlar gerçek olaylardır. Allah'tan başka İlâh yoktur. Doğrusu Allah güçlüdür, Hakim'dir."

İşte bunlar, bu sana anlattıklarımız hak kıssalardır. Hak kıssalar, hak bilgiler Allah'tandır. Çünkü Allah'tan başka İlâh yoktur. Allah-tan başka sözü dinlenecek, Allah'tan başka kulluk yapılacak, çektiği yere gidilecek, yasaları uygulanacak, hayat programı takip edilecek İlâh yoktur. Allah Azîzdir, izzet sahibidir ve Hakimdir, hikmet sahibidir ve hayata hakim olandır.

63. "Eğer yüz çevirirlerse, şüphesiz Allah bozguncuları bilir."

Eğer buna rağmen bu insanlar Allah'tan, Allah'ın kitabından, Allah'ın yasalarından, Allah'a kulluktan yüz çevirirlerse muhakkak ki Allah, bozguncuları bilir. Yâni kendilerine Allah'ın bu apaçık âyetleri geldiği halde hâlâ bu insanlar sapıklıklarına, küfür ve şirklerine devam edebilirler. Dünyanın konumu ve dünyada Allah'ın yasası gereği, imtihan gereği Allah insanlara irade ve özgürlük vermiştir. Dileyen dilediği gibi inanıp, dilediği gibi bir hayat yaşayabilir. Dileyen hıristiyanlığına, yahudiliğine, kâfirliğine, müşrikliğine devam edebilir. Ama unutmasın ki Allah herkesi bilmektedir. Kimin hangi yolda olduğunu bilen ve sonunda herkesi yaptıklarıyla hesaba çekecek olan Allah'tır. Ve bakın herkesin kendisini haklı gördüğü, doğru gördüğü bir dünyada Rabbi-mizden çok güzel bir dâvet daha geliyor:

64. "De ki: "Ey Kitap ehli! Ancak Allah'a kulluk etmek, O'na bir şeyi eş koşmamak, Allah'ı bırakıp birbirimizi Rab olarak benimsememek üzere, bizimle sizin aranızda müşterek bir söze gelin. "Eğer yüz çevirirlerse: "Bizim müslüman olduğumuza şahit olun" deyin."

Rabbimiz bu âyetinde Rasûlullah efendimizden tüm kitap ehline bir çağrıda bulunmasını istiyor. Ehl-i kitap, kendilerini Allah kitabına izâfe eden, benim de bir kitabım var, ben de kitap sahibiyim diyen Allah'ın elçilerine gönderdiği semavî kitaplara ve de Allah'ın sözlü vahiy olarak elçilerine ulaştırdığı, sonra da

peygamberler tarafından oluşturulan vedalar ve Konfüçyüs'ün kitabı gibi kitaplar da dahil tüm kitaplara iman eden kimselere ehl-i kitap denir.

İşte Rabbimiz kendilerini böyle bir kitaba izâfe edenlerin tü-müne bir çağrıda bulunmamızı istiyor. Ey ehl-i kitap, ey benim de bir kitabım var diyenler, ey İncil benim kitabımdır, Tevrat, Zebur benim kitabımdır, Kur'an benim kitabımdır diyenler. Gelin aramızda ortak bir kelimede birleşelim. Gelin aramızda ortak bir paydada buluşup anlaşalım. Aramızda hepimizin kabul ettiği doğru olan, hak olan bir tek kelimede birleşelim. Sizin de bizim de kabul ettiğimiz doğru bir anlayış var ya. Gelin şu aramızdaki problemleri, ayrılıkları, fırkalaşmaları, gruplaşmaları bir kenara bırakıp, aramızda müsavi olan, hepimizin ortak olarak kabul ettiğimiz bir gerçekte birleşelim. Neymiş o?

Yalnız Allah'a kulluk edelim. Sadece O'nu dinleyelim, O'na teslim olalım. Hayatımızın her alanında, siyasetimizde, hukukumuzda, evimizde, mektebimizde, işimizde, aşımızda, köyümüzde, kentimizde, ekonomimizde, eğitimimizde, savaşımızda, barışımızda, evlenmemiz-de, boşanmamızda, sosyal ve siyasal yapılanmalarımızda yalnız Allah'ı dinleyelim. Aramızdaki problemlerimizde, karşılıklı ilişkilerimizde yalnız Allah'ın sözü geçerli olsun. O'nun hakemliğinde bir hayat yaşayalım. Aramızda hangi konu olursa olsun O'nun hükmüne başvuralım. Son sözü O söylesin. O ne dediyse, nasıl dediyse hepimiz ona teslim olalım. O'na hiçbir şeyi, hiçbir kimseyi, hiçbir varlığı ortak koşmaya-lım, ve O'nun önüne geçir-meyelim. Hiçbirimizin anlayışı, fikri O'nun yasalarının, O'nun hükümlerinin önüne geçmesin. O'na kim ortak olabilir?

Göklerde ve yerde, O'nun gibi başka bir egemen var mı? O'-nun gibi her şeyi bilen âlim birisi var mı? Hakim birisi var mı? Güçlü birisi var mı? Gelin göklerde ve yerde hiç kimseyi, hiçbirimizi O'na ortak koşmayalım. Ne melekleri, ne cinleri, ne peygamberleri, ne din adamlarını, ne azizleri, ne şeyhleri, ne politikacıları, ne siyaset adamlarını, ne ekonomistleri, ne para babalarını, ne hacıları, ne hocaları, ne profesörleri, ne yatırları, ne ölmüşleri, ne hayattakileri asla O'nun yerine, O'nun önüne geçirmeyelim. Çünkü bunların tamamı âciz, sonlu, ölümlü varlıklardır. Gelin sadece Allah'a kulluk edip hayatımızın her bir alanında O'nun dediklerini uygulayalım.

Rab olarak, İlâh olarak Allah'ı bırakıp da Onun dununda içi-mizden birilerini Rabler, tanrılar edinmeyelim. Allah yasalarını bir kenara bırakıp da, içimizden birilerinin yasalarını uygulamaya kalkışarak Rab konumuna çıkarıp onlara kulluk etmeyelim. Allah'ın değer yargılarını bir kenara bırakıp da içimizden birilerinin iyi dediklerine iyi, kötü dediklerine kötü, haram dediklerine haram, yasak dediklerine yasak, helâl dediklerine helâl demeyelim. Haram ve helâl konusunda, iyi ve kötü konusunda, emir ve yasaklar konusunda söz sahibi Allah olsun. Yasa belirleme

hakkı Allah'ın olsun. Hayatımızda Allah'tan başka Rabler, Allah'tan başka kanun koyucular, yasa belirleyiciler kabul ederek onlara da kulluk yaparak şirke düşmeyelim.

Ehl-i kitabı buna dâvet edeceğimiz gibi müslümanlara da aynı şeyi söyleyeceğiz. Ey müslümanlar, gelin aramızdaki ayrılıkları, farklılaşmaları bir tarafa bırakalım. Eğer Allah'a iman ediyorsak, Rabbimiz Allah'tır diyorsak, O'na birilerini ortak yapmayarak, Allah yetkilerini O'ndan başka içimizden birilerine vermeyerek gelin aramızda ortak olan bu tek kelimede birleşelim. İşte kitap ortada, işte Rasûlullah'ın yolu da çok açık ve net bir biçimde aramızdadır. Kitap ve sünnet dimdik ayaktadır. Gelin önder kabul ettiğimiz, örnek kabul ettiğimiz, lider kabul ettiğimiz kimseleri bir kenara bırakalım da onların hayatlarından çok daha açık ve net olan kitaba ve sünnete müracaat edelim. Allah ve Resûlü ne diyorsa onu dinleyelim, ona tabi olalım. Allah'tan başka, kim olurlarsa olsunlar birilerine tabi olarak, birilerini dinleyerek, birilerinin yasalarını uygulayarak şirke düşmeyelim. İçimizden birilerini veya kendimizi tanrı makamına oturtup kendi kendimize Rabler kullar olmayalım. Birbirimize üstünlüğümüz alçaklığımız söz konusu olmasın. Hepimiz eşit olarak Allah'a kullar olalım. Hiçbirimizin yasalarını değil sadece Allah'ın yasalarını uygulayarak aramızda adâleti gerçek-leştirelim diyeceğiz. Çünkü bakın Rasûlullah efendimize Tevbe sûresinin 31. âyeti geldi.

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu Mesîh'i Rableri olarak kabul ettiler. Oysa tek İlâhdan başkasına kulluk etmemekle emrolunmuş-lardı. O'ndan başka İlâh yoktur. Allah, koştukları eşlerden münezzehtir.

(Tevbe 31)

Ehl-i kitabın Allah'tan başkalarına Rab kabul edip onlara da kulluk yaptıklarını anlatan bu âyet geldiği zaman yakın bir zaman önce müslüman olmuş olan adiy bin Hatem Rasûlullah efendimizin huzuruna gelerek: Ey Allah'ın Resûlü, biz dün Hıristiyanken de Allah'tan başkalarını Rab bilip onlara kulluk yapmıyorduk der. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü ona buyurur ki: Ey Adiy, söyler misin bana. Sizin papazlarınız, keşişleriniz, din adamlarınız, siyasîleriniz size bir kısım şeyleri emrederlerdi de siz onların bu emirlerini yerine getirir miydiniz? Adiy, evet yerine getirirdik. Peki onlar sizin için bir kısım şeyleri yasaklardı da siz onların bu yasaklarına tabi olur muydunuz? Adiy evet deyince, Allah'ın Resûlü buyurdu ki:

"Zalike hiye ibâdetün"

Ey Adiy işte bu onlara ibâdetin ta kendisidir buyurdu. öyleyse kişinin hayatında Allah makamında oluş şeklinde helâl ve haram koy-mak, emir ve

yasaklarda bulunmak Rabliktir bunu unutmayalım. İnsan hayatında Allah makamında oluş şekliyle yasa belirlemek Rablik iddiasında bulunmaktır.

Meselâ birileri çıkıp dese ki ben sizin et yemenizi yasaklıyorum. Veya ben sizin eğitiminizi, hukukunuzun, kılık-kıyafetinizin şöyle olmasını istiyorum. Yaşayışınızın, mîrasınızın, kazanmanızın, harcamanızın şöyle olmasını emrediyorum. Şu işi, şu kıyafeti, şu alfabeyi, şu anlayışı sizin için yasaklıyorum diyen varlık Rabdir, Rablik iddiasında bulunmuştur. Onu öylece razı olarak kabullenen, itirazsız gönül rahatlığıyla onun bu emir ve arzularını uygulayan kişi de Allah'a müşrik olarak onun kuludur. Ama kalben razı olmadığı halde köleliği sebebiyle bunu kabullenen kişi büyük günah işlemektedir.

Eğer birileri Allah'ın hüküm koymadığı bir konuda bir hüküm koyarsa, veya Allah'ın hüküm koyup yasakladığını emreder, emrettiğini yasaklarsa, Allah'ın helâllerini yasaklar, yasaklarını helâllerse, onun bu hareketini yol olarak, yasa olarak benimseyip uygulayan kişi müşriktir, öbürü de onun Rabbidir.

Olmadı mı? Anlaşılmadı mı? Bir daha özetleyelim inşallah. Arkadaşlar dışımızdaki birilerinin bizden istedikleri ya Allah'ın bizden istediklerinin aynısıdır ki bu konuda ona itaat güzeldir. Ya da Allah'ın bizden istediklerinin tamamen zıddıdır ki bu durumda rıza ile ona itaat şirktir. Kişi razı olmadığı halde kişi ona itaatiyse günahtır.

Veya bizden istediği Allah'ın bizi serbest bıraktığı bir alansa, ama adam illa da bunu yapacaksınız diyorsa, onun zorlaması sonucu o işin mutlaka yapılması gerektiğine inanarak, onu din kabul ederek, hayat programı kabul ederek yapan kişi yine müşrik olur. Çünkü onu yapmayı din gereği kabul etmiştir adam, onsuz din eksik kabul etmiştir. Onun için onu emreden Rab, o emri yerine getiren de müşriktir.

Meselâ ne gibi? Meselâ günde şu kadar tesbih çekeceksin, şu kadar estağfirullah diyeceksin diyen kişinin durumu gibi. Zira o konu-da din belirleyicisi olan Allah ve Resûlünden bir emir yoktur. Ama eğer bunu emreden ve uygulan kişi din olarak görmezler, bunu yapma-yınca din eksik bilmezler ve lâkin bir teşvik kabul ederek yaparlarsa ne Rablik ne de müşriklik söz konusu olmaz.

Ehl-i kitaba böyle bir dâvette bulunmamız emrediliyor. Onlarla aramızda ortak bir payda bulmamız isteniyor. İşte bu gerçekten çok güzel bir dâvet metodudur. Karşımızdaki muhatabımızla ortak bir nokta bularak anlaşma zemini bulma açısından çok güzel bir yöntemdir bu. Karşınızdaki birisiyle çok rahat

anlaşabilirsiniz. Çünkü ortak bir noktanız vardır. Meselâ birisiyle karşılaştınız ve ortak bir eylem gerçekleştireceksiniz. Karşınızdaki adam Allah'a inanıyordur, ya adâlet meraklısıdır, ya zulümden şikâyet etmektedir, ya iyiliği seven birisidir. Adam ateist bile olsa, düşmanınız bile olsa mutlaka sizinle ortak bir noktanız vardır. İşte bu ortak noktada buluşarak, bu ortak paydada birleşerek ona din adına yaklaşmak zorundayız.

Eğer bu dâvetinizden yüz çevirirlerse o zaman deyin ki onlara, siz şahit olun ki biz müslümanlarız. Biz sadece Allah'a teslim olmuş kimseleriz. Bizim adımız müslümandır ve bu ismin dışında başka bir isme de ihtiyacımız yoktur.

Bundan sonraki âyetlerinde Rabbimiz ehl-i kitapla ortak bir payda olarak atamız İbrâhim (a.s)'ı gündeme getirecek. İşte önder atanın durumu da bellidir. Çünkü ehl-i kitabın tamamı Hz. İbrâhim'e iman ettiklerini iddia ederler. Hepsi de İbrâhim (a.s)'ı büyük ata kabul ederler. Çünkü İsrâil oğulları da, yâni yahudi ve hıristiyanlar da, İsmail oğulları da, yâni müslümanlar da İbrâhim (a.s)'ın iki oğlunun soyudurlar.

Önceki derslerimizde söyledik, İbrâhim (a.s)'ın iki oğlu var. Birisi İshak (a.s) ki, onun soyundan Yakup (a.s), onun oğulları Yusuf (a.s) ve kardeşleri İsrâil oğulları diye adlandırılır. Süleyman, Dâvûd, Zekeriya, Yahya, Mûsâ, Îsâ (a.s)lar hep bu soydan İsrâil oğullarına peygamber olarak gönderilir. İbrâhim (a.s)'ın öteki oğlu İsmail (a.s)'ın soyundan da Rasûlullah efendimiz elçi olarak gelir ve müslümanlara da İsmail oğulları denir.

İşte İbrâhim (a.s) hem İsrâil oğullarının hem de İsmail oğulla-rının atasıdır. Rabbimiz burada ehl-i kitabın ortak paydası olan İbrâhim (a.s)'a dikkat çekerek şöyle buyurur:

65. "Ey Kitap ehli! İbrâhim hakkında niçin tartışıyorsunuz? Tevrat da, İncil de şüphesiz ondan sonra indirilmiştir. Akletmiyor musunuz?"

Yahudi olun kurtulun, hıristiyan olun kurtulun diyerek kendi yamukluklarına Allah'ın elçilerini de alet etmek isteyen ehl-i kitaba diyor ki Rabbimiz: Ey ehl-i kitap, İbrâhim (a.s) hakkında bizimle niçin tartışıyorsunuz? Halbuki Tevrat da İncil de ondan çok sonra indirilmiştir. Nasıl oluyor da utanmadan İbrâhim (a.s)'ın yolunda olduğunuzu iddia ediyorsunuz? Nasıl oluyor da İbrâhim (a.s)'ın da yahudi ve hıristiyan olduğunu iddia ediyorsunuz? Nasıl oluyor da Allah'ın elçisini kendi sapıklığınıza alet ediyorsunuz? Tevrat ve İncil ondan çok sonra indirilmedi mi? Sizin yahudileşmeniz, hıristiyanlaşmanız İbrâhim (a.s) dan yüz yıllar sonra olmadı mı?

66. "Siz, hadi bilginiz olan şey üzerinde tartışanlarsınız. Ama bilginiz olmayan şey hakkında niçin tartışırsınız. Oysa Allah bilir, sizler bilmezsiniz."

Bilmediğiniz bir konuda niye tartışmaya giriyorsunuz? Siz Allah'tan daha iyi mi biliyorsunuz? Halbuki İbrâhim'i tanıyan, Mûsâ'yı, Îsâ'yı, Muhammed (a.s)'ı tanıyan bilen Allah'tır. Yahudileri, hıristiyan-ları, müslümanları en iyi bilen Allah'tır. Kimin ne niyetle hareket ettiğini, kimin samimi, kimin gayri samimi olduğunu en iyi bilen Allah'tır. Çünkü tek doğru bilgi Allah bilgisidir. Allah'tan gelen bilgi en doğru bilgidir.

Ve işte Allah gönderdiği bu kitabında İbrâhim'i de, Mûsâ'yı da, Îsâ'yı da, Muhammed (a.s)'ı da açık ve net bir biçimde anlatıyor. Sizler şu anda Allah bilgisine sırt çevirerek kendi ümniyelerinizle Allah elçilerini yahudi ve hıristiyan yapmaya, kendi sapıklıklarınıza alet etmeye çalışarak Allah'a da, Allah'ın elçilerine de, insanlara da iftira ediyorsunuz.

Allah biliyor ve şahitlik ediyor ki o peygamberler ne Yahudi'ydi ne de hıristiyandı. Bunu biz kendimiz demiyoruz, bize Allah bildiriyor. İnsanların bilgisi Allah'tandır. Bunu bize bildiren Allah'tır. Eğer bunu bize Allah bildirmeseydi biz de bilemezdik. Yâni bu kitaba dayalı olmayan, peygambere dayalı olmayan hiçbir bilgi gerçek bilgi değildir.

Öyleyse gaybî konularda, gaybî meseleler konusunda Allah'ın bildirdiklerinin dışında söz söylenmemelidir. Bu konularda söz söyleme hakkı sadece Allah'a aittir. Allah'tan başka hiç kimsenin söz söyleme hakkı yoktur. Allah bu konudaki bilgiyi kitapları ve Peygamberleri vasıtasıyla onlara da bildirmişti ama yoldan çıkan bu yahudi ve hıristiyanlar bu bilgiyi gizlediler.

Onların yanındaki bilgiye göre de Hz. İbrâhim'in insanlığa sun-duğu din İslâm'dı. Onun oğulları olan İsmail'in ve İshak'ın dinleri de İslâm'dı. İslam tüm peygamberlerin ortak diniydi.

Önceleri müslüman olup da sonradan İslâm'dan çıkan, kendilerine yahudi ve hıristiyan adını takan bu insanların kabul ettikleri Îsâ ve Mûsâ (a.s) lar da birer müslümandı. Kendilerini bu peygamberlere izâfe eden bu yahudi ve hıristiyanlar, tarih içinde bu peygamberlerin yolundan ayrıldıktan sonra bu peygamberleri de kendilerine alet etmeye çalıştılar. Kendileri sapıttıkları gibi bu peygamberleri de saptırmaya çalışmışlardır. Kendileri müslümanlıktan çıktıkları gibi bu peygamberleri de müslümanlıktan çıkarmaya çalışmışlardır.

Bakın Bakara sûresi bu adamların yahudi ve hıristiyan yapmaya çalıştıkları İbrâhim (a.s)'ın da, Onun torunu olan Yakub (a.s) ın da çocuklarına şunu vasiyet ettiklerini anlatıyor:

"Oğullarım! Şüphesiz ki Allah size bu dini seçti. O halde sizde zinhar müslümanlar olarak can verin."

(Bakara 132)

İşte görüyorsunuz, her iki peygamber de kendi teslimiyetlerini, kendi İslâm'larını, müslümanlıklarını oğullarına da tavsiye ediyorlar ve diyorlardı ki, oğullarım, biz teslim olduk Allah'a, siz de teslim olun. Biz müslüman olduk, siz de müslüman olun. Peki İbrâhim (a.s)'ın oğulları kimdi? Az evvel dedim, birisi İshak (a.s), o Sare annemizden dünyaya gelmişti, ötekisi de İsmail, o da Hacer annemizden doğmuştu. İki oğlu vardı Hz. İbrâhim'in. Bu iki oğul kendisinden sonraki dönemlerde iki kol olarak peygamberlerin geldiği kol oldular. İsmail (a.s) Mekke bölgesine yerleşti. O bölgede peygamber oldu. Ama bu bölgede ondan sonra peygamber geldi mi gelmedi mi bunu bilmiyoruz. Onun soyundan son peygamber, Hz. Muhammed (a.s) gelecekti. Ve risâlet onunla tamamlanacaktı.

İbrâhim (a.s)'ın öteki oğlu Hz. İshak (a.s) ise Halilu'r Rahmân kentine yerleşmişti, Kudüs yakınlarında bir şehir. Yakub (a.s) son dönemlerinde oğlu Yusuf sebebiyle Mısır'a göç ediyordu. On oğluyla birlikte Mısır'a gitmişti, tüm aile efradıyla birlikte. Burada uzun süre yaşadı Yakub (a.s). Yakub (a.s)'ın Kur'an'da geçen bir adı da İsrâil'dir, böylece onun oğulları olan İsrâil oğulları tarih sahnesinde yer alır. Ve yeryüzünde hiçbir kimseye verilmemiş nimetler İsrâil oğullarına verilmiştir.

İşte burada Yakub (a.s)'ın oğullarına tavsiyesini anlatıyor Rab-bimiz. On iki oğluna diyordu ki: Allah size din olarak bu dini seçti. İslâm dinini seçti. Öyleyse sizler de ancak müslümanlar olarak can verin. Allah'ın İbrâhim için seçtiği din İslâm'dı, İbrâhim (a.s) müslüman-dı, Yakub (a.s) müslümandı ve Allah'ın gönderdiği din de İslâmdı.

Ve Yakub (a.s)'ın oğullarına tavsiyesi de İslâm'dı. Şimdi, biz İsrâil oğullarıyız diyen ve İslâm'ı bırakıp sapıklık içine düşen bu yahu-di ve hıristiyanlara ne demek lâzım? Bu adamlar nasıl olur da biz haklıyız deme hakkına sahip oluyorlar? Nasıl olur da biz İbrâhim (a.s)'ın torunlarıyız, biz Yakub'un oğullarıyız dedikleri halde ki İbrâhim (a.s) da, Yakub (a.s) bizim atamızdır ve İbrâhim (a.s) da, Yakub (a.s) müs-lümandı.

Bunlar İslâm'dan, haktan ayrılıp, sapık yollara girerek bu peygamberlerin yolunu terk ettikleri halde nasıl olur da Yakub (a.s)'ın ve İbrâhim (a.s)'ın yolunda olduklarını iddia edebiliyorlar? Buna hiçbir zaman hakları olamaz.

İşte bu konuda çok ve net bir beyan daha.

67. "İbrâhim, yahudi de, hıristiyan da değildi, ama doğruya yönelen bir müslimdi; puta tapanlardan değildi."

İbrâhim (a.s) ne yahudi'ydi, ne de hıristiyandı, lâkin O Hanif bir müslümandı. İbrâhim (a.s) imanında, teslimiyetinde samimi bir müs-lümandı. Fıtratı bozulmamış, Allah'a kulluk yolunun, Allah'a teslimiyet yolunun, İslam yolunun dışındaki tüm yolları, tüm şirkleri terk edip İslâm'ı seçmiş bir müslümandı. Allah'tan başka hiçbir şeye ibâdet etme-yen fıtratı tertemiz bir müslümandı. Fıtratı tertemiz bir dinin mü'mini olarak O asla müşriklerden de olmamıştır.

İşte Allah böylece İbrâhim (a.s) la alâkalı bu kadar açık ve net beyanlarda bulunduğu halde, ataları İbrâhim (a.s)'ın ve onun torunları olan öteki peygamberlerin dinini, yolunu terk ederek Allah'ın lânetine ve gazabına maruz kalmış bu iki toplum, yahudi ve hıristiyanlar nasıl ki sonradan hıristiyanlaşarak, yahudileşerek, hem birbirlerine karşı, hem de kendi aralarında fırkalaşmışlarsa, ve her bir fırka İbrâhim (a.s)'ı ve öteki peygamberleri kendi haklılıklarına delil getirmeye çalışıyorlarsa, bakıyoruz bugün Allah korusun da Müslümanlar da kendi aralarında fırkalaşmışlar ve tıpkı öncekiler gibi her bir fırka kendilerinin haklılığına, karşılarındakilerin de bâtıllığına Muhammed (a.s) i delil getiriyorlar. Tıpkı İbrâhim (a.s) kendilerinden çok önce yaşadığı hal-de yahudiliklerine, hıristiyanlıklarına İbrâhim (a.s)'ı delil getirip alet et-meye çalıştıkları gibi müslüman gruplar da kendilerinden çok önce yaşamış Allah Resûlünü delil getirmeye çalışıyorlar.

Halbuki bu grupların, bu cemaatlerin, bu fırkaların hepsi Ra-sûlullah efendimizden çok sonra ortaya çıkmıştır. İbrâhim (a.s)ın da, Mûsâ ve Îsâ (a.s)'ların da, Muhammed (a.s)'ın da dini İslâm'dı, adları müslümandı. Allah onlara müslüman ismini vermişti. Halbuki şu anda bu müslüman grupların her birerlerinin kendilerince ortaya koydukları isimlerin hiçbirisi Allah'ın kabul edip onayladığı bir isim değildir.

İşte âyetler anlatıyor ki Hz. Adem (a.s) dan bu yana Allah'ın razı olduğu dinin adı İslâm'dır ve bu ismi kimsenin değiştirmeye hakkı yoktur. Sûrenin başlarındaki 19. âyeti okudum, Allah katında tek din İslâm'dır buyurulmuştu.

Öyleyse, efendim İslâm diyeceğimize bunun adına yahudilik desek, hıristiyanlık desek ne olur yâni? demeye hiç kimsenin hakkı yoktur.

İbrâhim (a.s)'ın durumu işte bu. Herkes İbrâhim (a.s) a yakınlık iddiasında bulunuyor. Yahudi'si de hıristiyanı da, müslümanlar da İbrâhim (a.s)'ın dininde, İbrâhim (a.s)'ın yolunda olmakla öğünüyorlar. Peki acaba gerçekten İbrâhim (a.s)'a yakın olanlar, Onun dininde, onun yolunda olanlar kimlerdir? İşte bundan sonraki âyetinde Rab-bimiz bunu ortaya koyuyor:

68. "Doğrusu İbrâhim'e en yakın olanlar, ona uyan lar, bu peygamber Muhammed ve Ona inananlardır. Allah inananların dostudur."

İbrâhim'e en yakın olanlar, Ona dost olanlar, Onun yolunda gidenler şu Nebîy-i Ekreme, Muhammed (a.s)'a iman eden müslüman-lardır. İşte bunlar İbrâhim (a.s)'ın dostları ve yakınlarıdırlar. Allah da bu müslümanların velîsidir, dostudur. Allah ne güzel bir velî, ne güzel bir dosttur.

İbrâhim (a.s) Halilullahtır, Allah'ın dostudur. Böylece İbrâhim (a.s) dostları olarak Allah bizim de dostumuzdur. Biz de Allah'ın dostlarıyız. Ne büyük bir şeref değil mi? Allah'ın dostu olmak, İbrâhim (a.s)'ın dostu olmak. Şu anda insanlar insanların dostluklarıyla şeref duymaya çalışıyorlar. Zenginlerle, güç sahipleriyle, makam sahipleriyle, ricalı devletle, onların dostluklarıyla şeref bulmaya çalışıyorlar. Halbuki Allah'ın dostluğu yanında bunların ne kıymeti olabilir de?

Demek ki İbrâhim (a.s)'ın dostları Onun yolunu takip eden, Muhammed (a.s)'a iman eden müslümanlardır. İbrâhim (a.s) in yolu-nu, İbrâhim (a.s)'ın dinini terk edip kendi hevâ ve heveslerini din edinen, yol edinen yahudi ve hıristiyanlar İbrâhim (a.s)'ın dostluğunu kaybetmişlerdir. Nitekim Bakara sûresinde İbrâhim (a.s) nesli için imamet istemişti de Rabbimiz:

"Zalimler benim ahdime ulaşamaz."
(Bakara 124)

Buyurmuştu. İşte bu âyet-i kerime yahudi ve hıristiyanların zalimlerden olduklarını, Allah'ın ve İbrâhim (a.s)'ın dostluğunu kaybettiklerini, bu yüzden de liderliğin, imametin kendilerinden alınıp Allah'ın dostları olan müslüman toplumun eline verildiğini anlatır. Sanki bu âyetiyle onlara diyor ki Rabbimiz: Ey İsrâil oğul-ları! Bir zamanlar sizler müslümandınız, âdildiniz. Kitaba ve Peygambere bağlıydınız. Allah'ın dini olan İslâm'a sahip çıktığınız o dönemler size yığınlarla nimet ulaştırmış, sizi uzun bir süre nübüvvet ve İmamete nail kılmıştım. Kitap sizdeydi, Risâlet sizdeydi, bilgi sizdeydi, şan ve şeref sizdeydi, Allah'ın dostluğu,

İbrâhim'in dostluğu sizdeydi. O dönemlerde sizi bütün âlemlere üstün kılmıştım. Ama sonradan kitapla, peygamberle ilginizi kestiniz ve zalimlerden oldunuz. Halbuki zalimler benim ahdime ulaşamazlar. Ben zalimleri imam yapmam. İşte şimdi bu imamet, bu liderlik, bu dostluk sizden alındı ve İsmail oğullarına intikal etti diyordu.

Böylece Allah'ın dostluğunu kaybettiklerini anlayan yahudi ve hıristiyanlar hasetlerinden, düşmanlıklarından dolayı Allah'ın dostları olan müslümanları da saptırıp onların Allah'la dostluklarını bitirme yoluna girmişlerdir.

69. "Kitab ehlinden birtakımı sizi sapıtmak isterler; oysa kendilerini saptırırlar da farkına varmazlar."

Rabbimiz biz müslümanları uyarıyor. Ehl-i kitaptan birtakımı sizi saptırmak isterler. Sizi kendi cehennemlerine çekmek için yanıp tutuşmaktadır kitap ehli. Evet bu yahudi ve hıristiyanların derdi budur. Müslümanları kendileri gibi kâfir yapana kadar uğraşmak. Yâni bir taraftan son kitapla kendi kitaplarının hükmünün kaldırılması, Allah'ın dostluğunu kaybetmeleri, liderliğin, imametin kendilerinden alınıp Muhammed ümmetine verilmesi, öbür taraftan da Allah'ın dostluğunu kazanan müslümanlara yeni bir kitap gönderilmesinin hasediyle yanıp tutuşan bu ehl-i kitap, imandan sonra sizin de kendileri gibi küfre düş-menizi isterler. Zira adamların kendi dinlerine güvenleri, itimatları kalmamıştır.

Ve şu anda Avrupalının yüzde doksanı ateisttir. Dine inanan insan bulmak gerçekten zordur. Onun için sizi de kâfir yapana kadar uğraşacaklardır bu adamlar. Üstelik yahudi yahut hıristiyan da değil, kâfir yapmak isterler. Onun için gizli toplantılarında aldıkları kararlarında şöyle diyorlar: Müslümanları yahudi veya hıristiyan yapmak kesinlikle mümkün değildir. Binaen aleyh İslâm ülkelerinde kesinlikle ya-hudi ve hıristiyanlık propagandası yapmayınız, orada küfür propagandası yapınız. Çünkü sağlam bir yerden çürük bir yere geçilmez. Sağlam bir yapıdan çürük bir yapıya geçmek gerçekten zordur. Bu adamları sakın yahudilik veya hıristiyanlığa çağırmayın! Çünkü her ikisi de dindir. Yâni terk etmeye çağırdığınız İslâm da dindir, kabule çağırdığı-nız yahudilik ve hıristiyanlık da dindir. Hak bir dinden bâtıl bir dine çağırmayın! Bu konuda kesinlikle muvaffak olamazsınız! Bunları dinsizliğe, küfre çağırırsanız o zaman muvaffak olabilirsiniz diyorlar. Bunu çok iyi biliyor adamlar. Kendi kâfirliklerinin de farkındadırlar.

Onun için isterler ki sizler de, kendileri gibi kâfir olasınız. Kendilerinin küfrettikleri gibi isterler ki siz de küfredin, siz de kâfir olun ve böylece onlarla birlik olasınız. Küfürde, düşüncede, anlayışta, eylem-de birlik, kılık kıyafette, hukukta, hayatta, isyanda birlik, Allah'a kafa tutmada , peygambere isyanda,

demokraside birlik, Allah yasalarını reddetmede, cehenneme gitmede birlik, birlik, birlik. Her konuda isterler ki sizinle birlik olsunlar. Yeryüzünde kâfirin tek hedefi işte budur. Kâfir dünyada müslümanın varlığına ve kendisinden farklılığına asla tahammül edemez.

Çünkü kâfir kâfirliğinin farkındadır. Yaşadığı hayatın kendisini nereye doğru götürdüğünün farkındadır. Yaşadığı küfür içindeki bir hayatın kendisine cehennemi kazandırdığının kesin farkında olan ve zaten dünyada da cehennemi bir hayatın sahibi olduğunun mutlak bilincinde olan kâfir düşünür ki, madem ki ben şu anda cehennemi bir hayat yaşıyorum, o halde benim yaşadığım bu hayata Müslümanlar niye ortak olmasınlar? Niye bu müslümanlar göz göre göre dünyada cennet hayatı yaşıyorlar da, yaşadıkları bu hayatın sonunda göz göre göre cennete gidiyorlar da ben cehenneme gidiyorum? Niye onlar da benim gittiğim yere gitmiyorlar? Niye benim cehennemime onlar da ortak olmuyorlar?

Tıpkı şeytan gibi. Zaten bunlar şeytanın çömezleridir. Evet tıpkı şeytan gibi onun aveneleri olan kâfirler de niye bu müslümanlar bizim cehennemimize gitmiyorlar? Düşüncesiyle müslümanları da kendi cehennemlerine, kendi hayatlarına, kendi küfürlerine ortak etmek istiyorlar.

Allah diyor ki; münafıklar da öyledir. Onlar da mü'minleri kendi sapıklılarına, kendi nifaklarına, kendi cehennemlerine çekerek böylece müslümanlarla denk olmak istiyorlar. Madem ki biz kaybettik onlar da kaybetsinler. Madem ki biz saptık onlar da sapsınlar derler.

Halbuki kesin biliyorlar ki müslümanlar kazançtadırlar. Müslümanlar hak yolda, doğru yoldadırlar. Bunu bilen bu alçaklar, biz kaybettik onlar da kaybetsinler diyeceklerine, biz de müslümanlar gibi olalım, biz de müslümanlar gibi Allah'a teslim olup onun istediği bir müslümanlığı yaşayalım da onlar gibi biz de kazanalım, tıpkı onlar gibi biz de Allah ve Resûlüne itaat edelim de cennete gidelim, deyiver-seler çok daha iyi olacaktı, onlar da kazanacaklardı ama öyle yapmı-yor hainler.

Müslüman oluverselerdi kurtulacaklardı. Bekliyorlardı aslında peygamberi. Yolunu gözlüyorlardı ahir zaman nebisinin. Biliyorlardı, tanıyorlardı, nerde kaldı, geç kaldı diyorlardı. Bekledikleri elçi gelir gelmez iman ediverselerdi, eski müslümanlıklarına dönecekler ve Allah'la dostluklarını yeniden kazanacaklardı. Ama o peygamber beğenmedikleri, Ümmî dedikleri, cahil dedikleri bir toplumun içinden çıkınca bile bile yan çiziverdiler. Onlar yan çizerlerken, o beğenmedikleri

Ümmîler o peygambere iman ederek dünyanın en şerefli insanları konumuna otururlarken onlar yeryüzünün en zelil insanları olarak sapıp gittiler.

70. "Ey Kitab ehli! Sizler göz göre göre Allah'ın âyetlerini niçin inkâr ediyorsunuz?"

Ey ehl-i kitap görüp dururken, bilip dururken, göz göre göre Allah'ın âyetlerini niçin örtüyorsunuz? Allah'ın âyetlerini niçin küfrediyorsunuz?

Üstelik sizler şahitlerken, Allah'ın hayata karıştığına, Allah'ın kullarına hayat programı gönderdiğine, Allah'ın peygamberleri odak nokta seçip, onlarla kullarının hayatına karışmak üzere vahiy gönderdiğine, kitaplar gönderdiğine şahitken, bunu bilip dururken, Allah bilgisine, vahiy bilgisine sahipken niye Allah'ın âyetlerini örtbas ediyorsunuz?

Veya ey ehl-i kitap sizler elinizdeki kitabınızda açık ve net bir biçimde ahir zaman peygamberinin geleceğini, onun özelliklerini okuyup dururken, bilip dururken bu gerçeği niye örtbas ediyorsunuz? Niye reddediyorsunuz Allah'ın âyetlerini? Sizler işin doğrusunun bu olduğunu biliyorsunuz değil mi ey ehl-i kitap?

Tabi bu hitap, sadece onlara değil, aynı zaman da bizedir de. Sizler de biliyorsunuz değil mi ey müslüman olan ehl-i kitap? Doğru olan hayatın şu anda sizin yaşadığınız hayatın olmadığını, şu yaşadığınız hayatın Allah'ın istediği bir hayat olmadığını bile bile sizler de şu anda Allah'ın âyetlerini niye örtüyorsunuz? Allah'ın âyetlerini niye gündeme almıyorsunuz? Niye Allah'ın kitabını örtüp kendinizce bir hayat yaşıyorsunuz? Niye hayatınız kitap kaynaklı değil?

71. "Ey Kitab ehli! Niçin hakkı bâtıla karıştırıyor ve bile bile hakkı gizliyorsunuz?"

Ey ehl-i kitap nedir bu sizin hayatınız? Niye hakla bâtılı birbirine karıştırıyorsunuz? Niye hakla bâtılı birlikte yaşıyorsunuz? Hayatınızda hak da var bâtıl da. Mûsâ (a.s) sizin gibi miydi? Îsâ (a.s) sizin gibi miydi? Hem İbrâhim (a.s), Mûsâ (a.s), Îsâ (a.s) bizim önderlerimizdir, bizim peygamberlerimizdir diyorsunuz, hem de nasıl böyle bazen Rab Allah kaynaklı, bazen da Rab toplum, Rab moda, Rab insanlar kaynaklı bir hayat yaşıyorsunuz. Bu ne biçim iştir böyle? Peygamberlerden bir kısmına imanla bir kısmına küfrü birlikte yaşıyorsunuz. Mûsâ'ya, Îsâ'ya inandığınızı iddia ediyor, Muhammed (a.s)'ı reddediyorsunuz.

Tabii bu ifade de yine sadece yahudi ve hıristiyanlara mahsus değildir. Aynı zamanda bize de bir hitaptır. Çünkü biz de kitap ehliyiz. Hem onlara hem de bize diyor ki Rabbimiz: Ey kitap ehli olanlar, ne oluyor size ki hakla bâtılı birlikte yaşamaya çalışıyorsunuz? Yâni hayatınızda biraz hak, biraz bâtıl yaşıyorsunuz. Hakla bâtılı sarmaş dolaş yapmayın. Meselâ ekonomik hayatta yahudileri, sosyal

hayatta hıristiyanları, geriye kalan dinsel hayatınızda da müslümanlığı böyle çorba edip birbirine karıştırmayın. Hayatınızda hak mı yaşıyorsunuz, bâtıl mı yaşıyorsunuz? Hayatınız kitap kaynaklı mı? Yoksa başka şeyler kaynaklı mı? bunu bilmeden yaşayarak hakla bâtılı karıştırmayın. Hayat programınızı, yaptıklarınızı Allah'tan mı aldınız? Yoksa başkalarından mı aldınız? Allah mı buyurdu? Yoksa Zerdüşt mü buyurdu? Bunu bilmeden yaşarsanız işte bu hakkı bâtıla karıştırmak demektir. Ya da yaptıklarınız, yaşadıklarınız rahmetlik hoca efendinin dedikleri -miydi? Yoksa Allah'ın dedikleri miydi? bunları birbirine karıştırmayın. Hakkı hak olarak bilin, bâtılı da bâtıl olarak bilin.

Ya da yaşadığınız hayat için, yapıp ettikleriniz için ha hak olmuş, ha bâtıl olmuş, ha Allah'ın dediği olmuş, ha Zerdüşt'ün dedikleri olmuş, ne fark eder, üzerinde durmaya gerek yok diyerek sakın hakla bâtılı birbirine karıştırmayın. Hakkı bildiğiniz halde bildiğiniz hakkı bırakıp bâtılları yaşamaya kalkışmayın. Diliniz, inancınız, düşünceniz hak ama hayatınız, amelleriniz bâtıl kaynaklı olmasın. Hayatınızın bir bölümü kitap kaynaklı, öteki bölümleri tâğutlar kaynaklı olmasın. Namazınız, orucunuz, haccınız Allah kaynaklı, ama kılıkkı-yafetiniz, hukukunuz, eğitiminiz, ekonominiz, sosyal ve siyasal yapılanmalarınız başka kaynaklı olmasın. Hayatınızın bir bölümünde hakkı, öteki bölümlerinde de bâtılı yaşayarak hakla bâtılı birbirine karıştırmayın. Na-mazı Allah'tan ama mîrası başkalarından alarak, Orucu Allah'tan ama hukuku başkalarından, Haccı Allah'tan ama ekonomik yapıyı başkalarından, kılık-kıyafeti başkalarından alarak hakla bâtılı karıştırmayın.

Çünkü Allah size hayatınızın tümünü düzenlemek üzere bir kitap göndermiştir. Eğer sizler kitabınızın bir bölümünü bilmezseniz elbette hayatımızın o bölümü hep bozuk olacak, o bölümü kitap düzen-lemeyecek ve siz sürekli bâtılla birlikte hakkı yaşayacaksınız, yâni hakla bâtılı birbirine karıştıracaksınız demektir. Öyleyse kitabın tama-mını tanıyın ki hayatınızın tümünü kitap düzenlesin. Bir de:

"Bile bile hakkı gizlemeyin!"

Bir de bile bile hakkı gizlemeyin! Çünkü siz hakkı biliyorsunuz. Siz Tevrat ehlisiniz, siz ehl-i İncilsiniz. Siz Kur'an ehlisiniz! Bu işi biliyorsunuz. Öyleyse siz bu karıştırma işini, bu gizleme işini yapmayın! Hak bilgisine, kitap bilgisine, peygamber bilgisine sahip kimseler olarak yakışmıyor bu davranış size. Allah'ın size gönderdiği kitaplar Furkân'dırlar. Bu kitaplarda hak da bellidir bâtıl da bellidir. Sizler bu kitapların size bildirdiği hak bilgisine sahip ola, ola, hakkı bile bile dünya menfaatleri sebebiyle bu kitapların hak ve bâtıllarını insanlara açıklamamak durumunda olmayın.

"Elbese" bir de örtmek giydirmek anlamınadır. Öyleyse ey eh-l-i kitap, bile bile bâtılı hakkın üzerine örtüp de hakkı insanların bakışlarından gizlemeyin. Yâni bâtıla hak elbise giydirip onu insanlara hakmış gibi sunmayın. Yâni Allah'ın kitabındaki dosdoğru hak âyetlerini tahrif edip, bozup, gizleyip, kendi fikirlerinizi, kendi yazdıklarınızı hak-mış gibi, Allah öyle diyormuş gibi insanlara sunup hakla bâtılı anlaşıl-maz hale getirmeyin. Hani Bakara sûresinde ehl-i kitap için öyle deniyordu:

"Vay o kitabı elleriyle yazıp, sonra da onu az bir değere satmak için işte bu Allah katındandır! diyenlere."

(Bakara: 79)

72. "Kitap ehlinden birtakımı şöyle dedi: "İnananlara indirilene günün başında inanın, sonunda inkâr edin ki, belki dönerler"

Âl-i İmrân sûresinin okuduğumuz bu âyetleri nâzil olunca ehl-i kitap sanki beyinlerinden vurulmuşa döndüler. Rabbimizin bu âyetlerinde yıllar yılı bu ehl-i kitabın sapık inanışları reddedilip İmrân ailesi, Meryem ve Îsâ (a.s) gerçeği son derece açık ve net bir biçimde ortaya konulunca. Ehl-i kitabın atamız diye övündükleri, yolundayız diye avundukları İbrâhim (a.s)'ın müslümanlığı, Îsâ (a.s)'ın müslümanlığı, Meryem anamızın müslümanlığı ortaya konularak yahudi ve hıristi-yanların tarih boyunca sapıklıkları deşifre edilince deliye döndüler. Gerçekler bizzat Allah tarafından bildikleri, tanıdıkları, bekledikleri bir peygambere gelen kitabın âyetleri tarafından ortaya konulunca şaşkına döndüler.

Eğer bugün şu anda müslümanlar şu elimdeki kitabın âyetle-rini biraz yakından tanıyıp, tıpkı dün Rasûlullah efendimizin yaptığı gibi, tüm dünyaya duyurabilseler, kesin söylüyorum ki; yine tüm dünya yahudi ve hıristiyanları beyinlerinden vurulmuş gibi sarsılacaklardır. Eğer bizler bu âyetleri yakından tanıyıp, muhataplarımıza karşı bir silah olarak döndürmeyi becerebilirsek, aynı durum mutlaka gerçekle-şecektir. Allah'ın bu kesin ve açık âyetleri karşısında kâfirler şaşkına dönüp, çeşit çeşit yollara başvuracaklar. Bu gerçekleri haykıran müs-lümanları susturabilmek için, onların yanlışlıklarını ispat edebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışacaklar.

Ama şu anda bu âyetlerden habersiz yaşayan müslümanlar onları rahatlatıyor. Ve böylece bu adamların İslâm'a ve müslümanlara düşmanlıklarının, İslâm'ı, müslümanları yok etmeye çalışmalarının, susturmaya çalışmalarının sebebini de anlamış oluyoruz.

Bakın o günün ehl-i kitabının İslâm'a ve müslümanlara karşı oynadıkları oyunlardan birisini Rabbimiz şöyle anlatıyor:

Ehl-i kitaptan bir grup ötekilere diyorlar ki, mü'minlere indirilenlere günün evvelînde, size indirilen bu kitabın âyetlerine biz de iman ettik deyin. Biz de müslüman olduk deyin. Günün sonuna doğru da in-kâr ediverin. Dinden çıkıverin. Mürted oluverin. Dönüverin, böylece belki o müslümanlar da sizin dininize dönerler.

Veya müslümanlar da sizi görerek onlar da dinlerinden döner-ler. İrtidat ederler. Böylece din laçkalaşmış olur da, onlar da madem ki bu din sabah girilip akşam çıkılacak bir dinmiş diyerek, bu işi normal görerek, onlar da girip çıkmaya başlayıverirler. Din bilenler, Allah'ı tanıyanlar, kitap bilgisine, vahiy bilgisine sahip olanlar böyle yapınca elbette cahiller de onlar gibi yapacaklardı, bilmeyenler de onları takip edeceklerdi.

Ehl-i kitabın tuzağı buydu. Çünkü o bölgede din bilenler yahu-dilerdi. Allah'ın gönderdiği son elçisine, son kitabına iman eden Araplarsa Ümmî kimselerdi. Din konusunda, kitap ve peygamber konusun-da hiçbir şey bilmeyen bu ümmîleri, yahudi ve hıristiyanlar küçük görüyorlardı. Bu konuda onların akıl hocası bizleriz, onlar bizi izlerler di-yorlardı. Çünkü Ümmî olan Araplar her ne kadar Hanif dininin kalıntıları olarak Allah'ı bildiklerini ve iman ettiklerini iddia ediyorlarsa da ne İbrâhim (a.s)'la ne de Onun diniyle uzak ve yakından hiç bir il-gileri kalmamış, Kâbe'yi çeşitli putlarla doldurmuşlar, kendilerince kendilerini Allah'a yaklaştıracakları inancıyla putlara tapınıyorlar, put egemenliğinde bir hayat yaşıyorlardı. Allah'tan, Allah'a kulluktan uzaklaşıp şirki ve putçuluğu yasallaştırmış olan bu insanlar tevhid dinine sahip olduklarını iddia eden yahudi ve hıristiyanlar karşısında eziklik içindeydiler. Çünkü onların kitapları vardı, peygamberleri vardı, halbuki kendilerinin böyle bir şeyleri yoktu. Din konusunda bir çıkmaza düştükleri zaman danışma mercileri ehl-i kitaptı.

Hattâ bu son elçinin geleceğini bile onlardan duymuşlardı. Bu son elçiye iman etmeden önce onunla nasıl mücâdele edecekleri konusunda da yine ehl-i kitaptan bilgi almışlardı. Onlar nazarında yahudi ve hıristiyanların böyle bir saygınlıkları vardı. İşte yahudi ve hıristi-yanlar, ümmîler üzerindeki bu saygınlıklarından istifade ederek onları dinlerinden çıkarmak, kendileri gibi kâfir yapmak istiyorlardı.

Halbuki az evvel de ifade ettiğim gibi bu alçaklar kitaplarında kendilerine haber verilen, vasıfları beyan edilen bu âhir zaman Nebîsini bekliyorlardı. Yıllardır gelecek âhir zaman nebîsini ve ona gönderilecek Furkân'ı, Kur'an'ı bekliyorlardı. yolunu gözlüyorlardı. Nerede kaldı? Geç kaldı? diyorlardı. Hattâ müşrik Araplara

karşı onunla istifta etmeye, hava atmaya çalışıyorlardı. Kâfirlere, müşriklere karşı onunla fetih umuyorlardı. O peygamberin gelmesiyle zafere ulaşacaklardı. Ona iman edecekler, ona tabi olacaklar, onun komutasında yeni bir dünya kurup eski kaybettikleri âlemlere tafdıyl olma özelliklerine yeniden kavuşacaklardı. Bunu düşlüyorlar, bunu bekliyorlardı.

Onun gelme zamanı yaklaştı, ayak sesleri kulağımıza gelme-ye, gölgesi üzerimizde dolaşmaya başladı. Hele bir gelsin, biz onunla bir olup, o Nebîy-i Ekremin arkasında bir ordu oluşturup, sizin de putlarınızın da kökünü kazıyacak, sizleri Âd ve İrem gibi katledeceğiz? diye bekleşip duruyorlardı.

Ve nihâyet işte beklenen Nebî gelmiş ve geleceğini bu ehl-i kitaptan duymuş Ümmî, putperest Araplar ona iman ederken, bekleyen ehl-i kitap ise o bizden gelmedi, o bizim familyadan çıkmadı, bu peygamber bizden değil diye, küçük gördükleri ümmîler içinden çıktı diye yan çizerlerken, bu yetmiyormuş gibi bir de utanmadan Ona iman eden bu ümmîleri kâfir yapmaya çalışıyorlardı.

Öyle değil mi? Allah peygamberini onların içinden seçmemişti. Din bilenlerden gelmemişti peygamber. Yıllar yılı küçümsedikleri ümmîlerin içinden bir peygamber seçilince bu onlara zor geldi.

Şu anda da öyle değil mi? Şu anda da bu yahudi ve hıristiyan-lar aynı mantıkla hareket etmiyorlar mı? Biz her şeyi biliriz diyen, ken-dilerini efendi kabul eden, kendilerini gelişmiş kabul eden, kendilerini gerek siyasal, gerek ekonomik, gerek bilimsel, gerek askeri ve teknolojik yönden kendilerini güçlü kabul edenler de aynı şeyleri söylemi-yorlar mı? Biz bilenleriz, biz efendileriz, dünya siyasetini biz yönlendiriyoruz, ekonomi bizdedir, bilim ve teknoloji bizdedir, medeniyet bizdedir diyenler şu anda gariban müslümanlara aynı gözle bakmıyorlar mı? İnsanların dinlerini bozmaya çalışmıyorlar mı? Müslümanlar için aynı komploları uygulamıyorlar mı?

Dünkü yahudi ve hıristiyanlar da küçük gördükleri müslüman-lara aynı oyunu oynuyorlardı. Geliyorlardı müslümanların arasına ve diyorlardı ki biz de müslüman olduk. Peygambere indirilen âyetlere biz de inandık diyorlar, sonra da günün sonlarına doğru dönüveriyorlardı. Vallahi bu din bize bir mutluluk sağlamadı, bu dinden bir zevk, bir haz duymadık. Önceki halimizle bu din arasında bir fark göremedik, bir huzur duymadık, bir hayır bulamadık diyerek dinden döndüklerini söylüyorlardı.

Dertleri neydi alçakların? Dertleri İslâm'a gölge düşürmek, müslümanların kalplerine şüphe tohumları ekmek, dinden çıkışı normalleştirmek, dini laçkalaştırmak ve müslümanların dinden çıkmalarını, kendilerine tabi olmalarını gerçekleştirmek. Bütün dertleri buydu hainlerin. Ama elhamdülillah ki tutmadı bu oyunları. Bir tek müslüman bile kanmadı bu komploya.

Öyleyse din bilenlerin, çevrelerine din anlatanların, ben müs-lümanım diyenlerin bu konuda çok dikkatli olmaları gerekmektedir. Bozuk düzen bir müslümanlık yaşayarak, Allah'ın dinine gölge olarak, insanları Allah'ın dininden soğutacak bir duruma düşerek kendi dinimize karşı dünkü yahudi ve hıristiyanların oynadıkları oyunu oynamayalım.

Allah için bir düşünelim. Biraz öyle değil miyiz şu anda? Allah'ın diniyle bizim yaşadığımız din aynı mı? Hayatımız Allah'ın dinine göre mi şekilleniyor? İmanlarımızla hayatlarımız aynı mı? Söylediklerimizle yaşadıklarımız paralellik arzediyor mu? Öyle değil gibi değil mi? Allah korusun da imanlarımızla hayatımız birbirine ters değil mi? Hayatımız inancımıza ters değil mi? Kılık-kıyafet adına ters, giyim-kuşam adına ters, mala bakış adına ters, kazanma-harcama adına ters, ev tefrişi adına ters, çocuklarımızın eğitimi adına ters, meslek seçimi adına ters, ters, ters.

Allah korusun da şu anda inancımız başka bir vadide, hayatımız başka bir vadide. Allah korusun da bu halimizle Allah'ın dinine gölge olmuyor muyuz? Allah'ın dinine perde olmuyor muyuz? Allah'ın dinini tanımayanların dine nefretlerini, dinden soğumalarını kamçılamıyor muyuz? İnsanları Allah'ın dininden kaçırmıyor muyuz? Yâni dünkü yahudi'nin bu dine yaptığını yapmıyor muyuz bugün bizler? Sanki bu halimizle bu dine yeni gireceklere şöyle demiyor muyuz? Boş verin yahu, niye gireceksiniz bu dine? Ne işiniz var bu dinde? Biz girdik de ne oldu? demiyor muyuz? Yâni bugün İslâm'ı bilmedikleri halde bu dinden nefret edenler bizim yüzümüzden nefret etmiyorlar mı? İslâm'ı bizim yamuk hayatımızla tanıdıkları için reddetmiyorlar mı bu insanlar? Sanki bizler ısrarla İslâm'ı tanıtmamaya çalışıyoruz bu insanlara, ya da yanlış tanıtıyoruz.

Yâni bizim bu kitaba ve peygambere dayanmayan yamuk müslümanlığımızı görenler, İslâm'ı bizim şahsımızda tanıyanlar şöyle demiyorlar mı? Ne olacak yahu müslüman olup ta? Ne farkımız olacak bunlardan? Müslüman olduğumuz zaman olsak olsak biz de bunlar gibi olacağız. Şu anda bu müslümanların bizden bir farkları yok ki. Bunların derdi de ev, bunların derdi de araba, bunların derdi de para, pul. Bunların derdi de boya, cila. Bunların derdi de Mark, dolar, altın, gümüş. Bunların derdi de dünyada lüks içinde bir hayat. Ne farkımız var da bu

müslümanlarla? Yâni onların hedefleriyle bizimkilerin, onların hayat programlarıyla bizimkilerin, onların evleriyle, şehirleriyle bizimkilerin ne farkı var? Onların çocuklarının eğitimiyle bizimkilerin ne farkı var? Onların kadınlarının giyinişiyle bizimkilerin ne farkı var? Onların hukuklarıyla, sosyal ve siyasal yasalarıyla, ekonomik yapılan-malarıyla bizimkilerin ne farkı var? Zaten her şeylerini bizden alıyorlar diyerek bizim yüzümüzden müslüman olmaktan vazgeçmiyorlar mı bu insanlar?

Öyleyse bu durum bizi çok korkutmalıdır. Çok ürkelim de dünkü yahudi'nin bu dine oynadığı oyunu bugün bizler oynamayalım. Kitabımızı ve peygamberimizi iyi tanıyalım. Dinimizi temel kaynaklarından öğrenelim. Doğru dürüst bir müslüman olalım, doğru dürüst bir müslümanlık yaşayalım da insanların Allah'ın dinine girmelerine engel değil, köstek değil destek olmaya çalışalım inşallah. Bizi görenler bizde dirilsinler, bizde Allah dininin huzur, mutluluk ve sükûnunu görsünler. Bizi görenler aradıkları emniyeti, aradıkları adâleti, aradıkları insanca bir hayatı bizde bulsunlar da onlar da bizim dinimize girmeye, onlarda kurtuluşa can atsınlar inşallah. Evet Ehl-i kitabın sözleri devam ediyor.

73. Ve dininize uyanlardan başkasına inanmayın. "De ki: "Doğru yol Allah'ın yoludur." Ve yine onlar: "Size verilen gibisi bir başkasına da veriliyor, veya Rabbini-zin huzurunda (müslümanlar) size size karşı delil getirip sizi alt edecekler diye mi bu? De ki: "Doğrusu bol nimet Allah'ın elindedir, onu dilediğine verir. Allah'ın fazlı her şeyi kaplar, O her şeyi bilir."

Diyorlar ki, o ümmîler, o müslümanlar sizin dininize tabi oluncaya kadar onlara iman etmeyin. Sizin dininize uyanlardan başkalarına inanmayın. Onlar sizin gibi inanmadıkça, sizin gibi yahudi ve hı-ristiyan olmadıkça, sizin gibi düşünmedikçe sakın onlara inanmayın. Dün de, bugün de aynı yolu takip ediyorlar. Müslümanlara kesinlikle inanmıyorlar. Dünyanın her yerinde müslümanlara karşı kâfirleri tutuyorlar. Bunun sebebi de İslâm'ın ve müslümanların üstünlüğünün, haklılığının farkında olmalarıdır. İslâm ve müslümanlar karşısında dayanamayacaklarının farkındadırlar bu adamlar. İslâm açık ve net bir biçimde anlaşılıp ortaya konduğu zaman pillerinin biteceğini çok iyi biliyorlar. Hak karşısında tüm bâtıllarının yıkılacağının farkındadırlar. Onun içindir ki şu anda tüm dünyada dinsizinden, komünistinden, ateistinden, mecûsî'sinden, ineğe tapanından, şeytana tapanından kendilerine bir zarar gelmeyeceğini bildikleri için müslümanlara karşı onları desteklemektedirler.

Şu anda ehl-i kitap dünya, müslümanlara inanmamakta, güvenmemektedir. Ama bilelim ki bu da Allah'ın bize bir lütfudur. Böyle olmasaydı, ehl-i kitap dünya, eğer şu anda bizim idarecilerimize değer verip güvenselerdi Allah korusun

her şeyleriyle kendilerine bağlılık yeminlerinde bulunan bizim başımızdaki köleler onlara daha çok bağlanacaklardı. Ve belki de ülkelerimizi gözlerini kırpmadan onlara satmaya bile kalkacaklardı. Ama Allah'a şükür ki yahudi ve hıristiyan-lar İslâm ülkelerinin başındaki bu satılmışlara, halklarına düşman olan bu kölelere güvenip değer vermiyorlar. Bu satılık idareciler ara ara gittikleri, katıldıkları toplantılarda bu kafirlerin, gâvurluklarını, kendilerine düşmanca tavırlarını, kendilerine değer vermeyişlerini görüyorlar da tamamen bizi onlara satmaya cesaret edemiyorlar, gözlerini açıyorlar. Bu da Allah'ın bu gariban müslümanlara en büyük lütuflarından biridir tabii. Allah diyor ki bakın:

Artık hak bellidir hidâyet bellidir. Gerçek hidâyet Allah'ın hi-dâyetidir, yol Allah'ın yoludur. Yâni ey müslümanlar sizin onlara hiç bir zaman ihtiyacınız yoktur. Doğrusu İslâm yoludur, doğrusu Allah yoludur, başkalarına ihtiyacınız yoktur. Sizin ne hıristiyan dünyaya, ne de yahudi dünyaya bir müdaneniz olmasın. Sakın ha sakın Allah'ın size hidâyeti varken, Allah'ın size yol gösterisi varken ehl-i kitaba meyletmeyin. Sakın ha sakın efendim, bizim birtakım problemlerimiz var, sıkıntılarımız var, yeryüzünde yalnız yaşayamayız, biz birilerine muhtacız. Ekonomik, siyasî, askeri problemlerimiz var. Bizim yol gösterme-ye ihtiyacımız var, bizim bir hidâyete, birilerinden akıl danışmaya, birilerini örnek almaya ihtiyacımız var. Şu andaki yahudiler ve hıristiyan-lar da dünyanın en büyük dev güçleridir, ülkelerinin problemlerini halletmişler, sanayilerini kurmuşlar, insanlarını mutlu etmişler. Hikaye bunlar aslında eh biz ne yapalım? demeyin.

Hidâyet istiyorsanız, hidâyet Allah'ın hidâyetidir, yol Allah'ın yoludur. Eğer problemleriniz varsa Allah'a havale edin, Allah'a yalvarın, Allah'a yakarın, Allah'ın âyetlerinin tarif ettiği bir hayata yöneliverdiniz mi, bakacaksınız ki problemleriniz kendiliğinden çözülmüştür. Tüm problemleriniz ama. Ekonomik, siyasî, içtimaî, askeri, eğitim, hukuk, seçim, geçim tüm dertleriniz bitecektir. Çünkü o zaman siz yenil-mez ve yanılmaz bir Allah'la berabersiniz demektir. Ama öyle değil de ehl-i kitaba sorarsanız, ehl-i kitaba uyarsanız işte şu andaki rezil durumu yaşamak zorunda kalırsınız. Unutmayın ki hidâyet Allah'ın hidâyetidir. Kullarını her konuda doğruya, hakka ulaştıran Allah'tır. Ne yahudi dünya, ne hıristiyan dünya kesinlikle hiç kimseyi hidâyete ulaştıramaz. İşte yıllardır Allah'ın hidâyetini bırakıp ehl-i kitap dünyaya tabi olduk, hani hangi problemimiz çözüme ulaştı? Neyi hallettik? Hayır hayır tüm dünya problemlerinin çözümü Allah'ın dinindedir. Allah'tan başkalarının bir tek insanı bile düzlüğe çıkarmaları mümkün değildir. Hayatı düzlüğe çıkarak tek yol Allah'ın yoludur.

Size verilenin bir benzeri de kendilerine verildi diye mi karşı çıkıyor bu insanlar? Bugün size verilen kitabın bir benzeri de dün ken-dilerine verildi diye mi? Dertleri ne bu adamların? Öyle değil mi dün size verilen hidâyetin, size verilen kitabın bir benzeri de şu anda müs-lümanlara verilmiştir. Allah sizin için bazen İbrâhim (a.s)'ı, bazen İsmail (a.s)'ı, bazen İshak (a.s)'ı, bazen Mûsâ (a.s)'ı, bazen

Îsâ (a.s)'ı, bazen de Muhammed (a.s)'ı rahmet kapısı olarak açıverir. Birisini Kudüs'te, diğerini Mekke'de gönderiverir. Birisini İsrâil oğullarına diğerini ümmî Araplara yollayıverir. Ne var bunda? Niye yadırgıyorsunuz bunu? Hep sizin içinizden çıkacak değil ya bu peygamber?

Ya da Allah size soracak değil ya seçeceği elçisini? Hani bekliyordunuz bu âhir zaman peygamberini? Hani yolunu gözlüyor, nerde kaldı? Geç kaldı diyordunuz? Sanki bu reddettiğiniz peygamberden önce kendinize gönderilen Allah'ın elçilerinin kıymetini bildiniz mi? Onlara Allah'ın istediği şekilde iman ettiniz mi? Sanki onları Allah'ın istediği şekilde karşıladınız da, şimdi de Allah'ın bu son elçisine mi iman edeceksiniz? Onları reddeden, onları yalanlayan, onları öldüren sizler değil misiniz? Başınızda Allah'ın kerim elçisi Hz. Mûsâ varken, Allah'ın elçisi Harun (a.s) yanı başınızda iken onları dinlemeyerek buzağıya tapınanlar sizler değil misiniz? Zekeriya ve Yahya (a.s)'lara ne yaptınız? Îsâ (a.s)'a ne yaptınız? Peygamberinizi niye öldürmeye, çar-mıha germeye teşebbüs ettiniz? Yâni bütün bu sapıklıklarınızı Allah bilmiyor mu? Müslümanlar bunları bilmiyorlar mı? Allah son kitabıyla kullarını bu konularda bilgilendirmedi mi? Yoksa Allah'ın kendilerine bu bilgileri sunduğu müslümanlar size karşı aleyhte delil getirecek diye mi iman etmiyorsunuz? Ya da müslümanları kendiniz gibi kâfir yapınca, onları küfre yuvarlayınca artık onlara vahyin kesilip de aleyhinizde delil getiremez bir duruma düşmelerini mi istiyorsunuz? Ne oluyor size? Siz gerçekten hidâyete mi talipsiniz? Yoksa Allah bilgisiyle bilgilenen müslümanlar, size bu kadar açık ve net deliller getirdikleri halde sadece inatlarınız ve ön yargılarınız sebebiyle eğer bu peygamber bizim içimizden çıksaydı ona iman ederdik diye kendi kendinizi aldatıyorsunuz? Îsâ (a.s) sizin içinizden çıkmamış mıydı? Mûsâ (a.s), Zekeriya ve Yahya (a.s)'lar sizden değil miydi?

Kusura bakmayın, Allah bunu size soracak, sizden izin alacak değildir. Fazl, fazilet, üstünlük, risâlet Allah'ın elindedir. Allah onu dilediğine verir. Hiç kimse buna karışamaz. Hiç kimse bu konuda Allah'a müdahalede bulunamaz. Çünkü yetki Onundur.

74. "Rahmetini dilediğine tahsis eder, Allah büyük, bol nimet sahibidir."

Rahmetini dilediği şekilde, dilediği kimseye veren Odur. Allah büyük fazl u kerem sahibidir. Allah peygamberliği dilediğine lütfediyordu. Dün İsrâil oğullarına lütfedilen rahmet, risâlet bu sefer de yine İbrâhim (a.s)'ın öteki oğlu İsmail (a.s)'ın torunlarından birine bir kitap geldi diye reddedilmez ki. Nübüvvet artık Ümmîlere geçmişti ki bu Allah'ın bir lütfuydu. Muhammed (a.s) peygamber olmuştu ki bu Allah'ın bir lütfuydu. Yeni bir toplum, Mekkeliler, Medineliler müslüman olmuşlardı ki bu da Allah'ın bir lütfuydu. Yâni eğer o dönemde Allah bir peygamber göndermemiş olsaydı veya bu peygamber gönderme işini Rabbimiz yüz yıl

ertelemiş olsaydı, ya da yüz yıl öne almış olsaydı, elbette bu defa da bu dönemin insanları değil de o dönemin insanları olacaklardı dünyanın en şereflileri. Yâni bu iş Allah'ın bileceği bir iştir. Niye şu dönemde değil de bu dönemde ya Rabbi? Niye bize değil de falanlara ya Rabbi? Diye Allah'a hiç kimsenin hesap sorma hakkı yoktur. Kendilerinden birine gelmedi diye, bunu reddetme yetkisini nereden almışlar bunlar? Yo! Allah bunlara soracaktı, ne dersiniz? Nasıl istersiniz? Kime göndereyim bu peygamberliği? diye bunlara soracaktı Allah. Bunu bekliyormuş hainler. Allah'a yol göstermeye, Allah'a akıl vermeye çalışıyor alçaklar. Şunu demeliydin ya Rabbi! Şuna göndermeliydin ya Rabbi? Diyerek sanki Allah'a akıl vermeye çalışıyorlar.

Herhalde bugünkü müslümanların bir hakikatle karşı karşıya geldikleri zaman, birileri bir hakikati ortaya koyduğu zaman, kim bu adam? Bizden mi? Bizim takımda mı oynuyor? Bizim kavimden mi bu? Diyerek, kabul ya da red konusunda bunu temel kriter yapışları yahudi karakterini andırıyor. Hattâ kendi gruplarından gelince ne gelirse gelsin, ne olursa olsun fark etmez, ama kendi gruplarının dışındakilerden gelen ne olursa olsun onu reddetme alışkanlıkları yahudi-lere ne kadar da benziyor değil mi? Ve bu tavrın kendilerinden öncekilere neler kaybettirdiğini bilmiyorlar mı? diye sorasım geliyor. Gerçekten bugünün müslümanları da kafalarını iki ellerinin arasına alıp derin derin düşünmek zorunda-dırlar.

Ehl-i kitabın bu tavrı reddediliyor. Arkadaşlar, eğer durum şöyle olsaydı belki bu adamların, ya da şu anda bizlerin itiraz hakkımız olabilirdi. Eğer Allah'ın sevdiği, razı olduğu insanlar yeryüzünde sadece peygamberler olsaydı ve peygamberlerden başka yeryüzünde hiç kimse cennete giremeyecek olsaydı, Allah yasasını böyle belirlemiş olsaydı o zaman belki diyebilirdik ki ya Rabbi bizim suçumuz ne ki bizi peygamber yapmadın? Bizim suçumuz neydi ki Peygamberliğini bizden seçmedin? Eğer biz de peygamber olsaydık, biz de cennete giderdik demeye hakkımız olurdu. Ama Allah öyle bir yasa koymamış. İnsanlar arasında peygamber seçtiği kimselerin yanı başında ben de müslümanım deyip onların inancına sahip çıkan herkesi onların makamına, onların cennetine ortak etmiştir Rabbimiz. Onlara da, onlara sahip çıkanlara da cennet vaat etmiştir. Öyleyse hiç kimsenin Allah beni niye peygamber seçmedi? Allah elçisini niye bizim içimizden çıkarmadı diye tasalanmasına gerek yoktur. Herkesin cennet yolu açıktır. Öyleyse gelin sizdendi, bizdendi tartışmalarını bırakalım da Allah'ın elçileri gibi bir hayat yaşayalım, onların imanlarına, teslimiyetlerine sahip çıkalım da onlara lütfedilen cenneti bizler de kazanmaya çalışalım.

75. "Kitap ehli arasında kantarla emânet bıraksan onu sana ödeyen ve bir lira emânet etsen, tepesine dikilmedikçe onu sana ödemeyen vardır. Bu, onların:

"Kitapsızlara karşı üzerimize bir sorumluluk yoktur" demelerindendir. Onlar bile bile Allah'a karşı yalan söylemektedirler."

Ehl-i kitaptan kimileri vardır ki ona kantarla altın emânet etsen de onu sana geri verir. Emânete ihanette bulunmaz. Evet bu yahudi ve hıristiyanların içinde böyleleri vardır. Yâni onların içinde de hayır kırıntılarına rastlamak mümkündür. Kendilerine kantar kantar bir şeyler emânet etseniz de emânete hıyanette bulunmadan onu size geri verir. Çünkü bu tavır onların dinlerinin bir yasasıydı bir zamanlar. Onun içindir ki dinlerinin bir emri olarak onlar için de bu duygu vardır. Ehl-i kitap içinde de bu tür insanların olabileceğini haber veriyor Rab-bimiz.

Ama onlar içinde öyleleri de vardır ki kendilerine emânet olarak bir dinar bile versen, basit, kıymetsiz bir şey bile emânet etsen, onun üzerine hakim olup, tepesine binip baskı kurabilecek bir güce, bir zorlamaya sahip oluncaya kadar, onu sıkıştırıp alt edinceye, zor duruma getirinceye kadar onu sana vermez.

Kimisi kendisine dağlar kadar bir şey emânet etseniz bile ona riâyet eder, kimileri de çok küçük bir şey verseniz bile onu size geri vermez. Demek ki onların içinde böyle güvenilir insanlar olduğu gibi hainler de vardır.

Peki bizim ehl-i kitabın durumu nedir bu konuda? Acaba bizim ehl-i kitap içindekilerden kimileri de tıpkı yahudiler gibi mi? Bakıyoruz müslümanlar içinde kimilerine dağlar kadar mal-mülk emânet etseniz onun kuruşuna bile dokunmadan size teslim edenler, emânete riâyet edenler vardır. Ama kimileri de vardır ki çok küçük bir şey emânet etseniz bile ümüğüne çökecek bir güç gösterisinde bulunmadıkça onu size teslim etmezler. Emânete hain davranırlar.

Peki acaba niye böyle yaparlarmış? Niye böyle davranırlar mış bu adamlar? Bakın Rabbimiz onların felsefelerini, mantıklarını şöylece anlatıyor:

Diyorlar ki adamlar: Bizim Ümmîlere karşı herhangi bir sorumluluğumuz yoktur. Şu hiçbir şey bilmeyen müşriklere karşı, ya da bizim dinimizin dışındaki, bizim ırkımızın dışındaki, bizim toplumumu-zun dışındaki insanlara karşı bizim hiçbir sorumluluğumuz yoktur. Onların bizim üzerimizde hiçbir hakları yoktur. On-lar bizim kölelerimizdir. Mallarını, ırzlarını alabiliriz de, satabiliriz de, yiyebiliriz de, öldürebiliriz de onları. Bizler Allah'ın has kullarıyız, bizler Allah'ın sevgili kullarıyız, bizler Allah'ın yakın kullarıyız. Binaen aley Allah bize bu konuda yetki vermiştir. Bizim dışımızdaki insanların malları da, ırzları da bize helâldir. İstediğimizi istediğimiz zaman alabiliriz diyorlar. Yâni eman, emânet sadece ya-hudi olanlarla alâkalıdır, yahudi olmayanların emanı da, emâneti de yoktur diyorlar.

Meselâ kendi dininizden olan bir yahudi'ye borç verebilirsiniz, ama başkalarına asla borç veremezsiniz diyorlar. Eğer bir yahudi'yle yahudi olmayan arasında bir dâvâlaşma söz konusu olmuşsa hakim mutlaka yahudi'nin lehine hüküm vermelidir diyorlar.

İşte bu adamların bu konudaki cesaretleri buradan kaynakla-nıyor. Bu konuda bize bir günah yoktur diyorlar. Kendilerinden başkalarına zulmetmeyi, onların haklarını yemeyi mubah kabul ediyorlar. Kitaplarında kendilerinden başkalarının haklarına saygı duymaya dair bir hüküm bulunmadığını iddia ediyorlar ve bile bile Allah'a iftira ediyorlar. Allah bizden böyle bir sorumluluk istemedi diyerek Allah'a karşı yalan söylüyorlar. Onların bu sapık iddialarını duyan Allah'ın Resûlü buyurdu ki:

"Allah düşmanları yalan söylüyorlar. Cahiliye döneminde bulunup da benim şu ayaklarımın altına almadığım hiçbir şey yoktur. Ama emânet bunlardan müstesnadır. Emânet iyi olana da kötü olana da mutlaka eda edile-cektir."

Yahudiler dün böyle diyorlardı, bugün de böyle diyorlar. Peki acaba bizim ehl-i kitap ne âlemde bu konuda? Bizimkilerden de kimileri aynen yahudi karakteri sergileyerek, efendim bizler müslüman-larız, bizler Allah'ın has kullarıyız, bizler bu yahudi ve Hıristiyanların mallarını yiyebiliriz. Onların malları bizim için helâl ve ganimettir. Onların emânetlerine hıyanette bulunabiliriz diyerek yanılgı içine düşenleri duyuyor, görüyoruz. Hattâ kendilerinden, kendi cemaatlerinden başkalarını müslüman görmeyenleri görüyoruz. İnsanları, müslüman-ları tekfir ederek onların mallarını yiyebileceklerine inananları görüyoruz. Veya Allah böyle bir şey demediği halde dünyada mal-mülk kazanmanın, ekonomik yönden güçlenmenin din yönünden en büyük şeref olduğuna inananları ve bu imanlarının gereği olarak da bu hedefledikleri şerefe ulaşabilmek için, hattâ babasına bile, kardeşine bile kazık atmaya çalışanları görüyoruz. Bu şerefe ulaşabilmek için, ya-hudi de olsa, hıristiyan da olsa, müslüman da olsa fark etmez insan-ları aldatmanın mubah olduğuna inananları görüyoruz. Bakıyoruz da önceki ehl-i kitapla sonraki ehl-i kitap aynı paydada birleşivermişler. Herhalde önceki ehl-i kitapta da sonraki ehl-i kitapta da ilk sapma noktası dünyaya tapınmadır.

Hayır hayır onlar da bizimkiler de yalan söylüyorlar. Allah'a yalan iftirada bulunuyorlar. Gönderdiği kitaplarının hiçbirisinde, peygamberlerinin hiçbirisinin sünnetinde böyle bir anlayış yoktur. Allah hiç kimseye niye fazla para kazanmadın? Ekonomik yönden niye şiş-medin? diye bir soru sormayacak. Ama herkese niye insanların haklarını yedin? Niye yahudi'nin, hıristiyanın ve müslümanın hakkını

yedin diye soru soracak. Niye insanların bir dirhem emânetine riâyet et-medin? diye soru soracak, bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım.

76. "Hayır, öyle değil; ahdini yerine getiren ve günahtan sakınan bilsin ki, Allah sakınanları şüphesiz sever."

Hayır hayır, iş öyle değil, durum sizin bildiğiniz gibi değildir. Kim ahdine vefalı olursa, emânete ihanet etmez ve muttaki olursa, hayatını Allah'a sorarak yaşarsa, hayatını Allah için yaşarsa, Allah'ın belirlediği yasalara uygun yaşarsa işte Allah'ın sevdikleri bunlardır. İnsanlara karşı sorumluluklarını yerine getirmeyen, insanların haklarına riâyet etmeyen kimse Allah hukukuna da riâyet etmemiş demektir.

Ve Allah'ın belirlediği yasalara uymayarak insanların haklarına riâyet etmeyen kimseler aleyhine yol vardır ve kesin bilsinler ki yarın Allah kendilerinden bunun hesabını soracaktır. İnsanlara karşı ahidle-rinde durmayan, insanlara karşı hainlikte bulunan ve de daha önce kendilerine gönderilen her bir peygamber döneminde son elçime iman edeceğinize dair bana söz verin diye Allah kendilerinden ahid al-dığı halde şimdi bu ahidlerini yerine getirmeyen bu ehl-i kitap bu dönekliklerinin hesabını zor ödeyeceklerdir. Tabi insanlara karşı ahid-lerini yerine getirmeyenlerin Allah'a karşı ahidlerine sâdık kalmaları da mümkün değildir.

Evet ahde vefa, emânete riâyet gerçekten çok önemlidir. Dünyaya tapınmaları, dünyayı kıble edinmeleri, menfaatperestlikleri yahu-di ve hıristiyanları bu duruma getirmiştir. Eğer müslümanlar da onları örnek alır, onların yörüngesine girer, onlar gibi daha fazla para kazanacağım diye, ekonomik yönden daha fazla şişeceğim diye Allah'ın yasalarına riâyet etmez, paranın dini olmaz mantığıyla hareket etmeye kalkarlarsa onlar da Allah'a en büyük iftirayı yapmış olurlar Allah korusun.

Öyleyse kim olursa olsun, en büyük kâfirler de olsa, en büyük düşmanlarımız da olsa eğer onların bizde bir kuruş bir hakları, bir emânetleri varsa buna asla ihanet etmeyeceğiz. Çünkü bizim örneğimiz, pişdarımız böyleydi. Allah'ın Resûlü bu konuda çok hassastı.

Biliyorsunuz ki Mekkeliler, o dönemde kanlı bıçaklı düşmanları bildikleri Rasûlullah efendimizi emin görüyorlar ve Ona veriyorlardı emânetlerini. Gece-gündüz kendisine öldürmeyi planladıkları peygambere güvenip, her türlü emânetlerini ona teslim ediyorlardı. Ve Allah'ın Resûlü bir gece Mekke'yi terk edip hicrete çıkarken geriye bıraktığı Hz. Ali efendimizi, huzuruna çağırıyor ve

düşmanlarının emânetlerini ona teslim ediyordu. Ey Ali, şu filânın, şu falanın bende emânetidir, ben buradan ayrıldıktan sonra bunları sahiplerine teslim edersin diyor.

Görüyor musunuz emanete riayeti? Görüyor emin oluşu, mü'-min oluşu? İşte mü'min budur. Mü'min; hem Allah güvencesinde olan kişi demektir, hem de etrafına güven veren kimse demektir. Şunu kesin olarak bilelim ki, emaneti olmayanın, güvenirliliği olmayanın imanı da yoktur.

Allah için söyleyin, böyle bir durumda biz olsak ne yapardık? Yahu bu mallar kâfir mallarıdır, ganimet mallarıdır deyip Medine'ye götürüp çıtır çıtır yemez miydik onları? Ama bakın Allah'ın Resûlü öyle yapmıyor. Neden? Çünkü mü'mindi o. Emin kimseydi. Öyleyse bir Müslüman gözü kapalı karısını, kızını, malını, mülkünü bize güvene-miyorsa kesinlikle bilelim ki bu mânâda bizler mü'min değiliz demektir.

Az önce dedim ki: Allah'ın emânetine, Allah'a verdikleri ahid-lerine sâdık davranmayanlar, insanların emânetlerine de sâdık davranmazlar. Allah'ın hukukuna riayet edemeyenler insanların hukuklarına da riayet edemezler. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz onu anlatıyor:

77. "Allah'ın ahdini ve yeminlerini az bir değere de-ğişenlerin, işte onların, âhirette bir payları yoktur. Allah onlara kıyâmet günü hitap etmeyecek, onlara bakmayacak, onları temize çıkarmayacaktır. Elem verici azap onlar içindir."

Allah'ın ahdini, Allah'a verdikleri sözlerini ve yeminlerini az bir pahaya satanlar. Ezelde, ruhlar âleminde Rablerine verdikleri sözlerinde duranlar. Veya ya Rabbi sana söz veriyoruz senin son elçine iman edeceğiz diye Allah'a verdikleri ahidlerini, az bir dünya menfaati karşılında satanlar. Veya bizim bu Ümmîlere karşı, bu cahillere, bu zayıflara karşı hiçbir sorumluluğumuz yoktur. Bu insanların bizim üzerimizde hiçbir hakları yoktur, diyerek Allah'a verdikleri ahidlerini, yeminlerini, Allah'ın dinini, Allah'ın yasalarını, Allah'ın hakkını, hukuku-nu, kulların haklarını, hukuklarını azıcık bir dünya menfaati karşılığın-da satanlar, azıcık bir dünya menfaati karşılığında dinlerini satanlar, basit bir dünyalık karşılığında cenneti satanlar, Allah'ın hoşnutluğunu satanlar, Allah'ın âyetlerini gizleyenler, Allah'ın âyetlerini değiştirenler var ya, işte onlar için âhirette hiçbir pay, hiçbir nasip yoktur. Âhirette hiçbir kazançları yoktur.

Ve Allah onlarla konuşmayacak. Allah onlara değer vermeye-cek. Allah onlara rahmet nazarıyla bakmayacak. Sözlerini, itirazlarını, yalvarıp yakarışlarını

nazarı itibara almayacak. Allah onları günahla-rından, şirklerinden temizlemeyecek, temize çıkarmayacak. Ve onlar için dayanılmaz bir azap vardır.

İşte Allah'ın razı olmadığı, Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayan, Allah'ın kendilerine gönderdiği dinlerini, kitaplarını, peygamber-lerini az bir dünyalık karşılığında satan, dinlerini dünyalarıyla değişen, dinlerini dünyalarına yamayan kimseler için Rabbimizin takdir buyurduğu ceza budur. Âhirette hiç bir nasipleri olmayacak, cennet yüzü görmeyecekler, Allah yüzlerine bakmayacak. Haydi şimdi yiyebilirse-niz insanların haklarını yiyin. Haydi yapabilirseniz insanların emânetlerine hainlik yapın.

Ehl-i kitabı tanıtmaya devam ediyor Rabbimiz:

78. "Onlardan birtakımı, Kitapta olmadığı halde Kitaptan zannedesiniz diye dillerini eğip bükerler. O, Allah katından olmadığı halde: "Allah katındandır" derler, bile bile Allah'a karşı yalan söylerler."

Ehl-i kitaptan bir grup vardır ki onlar dillerini Allah'ın kitabına karşı eğip bükerler. Din Allah'ın kitabıyken, din peygamberin sünnetiyken kitaba ve sünnete dayanmayan, kitapta ve sünnette olmayan şeyleri ortaya koyarak Allah'ın istemediği, Allah'ın belirlemediği bir hayat tarzını Allah'tanmışçasına insanlara sunmaya çalışırlar da hem kendilerini hem de insanları saptırırlar. Allah'tan olmayan şeyleri Allah'a izâfe ederek, kitapta olmayanı kitaba izâfe ederek Allah'a iftira ederler. Kendi fikirlerini, kendi düşüncelerini dinmiş gibi, kitaptanmış gibi insanlara empoze ederek olmayacak bir dinin, olmayacak bir hayat programının içinde bulurlar kendilerini. Böylece hem kendileri saparlar, hem de Allah kullarını saptırırlar.

İşte din budur, işte yol budur diye, insanlara sundukları hevâ ve hevesleriyle, İslâm'ın dışındaki hayat programlarıyla hem kendilerini, hem de Allah kullarını cehenneme sürüklerler. Allah dininin sembollerini değiştirirler, dinin şeairini değiştirirler ve kendi ümniyelerini onların yerine ikâme ederek sapıklığın girdabına yuvarlanırlar. Bakın âyeti parça parça bir okuyayım:

"Bir gruptur onlar."

"Dillerini eğer bükerler, kitabı dillerine dolarlar."

Dillerini kitaba doğru eğip bükerler. Böyle Allah'ın kitabını ken-di çıkarlarına, kendi düşüncelerine, kendi teorilerine doğru eğip bükerler. Tevrat ve İncil'de olmayanları veya Kur'an-ı Kerîmde olmayanı, sanki var mış gibi geveleyerek insanlara sunmaya çalışırlar.

Yâni konuşurlarken, sanki kitabı ağızlarına almış gibi, sanki kitaptan konuşuyorlarmış, sanki kitapla ilgi kurmuş gibi görünmeye çalışırlar. Kitaptan konuşuyormuş gibi davranmaya çalışırlar. Aslında başka şeyler söylerler de, arada bir bunu da ağızlarına alırlar.

Meselâ adam çıkıyor, miting alanına, bazen tanrı böyle buyuruyor filân diyor. Veya kitabımızda da bu böyledir, filân âyette de bu böyledir diyor, bir şeyler ekliyor, bir şeyler gevelîyor. İşte bu davranış kitabı diline dolamak, kitabı eğip bükmektir. Peki neden böyle yapıyorlar?

"Siz onu kitaptan sanasınız diye."

Yâni ortaya koyduğu konunun kitaptan olduğu zannedilsin diye. Kitaba dayandığı, kitabi konuştuğu zannedilsin diye. Aslında kitapla filân ilgisi yok adamın. Kitaptan filân konuşmuyor, ama ister ki konuştukları İslâm'dan zannedilsin.

Yâni bir dizi fikir sıralıyor arka arkaya, ama araya böyle âyetler de serpiştiriyor. Meselâ İslâm'da aile, İslâm'da takva, İslâm'da kadın, İslâm'da kahramanlık, İslâm'da edep, İslâm'da kazanmak, İslâm'da harcamak diyor. Konunun kuralını kendisi koyuyor, iskeletini kendisi belirliyor. Kendisi bir paragraf, iki paragraf bilgi sunuyor ve araya bir âyet koyuyor ki sanki az evvel dediklerini âyet dedi. Onun planı aslında şu: Meselâ yüz cümlelik bir konuşması var, bu konuşmanın paragraflarını, iskeletini, ana fikrini kendisi belirliyor, bir iki paragraftan sonra: Ya Rabbi bunları destekleyecek bir âyet lütfeder misin buraya? diyor, yâni ayıp olmasın, böyle sözlerim sırıtıp kalmasın diyor ve araya bir âyet ekliyor. Bir paragraf sonra da: Ya Rasulallah, bunu destekleyecek bir hadis, diyor ve bir hadis okuyor, ondan sonra Volter'e, Monteskiye'ye, Puşkin'e müracaat ediyor. Onlardan bir iki cümle alarak böyle bir Esperanto, bir çorba yapıp insanlara sunuyor ve bununun da din olduğunu söylemeye çalışıyor. Bak ben bir şeyler söylü-yorum, aman beni destekleyin demeye getiriyor.

Bunu dinleyen insanlar, bu kitaptandır zannetsinler diye böyle yapıyor adam, oysa:

"Halbuki o kitaptan değildir."

Halbuki bu kitabın kendisi de değil, kitaptan da değil, yansıması da değil, anlatılması da değildir. Yâni bu Allah'tan da değil, Allah'ın dininden de değil, bunu anlamalıdır adam.

"Allah'a yalan iftira yapıyor da bunu da bile bile yapıyor."

Ve bu yaptığıyla bile bile Allah'a yalan iftirada bulunuyorlar. Allah'ın dediğini demedi, demediğini de dedi pozisyonunda Allah'a karşı yalan iftirada bulunuyorlar. Gerek dünkü ehl-i kitap, gerekse bugün bizim ehl-i kitaptan kimileri böyle yapıyorlar. Bunu yaparken de az bir menfaat için yapıyorlar. Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini az bir paha karşılığında sat-mak için yapıyorlar bunu. Yâni dünya ile sınırlı, dünyada bitecek, ölümle bitecek ve öbür tarafa, âhirete intikal etmeyecek bir menfaat karşılığında yapıyorlar.

Bu yaptıklarının karşılığında ne alırsa alsınlar, tüm dünyayı alsalar bile ne kadar süreyle alabilirler? Ölünceye kadar değil mi? Müdürlük ölünce biter. Bakanlık, dekanlık ölünce biter. Şan, şöhret, diploma, doktora, para, mal, mülk hepsi ölümle bitecek ve yarına intikal etmeyecek şeylerdir. Tevrat ve İncil'i bozup, Tevrat ve İncil'i tahrif edip te, Tevrat'ın ve İncil'in içine kendi sözlerini sokup da sonra da: İşte bu Allah kelâmıdır! diyenlere yazıklar olsun! Kur'an'ı tahrif edip, Kur'an'ı gizleyip Kur'an'ı insanlara anlatmayıp, ya da Kur'an'da olmayan bir şeyi ondanmış gibi insanlara sunanlara yazıklar olsun! Kitap bilgisine sahip olan, Tevrat bilgisine, İncil bilgisine, Kur'an bilgisine sahip olan ama dünya karşılığında bunu satanlara yazıklar olsun! Ma-kam karşılığında, diploma doktora karşılığında, maaş karşılığında, sosyal statüler karşılığında satanlara yazıklar olsun. Ve de dinlerini, dinlerinin temel kaynaklarından öğrenmeyip de bu tip insanları dinleyen, bu tip insanların ortaya koydukları dine aldanarak sapanlara, sapıtanlara da yazıklar olsun. Öyleyse arkadaşlar, eğer bizler şu anda dinimizi, dinimizin temel kaynakları olan bizzat kitaptan ve sünnetten öğrenir böylelerinin yoluna, böylelerinin dâvetine değil de direk kitaba ve sünnete müracaat edersek, sürekli kitap ve sünnetle beraber olabilirsek hiç kimse bizi saptıramayacaktır. Ne hocalar, ne hacılar, ne şeyhler, ne sihirbazlar, ne politikacılar ne de şeytanlar asla bizi saptıramayacaklardır.

Arkadaşlar, gözünüzü açıp iyi dinleyin. Şu anda dünya üzerinde müthiş bir kavga var. Maalesef pek çoğumuzun gafil olduğu bu kavga, din üzerinde gerçekleşen bir kavgadır. İki tarafı var bu kavganın. Bir tarafta Allah'ın dinini kabul edenler, hayatlarını Allah'ın dinine göre düzenlemeye çalışan müslümanlar, diğer tarafta da Allah'ın dinini reddederek, Allah'ın dinine, Allah'ın hayat programına alternatif dinler, alternatif hayat programları, Allah'ın sistemine alternatif sistemler geliştirmeye, Allah'ın dinini bozmaya, tahrif etmeye, Allah'ın di-ni yerine kendi felsefelerini dünya üzerinde yerleştirmeye çalışan kâfirler.

İşte bu iman-küfür kavgasında en önemli husus mü'minin, yaşadığı dünyanın farkında olarak, inandığı dinin bilincinde olarak yerini alması, safını belirlemesidir.

Bunun yolu da mü'minin inandığı dini çok iyi tanımasıyla, Allah'ın kitabını, Allah'ın peygamberini çok yakından tanımasından geçer. Yoksa Allah korusun dininden haberdar olmadan, kitabını tanımadan, peygamberiyle ilgi kurmadan bu kâfirlerin gece-gündüz uydurdukları şeytani vahiylerinden kurtulması, dinini, imanını kurtarması asla mümkün olmayacaktır. Bu durumda bırakın bu müslümanın safını belirleyip kâfirlere karşı hücuma geçmesini müdafaada kalması bile mümkün olmayacaktır. İşte görüyoruz. Önüne gelen, aklına esen müslümanın elinden tutuyor, önüne gelen onu saptırıyor ve oyuncak haline getiriyor.

Zavallı müslümanlar. Dinlerinden, kitaplarından, peygamber-lerinden habersiz yaşayan zavallı müslümanlar da, aldanıyorlar bu adamların dediklerine. Tamam, madem ki bu hocalar böyle söylüyor-lar, madem ki bu hıristiyanlar, bu yahudiler, bu papazlar, bu Hahamlar böyle diyorlar, o zaman doğrudur diyorlar, herhalde din budur diyor-lar. Madem ki liderler, siyasetçiler, profesörler böyle söylüyorlar, öy-leyse doğrusu budur diyorlar ve sapıyorlar. Akıllarını, dinlerini birilerinin cebine koyarak sapıtıyorlar. Halbuki din konusunda, kitap ve peygamber konusunda böyle düşünen, böyle hareket eden bu adamlar dünyaları konusunda ne kadar da gayretlidirler değil mi? Dünya işlerine kimseyi karıştırmıyorlar, kimseye aldanmıyorlar, bir kuruşluk bir dünya menfaatini kaçırmamak için gerekirse karış karış dünyayı dolaşıp bilgilenmeye, hata etmemek için öğrenmeye çalışıyorlar da, dinlerine gelince birilerine havale edip geçip gidiyorlar. Allah şuur versin, basiret versin bu müslümanlara.

79. "Allah'ın kendisine Kitabı hükmü, peygamberliği verdiği insanoğluna: "Allah'ı bırakıp bana kulluk edin" demek yaraşmaz, fakat: "Kitabı öğrettiğinize, okuduğunuza göre Rabbe kul olun" demek yaraşır."

Allah'ın kendisine kitap verdiği, hüküm verdiği, hâkimiyet verdiği, hikmet verdiği, kitabın anlayışını, kavrayışını ve uygulanış bilgisini verdiği hiçbir beşere, hiçbir varlığa, ki bu varlık melek de olsa, peygamber de olsa, sâlih bir kişi de, âlim, fazıl bir kişi de olsa Allah'ı bırakın da beni Rab kabul edin demesi, Allah'a kulluğu bırakın da bana kulluk edin demesi, Allah kullarını kendisine kulluğa çağırması asla yakışmaz, mümkün değildir bu.

Bu âyet-i kerime ehl-i kitabın Allah elçilerine yaptıkları iftiralarını cevaplıyor. Hıristiyanların Îsâ Allah'ın oğludur düşüncelerine, ya-hudilerin Üzeyr Allah'ın oğludur felsefelerine, müşriklerin melekler Allah'ın kızlarıdır sapıklıklarına veya yine ehl-i kitabın din adamları Rab-dir inanışlarına veya yine bizim ehl-i kitabın, yâni adı müslüman olan insanların Allah'ı bırakıp da Allah namı hesabına yöneticilerini, siyaset adamlarını, din adamlarını, şeyhlerini yetkili kabul edip, bunlar bizi Allah'a yaklaştırıcılardır, bunlar Allah'ın ayrıcalıklı

kullarıdır, bunların dedikleri de Allah'ın dedikleriyle eş değerdedir diyerek onları Allah'a, Allah'ın yetkilerine ortak birer Rab kabul edişlerine bir reddiye, bir uyarı olarak gelmiş bir âyettir.

Bakın Allah diyor ki, hiçbir beşere, hiçbir varlığa, hiçbir kula ki bu kul Allah'ın kendisine rahmet kapısını açmış, kendisine kitap vermiş, kendi bilgisiyle bilgilendirmiş, hikmet vermiş, nübüvvet vermiş. İşte böyle bir beşerin şöyle demesi mümkün değildir: Allah'ı bırakın da, Allah'a kulluğu bırakın da bana kulluk yapın. Allah'ı dinlemeyi bırakın da beni dinleyin demesi mümkün değildir.

Ya da Allah'la birlikte bana da kulluk yapın demesi mümkün değildir. Yâni bu beşer Allah'ın lütfuna mazhar olacak, Allah bilgisine ulaşacak, Allah'ı tanıyacak, Allah'ın azametinden haberdar edilecek, sonra da dönecek insanları kendisine kulluğa çağıracak. Gerçekten olacak şey değildir bu. Hiçbir peygamber yoktur ki insanlara Allah'a kulluğu bırakın da, bana kulluk edin demiş olsun. Hiçbir peygamber yoktur ki Rab benim, İlâh benim, benim kullarım olacaksınız desin.

Nasıl olabilir? Tüm hayatları boyunca kendileri herkesten çok Allah'ı severlerken, herkesten çok Allah'tan haşyet duyup, herkesten çok Allah'a kulluk yaparlarken, nasıl olur da insanlara kendi rubûbi-yetlerini empoze edip, kendilerine kulluğa çağırsınlar. Olacak şey mi bu? Yâni bir Allah elçisi Îsâ (a.s) çıkacak, ey insanlar ben Rabbim, ben İlâhım, sizler bana kul olmak zorundasınız, bana tapınmak zorundasınız, sizin Rabbiniz benim. Ha bana kulluk yapmışsınız, ha Al-lah'a kulluk yapmışsınız. Ha bana dua etmişsiniz ha Allah'a. Ha bana sığınmışsınız ha Allah'a demiştir. Mümkün müdür bu? Nasıl da sapık-ça düşünüyorsunuz? Bir ömür insanları tevhide, sadece Allah'a kulluğa çağırmış, kendisi de hep O Allah'a kulluk etmiş bir peygambere nasıl da iftira ediyorsunuz? Nasıl oluyor da ona Tanrı, yahut Tanrının oğlu yakıştırmasında bulunuyorsunuz?

Halbuki Rab ve İlâh sadece Allah'tır. Kulluk sadece Allah'a ya-pılır, dua ve tevekkül sadece Allah'a yapılır, rızık sadece Allah'tan istenir, ölüm Allah'a aittir, hayat Allah'a aittir. Birer beşer olarak, birer kul olarak Peygamberlerin rolü ise sadece O Allah'a nasıl kulluk yapılacak? Nasıl iman edilecek? Nasıl bir teslimiyet gerçekleştirilecek? İşte bunu ortaya koyup örneklemektir. Rab sadece Allah'tır, İlâh sadece Allah'tır ve O Rabbin kulları olan peygamberler insanlara şunu demişlerdir:

Ey Allah'ın kulları, bizler O Allah'a kulluk ediyoruz, sizler de Rabbaniler olun, sizler de kul olun Allah'a. Kullar olun Rabbe. Kitabı öğrenmeniz sebebiyle, kitaba muttali olmanız, kitaptan haberdar ol-manız sebebiyle, kitabın bizden ve sizden istediği kulluğu anlamanız, kitabın pratik hayata aktarılma usulünü

öğretmemiz, göstermemiz, örneklememiz, sizin de bunu bizlerden öğrenmeniz sebebiyle, kitaptan bilgilendiğiniz şekilde Rabbinize kul olun demişlerdir. Rabbaniler, âlimler, hikmet sahipleri olarak, takva ve teslimiyet sahipleri olarak Allah'a kul olun demişlerdir. Bütün gücünüzü, bütün himmetinizi topar-layarak, Allah'a kul olun demişlerdir. Allah bilgisini, Allah vahyini öğrenen ve öğretenler olarak Rabbinize kul olun demiştir. İlim öğrenen ve öğrendiklerini amele dönüştürenler olarak Rabbinize kul olun demişlerdir. İşte tüm peygamberlerin toplumlarına söyledikleri de, gösterdikleri de budur.

80. "Size melekleri, peygamberleri Rab olarak benimsemenizi emretmesi de yaraşmaz. Siz müslüman olduktan sonra, size inkâr etmeyi mi emredecek?"

Ve size asla melekleri ve peygamberleri Rab edinin demeleri de onlara yakışmaz. İnsanlara bunu emreden hiçbir peygamber çıkmamıştır. Gelin ey Allah kulları, Allah'ı bırakın da meleklere ve peygamberlere kulluk edin diyen hiçbir peygamber olamaz. Nasıl olabilir böyle bir şey? Gece-gündüz o peygamberler kendileri Allah'a kulluk yapsınlar, gece-gündüz sizleri Allah'a kulluğa çağırsınlar, sizin Allah'a kullar olmanız, müslüman olmanız için her şeylerini fedâ etsinler, sizi müslüman etsinler, sonra da kalkıp sizi küfre çağırsınlar. Olacak şey mi bu? Bir peygamberin kesinlikle böyle bir yanlışa düşmesi mümkün değildir.

İster bir melek olsun, isterse Allah tarafından görevlendirilmiş bir peygamber olsun kimsenin tanrılaştırılmasına razı olmaz peygamberler. Öyleyse kendisinin ve anasının tanrılık makamına çıkarılması, kendisine kulluk edilmesi asla Hz. Îsâ tarafından emredilmiş, söylenmiş bir şey değildir. Bunu insanlar ortaya atıp küfre düşmüşlerdir.

Bakın, bundan sonraki âyetinde Rabbimiz, tüm peygamber-lerinden aldığı bir ahdi gündeme getirerek bu peygamberleri İlâh makamına çıkarmanın Allah talimatı olmadığını, bu sapıklığın sonradan insanlar tarafından uydurulmuş olduğunu ortaya koyacak.

81. "Allah peygamberlerden ahid almıştı: "Andolsun ki size Kitap, hikmet verdim; sizde olanı tasdik eden bir peygamber gelecek, ona mutlaka inanacaksınız ve ona mutlaka yardım edeceksiniz, ikrar edip bu ahdi kabul etti-niz mi?" demişti. "İkrar ettik" demişlerdi de: "Şahit olun, Ben de sizinle beraber şahitlerdenim"demişti."

Allah kendileri tarafından yerine getirilmek üzere tüm peygamberlerinden ahid alıyor. Hatırlayın, hani Allah peygamberlerden bir söz, bir ahit, bir mîsâk almıştı. Hangi konuda? Ben Rabbiniz olarak size kitap ve hikmet verdim, vereceğim. Size kendi bilgimden bilgi aktaracak ve bu bilginin hayata intibak

usulünü, uygulama yeteneğini de vereceğim. Size kitabı ve kitabın anlaşılma, uygulanma bilgisini de vereceğim. Sizden sonra size verdiklerimi tasdik edici olarak benden bir elçi geldiği zaman, Âhir zaman peygamberi Muhammed (a.s) geldiği zaman mutlaka O'na iman edecek ve Ona yardımcı olacaksınız. Benden gelecek o peygambere iman edeceğinize, Ona destek olacağınıza dair bana söz veriyor musunuz? Bu konuda söz verip ahidde bulundunuz mu bana? İkrar edip bu ahdi kabul ettiniz mi? Bu yükü, bu sorumluluğu üzerinize aldınız mı? Verdiğiniz bu sözün gereğini yerine getirecek misiniz? Bu ağır ahdimi kabullendiniz mi? Buyurmuştu da, onlar da evet ikrar ettik ya Rabbi, kabul ettik ya Rabbi, bu yükü üzerimize aldık, seve seve yerine getireceğiz, senin son elçine iman edip ona müzâhir olacağız demişlerdi.

Onların bu şekildeki ikrarlarının üzerine Allah da: Sizler şahit olun, ben de sizinle beraber şahitlerdenim buyurmuştu. Yâni verdiğiniz bu söz, bu ahid konusunda bazınız bazınıza şahit olsun, bir sonra geleniniz bir önce geleninize şahit olsun, ben de sizin bu ikrarınıza şahidim buyurmuştu.

Evet görüyor musunuz? Allah peygamberlerine önce kitap gönderdi, onlara kendi bilgisini açtı, sonra onlara hikmet verdi. Yâni kitabın pratik uygulamasını, kitabın hadiselere indirgenmesini onlara öğretti. Ve sonra da onların her birinden şu sözü aldı. Sizden sonra kerim bir elçim gelecek. O size verdiklerimi tasdik edip doğrulayacak. Bu elçi son elçim Muhammed (a.s)'dır. Özellikleri de Allah tarafından tıpkı öteki peygamberler gibi gönderilmiş bir elçi olacak ve önceki peygamberleri ve onlara verilen kitapları tasdik edici olacak. Zaten aynı kaynaktan gönderildikleri için Allah'ın elçileri birbirlerini asla tekzip etmezler tasdik ederler. İbrâhim (a.s)'dan sonra gelen elçi, O'nu tasdik edecek, Mûsâ (a.s)'dan sonra gelen O'nu tasdik edecek, Îsâ (a.s)'dan sonra gelen en son elçi de hepsini tasdik edip doğrulayacak.

Rabbimiz buyuruyor ki ey peygamberlerim, o son elçim geldiği zaman O'na iman edecek, O'na yardımcı olacaksınız, O'nu destekleyeceksiniz. Bunu kabul ettiniz mi? İkrar ettiniz mi? Tamam deyip söz verdiniz mi? Bu yükü, bu sorumluluğu, bu şerefi yüklendiniz mi? Kendiniz bu yükü yüklendiğiniz gibi bunu size iman eden toplumlarınıza, sizin safınızda yer alan ümmetleriniz de duyurma vebalini yüklendiniz mi? Her bireriniz döneminizdeki insanlara son kitabım Kur'an'la, son elçim Muhammed (a.s) la karşı karşıya geldiğiniz zaman o kitaba ve o peygambere sahip çıkmaları konusunda tebliğde bulunacaksınız. Tamam mı? Kabul mü? Dediler ki egrarna ya Rabbi. Kabul ettik ya Rabbi. İkrar ettik ya Rabbi. Siz şahit olun, ben de sizinle beraberim.

Anlıyoruz ki her bir peygamber döneminde insanlardan bu son elçiye iman etmeleri konusunda peygamberleri vasıtasıyla Rabbimiz ahid almıştır. Zaten peygamberden alınan ahid toplumlarından alınmış sayılır ve kaldı ki her bir peygamber kendi toplumuna bunu duyurup ahid almıştır. Yâni o dönemde bile son elçiye iman etmeyen kimse müslüman sayılmıyordu. Mûsâ (a.s) döneminde Mûsâ (a.s)'a iman ettiği halde Muhammed (a.s)'a iman etmeyen bir kimse iman etmiş sayılmıyordu.

Şimdi, yıllar önce kendilerine, Allah'ın elçilerinden bir elçi gönderilmiş insanlar mutlaka o dönemde peygamberlerinden bu bilgiyi aldılar, son elçiyi duydular, peygamberleri onlardan bu konuda ahid aldı, ve artık onlar son elçiyle karşı karşıya geldikleri andan itibaren O'na iman edecekler, O'nu kabul edecekler ve O'na sahip çıkacaklar ve O'nun getirdiği bir dine, bir yola, bir hayat programına hemen evet diyecekler. Çünkü hem peygamberleri hem de kendileri bu konuda Allah'a söz vermişlerdir. Bırakın kendilerini, eğer gerek Rasûlullah efendimizin geldiği o dönemde, gerekse şu anda Hz. Mûsâ (a.s), Hz. Îsâ (a.s) hayatta olsalardı mutlaka Allah'a söz verdikleri bu son elçiye iman etmek ve Ona destek vermek zorunda kalacaklardı. Allah'ın Resûlü buyurur ki: "Eğer şu anda Mûsâ (a.s) hayatta olsaydı bana iman ederdi."

82. "Bunun ardından yüz çeviren var ya, işte onlar fâsık olanlardır."

Kim de, bütün bu gerçekler açığa çıktıktan sonra yüz çevirirse, Allah'tan, Allah'a verdiği ahitten, son elçi Muhammed (a.s)'a imandan, Onun getirdiği teslimiyet dininden yüz çevirirse artık onlar fâsıkların, dinden çıkanların, Allah'a kulluktan çıkanların ta kendileridir.

Bundan sonra artık ben Mûsâ'ya iman ediyorum, ben Mûsâ (a.s)'ın dinindeyim, ben Mûsâ (a.s)'a indirilen Tevrat'a iman ediyorum. Ben Îsâ (a.s)'a iman ediyorum, ben Îsâ (a.s)'ın yolundayım, ben Allah'ın istediği yoldayım demeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Şu anda tüm dünya insanı müslüman olmak zorundadır. Bunun başka bir çıkar yolu yoktur. Çünkü işte âyetlerinde Rabbimiz anlatıyor ki tüm toplumlara peygamber göndermiş, her bir peygamber de kendi toplumundan Muhammed (a.s)'a iman etme konusunda ahid almıştır.

O halde şu anda dünya üzerinde hangi toplum olursa olsun, hangi din mensubu olursa olsun müslüman olmak zorundadır. Hiç bir kimsenin ben kendi dinimde devam edeceğim demeye hakkı yoktur. Herkes müslüman olmak zorundadır. Ama evet bunu kabul etmeme yetkileri vardır insanların. Sonucuna kendileri katlanmak kayd u şartıyla insanlar istedikleri tercihte bulunabilirler. Ama unutmasınlar ki tüm insanlar ölürken reddettikleri bu kitabın yasalarına göre

ölecekler, bir gün dirilirlerken bu kitabın yasalarına göre dirilecekler ve kıyâmette de bu kitabın yasalarına göre yargılanacaklardır. Öbür tarafta bu kitabın Mîzanıyla sorgulanacaklar ve Allah'a bu kitaptan hesap verecekler.

83. "Allah'ın dininden başka bir din mi arzu ediyorlar? Oysa göklerde ve yerde kim varsa, ister istemez O'na teslim olmuştur, O'na döneceklerdir."

Yoksa bu adamlar Allah'ın dininden başka bir din, Allah'ın yolundan başka bir yol, Allah'ın hayat programından başka bir program mı arıyorlar? Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'a teslim olmuşlarken, hepsi tav'an ev kerhen, ister istemez müslüman olup Allah'a boyun bükmüşlerken ve dönüş de Allah'a iken, hesap Allah'a ödenecekken bu insanlar tutup Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Göklerde ve yerde canlı-cansız tüm varlıklar Allah'a teslim olmuşlarken, bu adamlar kime teslim olmaya çalışıyorlar?

Ne oluyor? Ne yapmaya çalışıyorlar bu adamlar? Allah'tan başka birilerinin dinine mi giriyorlar? Allah'tan başka birilerinin yoluna mı gidiyorlar? Allah'tan başka birilerinin yasalarına mı tabi oluyorlar? Bu nasıl iş böyle? Tüm varlıklar, melekler, peygamberler, ay güneş, yıldızlar, dağlar taşlar, bitkiler, hayvanlar, yağmurlar, bulutlar, rüzgarlar Allah'a teslim olup boyun bükmüşlerken, tüm varlıkların dini İslâmken bunlar başka bir din mi arıyorlar?

Meleklerin dini İslâm olsun, peygamberlerin dini İslam olsun, yeryüzü ve gökyüzünün dini İslam olsun, mü'miniyle-kâfiriyle tüm insanların bedenleri, organları tümüyle Allah'ın fıtrat yasalarına, fıtrat kanunlarına teslim olsun, mevsimler Allah'ın emriyle oluşsun, çiçek Allah'ın emriyle açsın, su Allah'ın emriyle aksın, ateş Allah'ın emriyle yaksın, yağmur Allah'ın emriyle yağsın, gece-gündüz Allah yasalarına boyun büksün, güneşin boynundaki ipin ucu Allah'ın elinde olsun, ölüm Allah'ın emriyle, hayat Allah'ın emriyle gelsin, ama insanlar bu dünyada Allah'a teslim olmasınlar. İnsanlar bu dünyada tercihlerini Allah'tan yana kullanıp Onun dinine, Onun emrine, Onun yasalarına teslim olmasınlar. İnsanlar göklerin ve yerin, göktekilerin ve yerdekilerin boyun büktükleri Allah'ın dinine girecekleri, müslüman olacakları yerde tutsunlar da başkalarının dinine, başkalarının yoluna gitsinler. Olacak şey midir bu?

Evet, tüm varlıklar Allah'a teslim olduklarına göre, elbette yaratılış yönünden onlardan farklı olmayan insan da, Allah'a teslim olmalı, Allah'ın kanunlarına boyun bükmeli, Allah'ın yasalarına itaat etmelidir. İnsan zaten, fıtraten Allah'ın yasalarına boyun bükmektedir. Allah'ın yarattığı bu insan yaratılış yönünden üşümekte, acıkmakta, uyumakta, yorulmakta, hasta olmakta ve öl-mektedir.

Yâni insan fıtraten Allah'ın koyduğu yaratılış yasalarının dışına çıkamamaktadır. İşte fıtrî hayatında böylece Allah'ın yasalarına boyun büktüğü gibi, günlük hayatında da Allah'ın yasalarına boyun bükmek zorundadır. Değilse fıtrî hayatında Allah'ın yasalarına boyun büken bu insan, günlük hayatında başkalarının yasalarına boyun bükerse, hayatının birinde Rabbinin İlâhî yasalarına, ötekisinde de kendi hevâ ve heveslerine, yahut beşer yasalarına teslim olursa, yâni iki Rabbi, iki İlâhı olursa, onun fıtrî hayatıyla günlük hayatı çatışma içine girerse o zaman bu ikisi arasında insan ezilip gidecektir. Çatışan bu iki hayat arasında insan mahvolup gidecektir.

Yâni böyle insanın fıtrî yapısı bir tarafa gidecek, iradesi başka bir tarafa gidecek. Eli ayağı, gözü kulağı bir tarafa gidecek, iradesi başka bir tarafa gidecek. Tüm Kâinat, tüm mevcudat bir tarafa gidecek, insan başka bir tarafa gidecek. Canlısıyla-cansızıyla tüm varlıklar Allah'ın dinine, Allah'ın istediği bir yola, teslimiyet yoluna gidecek, ama insan başka bir yola gidecek. Tüm varlıklardan ayrılarak kâfir insan, müşrik insan çıkıp diyecek ki biz sizden başka bir dine, başka bir yola gideceğiz. İşte dünyada kâfir insanın, müşrik insanın en zavallı yönü budur.

İşte kâfirler bu dünyada böyle bir zavallılığı, böyle bir şerefsizliği yaşarken beri tarafta müslümanın da dünyada en şerefli yönü işte budur. Kâfir tüm dünyayla, tüm Kâinatla, tüm mevcudatla çatışma içindedir. Tüm Kâinat Allah'a teslim olmuşken, tüm mevcudat Allah'a teslim olmuşken kâfir onlardan farklı bir yola gittiği için tüm Kâinatla çatışma halindedir.

84. "Allah'a, bize indirilene, İbrâhim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a ve torunlarına indirilene, Rab'leri tarafından Mûsâ, Îsâ ve peygamberlere verilene inandık, onları birbirinden ayırt etmeyiz biz O'na teslim olanlarız" de."

Burada Rasûlullah efendimiz ve onun şahsında müslümanlar bir emir alıyorlar. Dikkat ederseniz önceki âyetlerde tüm peygamberlerine böyle bir emirde bulunmuştu Rabbimiz. Tüm elçilerinden böyle bir ahid aldığını anlatmıştı. Hepsi de söz vermişlerdi Allah'a. Ahir zaman nebisi geldiği zaman Allah'ın istediği şekilde bu elçiye iman edeceklerine, O'na ve getirdiği kitaba sahip çıkacaklarına, tüm düşmanlarına karşı O'nu destekleyip, müzâhir olacaklarına ve kendilerinin yüklendikleri bu konuyu ümmetlerine, toplumlarına da duyuracaklarına, onlardan da bu peygambere iman etmeleri konusunda ahid alacaklarına dair söz vermişlerdi Rablerine. Ve her bireri Allah'a verdikleri bu ahid gereği toplumlarından bunu istemişlerdi. Yâni Hz. Adem (a.s) dan bu yana her bir dönem insanlığından Hz. Muhammed (a.s)'a iman istenmiştir. Tabii önceki peygamberlerden kendilerinden sonra gelecek peygamberlere iman istenir de, önceki toplumlardan kendilerinden sonra gelecek peygamberlere iman emredilir de, ahir zaman nebisinden ve ona iman eden müslümanlardan kendilerinden önce gönderilmiş elçilere iman istenmez mi? Elbette nasıl ön-cekilerden sonrakilere iman istenmişse, sonrakilerden de öncekilere iman istenecektir.

Bakın işte bu âyette görüyoruz ki önceki toplumlardan istenenin aynısı sonrakilerden istenmiştir. Görüyoruz ki tüm peygamberler ve onların toplumları arasında bir âhenk vardır. Görüyor ve anlıyoruz ki Allah'ın dininde, Allah'ın yasalarında asla bir çelişki yoktur. Allah'ın elçileri arasında asla birbirlerini reddetme yoktur. Allah'ın kitapları arasında asla bir çelişki yoktur. Çünkü onların tamamı tek kaynaktan gönderilmektedir. Din tektir. Değişik zamanlarda gelen peygamberlerin hepsi aynı dinin peygamberleridir. İlk peygamber Hz. Adem (a.s) dan son elçi Hz. Muhammed (a.s)'a kadar gelen peygamberler arasında birbirinden farklı hiçbir şey yoktur, tam bir âhenk vardır. Kitaplarda âhenk, peygamberlerde âhenk, kitabın âyetlerinde âhenk, inançta âhenk, amelde âhenk, düşüncede âhenk, hedefte âhenk, her konuda tam bir âhenk vardır. Elbette bu ahenge müslümanlar da katılacaklardı. Elbette Kendilerinden ön-cekilerden istenen gibi müslüman-lardan da, kendilerinden önceki peygamberlerin tamamına, onlar arasında herhangi bir ayırım yapmaksızın iman etmeleri istenecekti.

İşte bakın Rabbimiz burada son elçiye iman etmiş son ümmet olan müslümanlara bir emirde bulunuyor.

De ki ey peygamberim. Sizler de deyin ki ey peygamber yolunun yolcuları müslümanlar. Amenna billah. Biz Allah'a inandık. Biz Allah'a Allah'ın istediği şekilde iman ettik. Ve Rabbimizden bize indirilen Kurana, İbrâhim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a ve oğullarına, torunları-na indirilenlere, Rableri tarafından Mûsâ ve Îsâ peygamberlere verilenlere de iman ettik. Biz asla onları birbirinden ayırt etmeyiz. Birine inanıp ötekileri reddetmeyiz. Biz Allah'a teslim olmuş müslümanlarız.

Allah bizim böyle dememizi istiyor. Hz. Adem (a.s) dan buyana gönderdiği tüm kitaplara, tüm elçilere iman etmemizi istiyor. Tüm kitaplara iman ederek onların bizim kitabımızın içinde, bizim inancımızın içinde yerini almasını istiyor. Bizler de Rabbimizin bu çağrısına evet diyerek tüm kitaplara, tüm peygamberlere iman ettik. İbrâhim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a, oğullarına, torunlarına, Mûsâ'ya ve Îsâ'ya indirilen İncil'e, Tevrat'a, hepsine iman ettik. Allah'tan haberci olarak gönderilen peygamberlerin tamamına iman ettik ve onların arasında hiçbir ayırım da yapmıyoruz. Onların tamamı bizim peygamberlerimizdir. Tamamı bizim örneklerimizdir.

Rabbimiz bu kutlu elçilerinin, bize örnek olacak yönlerini kitabımızda bize anlatmıştır. Rabbimize verdiğimiz bu ahid gereği bize düşen şey, bu kutlu elçilerin hiçbirini reddetmeden, hiçbirini diğerinden ayırmadan, onları kendimize yasal örnek ve önder kabul edip hayatımız boyunca onlar gibi olmaya çalışmaktır. Dinden çıkmış yahudi ve hıristiyanlar gibi birine inanıp birini reddetmemektir. Peygamberler konusunda ırkçılığa gitmemektir. İşte bizim dinimiz, bizim inancımız budur.

85. "Kim İslâmiyet'ten başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O, âhirette de kaybedenlerdendir."

İşte böylece Hz. Adem (a.s) dan bu yana gönderdiği elçileriyle Allah'ın ortaya koyduğu din İslâm'dır. Kim de İslâm'ın dışında bir din seçerse, İslâm'ın dışında bir yol tercih ederse bu ondan kabul edilmeyecektir. Adem (a.s)'ın dini olan, İbrâhim (a.s)'ın, oğulları İshak'ın, Yakub'un, Yusuf'un, Mûsâ'nın, Îsâ'nın dini olan İslâm'dan başka bir din arayan kişinin dini kabul görmeyecektir ve böyle Allah'ın dinini bırakıp da kendilerine din arayanlar, âhirette mutlak mânâda hüsrana uğrayacaklar, zarar edenlerden olacaklardır.

86. "İnandıktan, peygamberlerin hak olduğuna şe-hâdet ettikten, kendilerine belgeler geldikten sonra inkâr eden bir milleti Allah nasıl doğru yola eriştirir? Allah zalimleri doğru yola eriştirmez."

Allah bir kavme nasıl hidâyet eder? Allah bir toplumu nasıl doğru yola ulaştırır? Nasıl dünyada ve âhirette onları başarıya ulaştırır? Ki o toplum önce iman etmişlerdi. Mü'min olmuşlardı. Daha önce imanı tanımışlar, tatmışlardı. Ama bu insanlar imanlarından sonra kâfir oldular, küfrettiler. Önceden Allah'a,

Allah'ın elçisine şehâdet ettiler. Resûlün hak olduğunu kabul ettiler. Peygamberi tanıdılar. Kendilerine gelen apaçık delillere de muttali olmuşlardı. Buna rağmen, bu imanlarından sonra, bu şehâdetlerinden sonra küfre sapıp, kâfir olup önceki imanlarının karşısına dikilmişlerdi.

Eh şimdi imanlarından sonra küfrü tercih eden bu hainlere Allah niye hidâyet etsin? Niye doğru yolu göstersin onlara? Niye başarıya ulaştırsın onları? Mecbur mu Allah onlara hidâyet edip yol göstermeye? Tabi Allah onlara hidâyet etmez derken onlar istese de, tercihlerini hidâyet yolunda kullansalar da hidâyet etmez mânâsına değildir. Onlar bu tavırlarını, bu küfürlerini sürdürdükçe Allah onlara hidâyet etmez emektir bu.

Değilse eğer bu insanlar küfürlerinden vazgeçerler, tevbe edip Allah yoluna girerlerse elbette kendileri için tevbe kapıları her zaman açıktır. Ama İslâm'ı reddedip yahudilik ve hıristiyanlık iddialarını sürdürdükleri sürece, Rabbimizin Bakara'da İbrâhim (a.s)'ın duasına verdiği cevap gereği bunlar asla Allah'ın ahdine ulaşamayacaklardır. Bunların cezaları da bakın şöyleymiş:

87. "İşte bunların cezası, Allah'ın, meleklerin, insanların hepsinin lânetine uğramalarıdır."

Bu zalimlerin, bu Allah'la, Allah'ın elçileriyle savaşa tutuşan, bu kendilerini Allah'a kulluk ortamından çıkararak hem Allah'a, hem Allah'ın âyetlerine, hem Allah'ın elçilerine, hem de tüm insanlığa karşı zulmeden kâfirlerin cezası Allah'ın, meleklerin, insanların, yâni lânet etmek şanından olan tüm mahlukâtın lânetine uğramak, lânetlen-mektir. Kendilerine Allah'ın apaçık âyetleri geldiği halde, bekledikleri peygamber geldiği halde iman etmeyen, dünya menfaatleri sebebiyle dinlerini, imanlarını satan kimseler üzerinedir Allah'ın, meleklerin ve topyekün insanların lâneti. Ne korkunç bir akıbet değil mi? Allah'ın lânetine uğramak, Allah'ın dostluğunu kaybetmek ve Allah'ın rahmetinden mahrum olmak. İşte bunlar Allah'ın rahmetinden kovduğu, uzaklaştırdığı kimselerdir. Allah kime lânet edip de merhametinden mahrum etmişse artık ona kim yardımcı olabilir? Kim onu Allah'ın gazabından, azabından kurtarabilir, kim ona hidâyet edebilir?

Allah'ın lânetini hak eden bu insanlar belki dünya üzerinde kendilerine tanınan mühleti kâr zannediyorlar. Ama Rabbimizin lânet ve gazabına uğrayan bu insanlar adım dünyada helâke, yıkılışa, âhi-rette de dayanılmaz bir ateşe doğru gitmektedirler.

88. "Orada temellidirler; onlardan azap hafifletilmez; onların azabı geciktirilmez."

Orada, o cehennemde ebediyen kalacaklar ve asla onların azapları hafifletilmeyecektir. Orada onların yüzlerine bakılmayacak, değer

verilmeyecektir. Kimse hallerini hatırlarını sormayacak, yahu siz de burada mısınız? bile denilmeyecekleri bir ortam Allah korusun. Çünkü bu adamlar, kendileri de kendilerine yaklaştırılmış çeşitli fırsatlara rağmen imânâ yanaşmamışlar, kitap ve sünnetin hatırını sormamışlardı. Yahu acaba bu dinin aslı, astarı nedir? Acaba ne anlatıyor bu kitap? Acaba Bakara neden söz ediyor? Âl-i İmrân ne anlatıyor? Bir kere merak edip bir dinleyelim, bir kere bir okuyalım da müspet ya da menfi bir karar verelim, diyerek Allah'ın gönderdiği mesajın hal ve hatırını sormamışlardı. Şimdi onların da halleri hatırları sorulmayacak. Azapları hafifletilmeyip artırılacaktır.

Peki hiç bir çıkış yolu yok mu? Cehenneme giden, ateşe giden bu yoldan bir kurtuluş ümidi yok mu? Evet var:

89. "Ancak bunun ardından tevbe edip düzelenler müstesnadır. Doğrusu Allah bağışlar ve merhamet eder."

Tevbe edenler çıkış yolu buldular. Tevbe edenler, küfürlerin-den, şirklerinden vazgeçerek Allah'a, Allah'ın dinine dönenler, yön-lerini, kıblelerini değiştirenler, Allah'ın emirlerine boyun bükerek ye-niden bir sözleşme yapanlar müstesnadır. Allah'a yönelen, yaptıklarından pişman olan, hatanın hata olduğunu kabul eden, önceki yaşadığı İslâm dışı hayat için meğer ben ne kötü bir insanmışım? Ne kadar berbatmış benim gidişatım? Din yaşıyorum diye hevâ ve heveslerimin peşinde gidiyormuşum diyerek durumunu düzelten kişi bilsin ki Allah onun için Ğafûr ve Rahîmdir.

Demek ki sadece ben tevbe ediyorum demek yetmeyecek, tevbesinden sonra durumunu düzelterek Allah'ın istediği bir hayata dönmesi gerekmektedir. Yâni Allah'ın istediği gibi bir iman sahibi, Allah'ın istediği gibi bir kabul sahibi olması gerekmektedir. İşte bu tev-benin şartıdır.

Öyleyse ey küfre ve şirke düşmüş olanlar! Ey Allah'a isyanda zirvede olanlar! Ey Allah'ın dinini bırakıp başka başka dinlerin peşinde gidenler! Ey müşrikler! Ey kâfirler! Ve ey günahkâr müslümanlar! Ey müslümanlıklarının farkında olmayana müslümanlar. Ey kitaplarından ve peygamberlerinden habersiz müslümanlık yaşadıklarını sanan müslümanlar! Gelin aklınızı başınıza alın. Ölüm gelinceye kadar tev-be kapıları açıktır. Şu anda her ân küfürlerinizden, şirklerinizden, isyanlarınızdan vazgeçip Allah'a dönme hakkınız vardır.

Ama yok eğer bu uyarılara kulaklarınızı tıkarsanız. Eğer akılla-rınızı başlarınıza alıp, Allah'ın istediğine dönmezseniz, unutmayın ki bir gün gelip de Allah'ın bir yasası olan ölüme teslim olduğunuz an bu hakkınız kalmayacaktır. O gün ne malınız, ne mülkünüz, ne devletiniz, ne saltanatınız, ne gücünüz, kuvvetiniz, ne yalvarıp yakarmanız hiçbir mânâ ifade etmeyecektir. O gün her

şeyiniz bitmiş olacak. O gün ne tanrılığınız, ne egemenliğiniz, ne imparatorluğunuz kalmayacaktır. O halde gelin, şu anda ölüm gelmeden, hayat bitmeden dönüş hakkınızı kullanın. Gelin Allah'la savaşı terk edip, Allah'a kafa tutmak-tan vazgeçip, Allah'a eş koştuğunuz tüm sahte İlâhları ve İlâheleri bir kenara bırakıp yalnız Allah'ı Rab bilin, yalnız Allah'ın dinini din bilin, yalnız Allah'ın kitabını kitap bilin, Allah'la barışın. Eğer böyle yapar-sanız, bilesiniz ki Allah Ğafûr ve Rahîmdir. Sizi bağışlayacak, sizi geçmişinizle değerlendirmeyecek, geçmişinize bir çizgi çekecek, geç-mişinizi sıfırlayıverecektir.

90. "İnandıktan sonra inkâr edip, inkârda aşırı gidenler var ya onların tevbeleri kabul edilmeyecektir. İşte sapıklar onlardır."

Ama iman ettikten sonra küfredenler, müslüman olduktan sonra dinden çıkıp irtidat edenler, imanın tadını tattıktan sonra, imanın ruhuna erdikten sonra kâfir olanlar var ya, işte onların tevbeleri asla kabul edilmeyecektir. Mûsâ (a.s)'ı tanıdıktan sonra, Mûsâ (a.s)'a inan-dıktan sonra, Tevrat'la imanın tadını tattıktan, imanın farkına vardıktan sonra küfredip, Allah'ın dininden çıkarak yahudi olanlar, yahudile-şenler. Îsâ (a.s)'a iman ettikten sonra, İncil'e imanı tanıyıp, zevkine erdikten sonra dinden, imandan çıkıp hıristiyanlaşanlar. Ve de Muhammed (a.s)'ı tanıdıktan, ona iman ettikten, ona indirilen Kur'an'la imanla tanıştıktan sonra İslâm'ın dışında bir hayat yaşayanlar. Sonra da bu küfürlerini ziyâdeleştirenler, küfürde ziyâdeleşenler, küfürlerinde kademe kaydedenler. İşte bunların tevbeleri kabul edilmeyecektir. Çünkü bunca uyarıları kabul etmeyerek sapmış kimselerdir bunlar.

91. "Doğrusu inkâr edip, inkârcı olarak ölenlerin hiçbirinden, yeryüzünü dolduracak kadar altını fidye vermiş olsa bile, bu kabul edilmeyecektir. İşte elem verici azap onlaradır, onların hiç yardımcıları da yoktur."

Böyle Allah'ın dinini terk eden, kendi hevâ ve heveslerini din kabul edip bir hayat yaşayan sonra da bu inkârları üzerine geberip gidenler, yeryüzü dolusu altınları, gümüşleri de olsa, tamamını fidye olarak vermiş de olsalar bu onlardan kabul edilmeyecektir. Kâfir, tüm dünya onun olsa, sahip olduğu tüm dünyayı kendisini Allah'ın azabından kurtarabilmek için fidye olarak verirdi buyuruyor Rabbimiz. Tüm dünyayı vermek ister. Çünkü Allah'ın dayanılmaz azabını gördükleri zaman onları büyük bir pişmanlık kaplayacaktır. Ama bu azap kendilerine zulmedilerek takdir edilen bir azap değil, yaptıklarına karşılık aralarında adâletle hükmedilerek verilmiş bir azaptır. Onlara asla zul-medilmemiştir. Çünkü bu azap yasası Hz. Adem'den bu yana net ve açık bir biçimde tüm insanlığa ilân edilip, herkes bundan haberdar edilmiştir. Bunu tercih edenler bilerek tercih etmişlerdir.

Yarın bu insanlar her şeylerini fedâya hazır olacaklar. Hattâ Kur'an'ın başka yerlerinde tüm dünya kendilerinin olsa, hattâ bir misli daha olsa onu da verecekleri anlatılır. Halbuki hainler dünyada bu dünya için sapmışlardı, dünyalıklar için sapmışlardı. Dünya hayatımız iyi olsun da, dünya bizim olsun da gerisi ne olursa olsun diyerek sapmışlardı. Şimdi Allah'ın azabını görünce adına saptıkları tüm dünyayı fedâ etmeye hazır oluyorlar.

Mearic sûresinde de bu adamların oğlunu, kızını, hanımını, kardeşlerini, kavmini, kabilesini, fasilesini ve arzda ne varsa hepsini fedâ edeceği, fidye olarak cehenneme göndermeye ve kendisini kurtarmaya çalışacağı anlatılıyordu. Ama işte bu sûreden anlıyoruz ki ne dünyanın tamamına sahip olmaları, ne iki dünyaya sahip olmaları, ne dünya kadar altına, marka, dolara sahip olmaları onları asla Allah'ın azabından kurtarmayacaktır.

Zaten dünya üzerinde dünya kadar altın kimin olabilir de? Dünya üzerinde bu kadar altın hiç kimseye nasip olmayacak. Dünyada dünyayı kıble edinenler, tüm hedeflerini, tüm himmetlerini, tüm programlarını dünyayı kazanmaya teksif edenler, dünyayı kazanacağız diye, gecelerini gündüzlerine katanlar belki Karun olabilirler, zengin olabilirler. Böylelerinin dünya kadar altınları olmaz da, kendilerini, Allah'ın cehenneminden kurtarmak için fidye verecekler ama bu onlardan kabul edilmeyecek.

Yâni bakın burada bu ayetle anlıyoruz ki kâfire bir dünya, iki dünya bile hiçbir fayda vermezken müslümânâ yarım hurma bile fayda verecektir. Allah'ın Resûlünün hadislerini biliyorsunuz. "Yarım hur-mayla da olsa kendinizi cehennemden koruyun" diyordu Allah'ın Resûlü. Yarım hurma müslümanı ateşten koruyacak ama tüm dünya kâfirin işine yaramayacak. Kime çok verilmiş, kime az verilmiş anlamaya çalışın. Kime çok nimet verilmiş, kim mahrum bırakılmış anlayabiliyor musunuz? Tabi nimet deyince sadece para-pul, mark-dolar anlayan insanların bunu anlamaları da çok zor olacaktır.

Öyleyse ey insanlar, yarın hiçbir işe yaramayacak bu dünyayı kucaklama sevdamız da neyin nesidir? Âhireti unutacak kadar, kitaba sünnete zaman bırakmayacak kadar bu dünya tutkusu da neyin nesidir? Bütün dünyanın mülküne sahip olmaya karşılık bir tek âyetin bilincine ulaşıp, onunla Allah'a kulluğa yönelmek bizim için çok daha hayırlı olacaktır unutmayalım. Tüm dünya mülküne sahip olmaktansa bir tek insanın hidâyetine vesile olmak bizim için daha hayırlıdır. Cennette kamçı kadar bir yer elde etmek Rasûlullah efendimizin beyanıyla tüm dünyadan ve dünyalıklardan daha hayırlıdır.

Öyleyse bırakalım dünyalıklar yığmayı da biz ateşten kurtaracak, bizi cennete ulaştıracak bir imanın, bir kulluğun yolunu araştıralım. Onun peşinde olalım. Allah'ın istediği bir hayatı yaşamanın hesabını güzel yapalım.

Öyleyse gelin yarın fedâ edeceğimiz dünyanın ve dünyalıkların peşine bu kadar düşmeyelim. Gelin dünyayı kıble edinmeyelim. Gelin aklımızı, fikrimizi, kafamızı, beynimizi, gecemizi, gündüzümüzü, bugü-nümüzü, yarınımızı, gözümüzü, kulağımızı ekonomik dünyamız için kullanmaktan vazgeçelim. Gelin zamanımızı, imkânlarımızı, fırsatları-mızı yarın uğrunda her şeyimizi fedâ edeceğimiz cenneti kazanmak ve cehennemden kurtulmak için harcayalım.

Ey şu anda dükkanını biraz daha büyütme kavgası verenler, ey ekonomik gücünü geçen seneye oranla iki misline çıkarmanın kav-gasını verenler, şu anda aklını fikrini para hesabı peşinde kullananlar, gelin Allah'ın şu uyarılarına kulak verin de yarın bu duruma düşenlerden olmayın, olmayalım inşallah.

92. "Sevdiğiniz şeylerden sarf etmedikçe iyiliğe erişemezsiniz. Her ne sarf ederseniz, şüphesiz Allah onu bilir."

Asla birr'e ulaşamazsınız, ebediyen birr'e ulaşamazsınız, ancak sevdiğiniz şeyleri infak etmedikçe. En çok sevdiğiniz şeyleri Allah için elden çıkarmadıkça birr'e ulaşmanız mümkün değildir diyor Rab-bimiz. Sevdiğiniz şeyleri, değer verdiğiniz şeyleri harcarsanız, eliniz-den çıkarırsanız, vazgeçebilirseniz, fedâ edebilirseniz ancak o zaman gerçekten birr'e ulaşmış, Ebrâr'dan olmuş olursunuz.

İfadesinin iki mânâsı vardır. Birincisi sevdiğiniz, beğendiğiniz, değer verdiğiniz şeyler demektir.

İkincisi de "Alâ hubbihi" demektir. Yani Allah sevgisinden ötürü, seve seve, sevdiği şeyden, sevdiği Allah hatırına vazgeçebilirse.

İkisini birleştiriyoruz. Eğer sizler dünya mallarından, dünya mülklerinden, dünya birimlerinden, sevdiğiniz, değer verdiğiniz bir şeyleri, elinizdeki, ayağınızdaki, cebinizdekileri, kafanızdakileri, aklınızdakileri, kalbinizdekileri, işinizi, aşınızı, mesleğinizi, meşrebinizi, diplomanızı, Allah için ondan vazgeçilebilecek bir konum ortaya çıkınca bunu gerçekleştirebiliyorsanız, Allah için ondan vazgeçebilmeyi göze alabiliyorsanız işte o zaman birr'e ulaşmış olursunuz. Küçükten büyüğe bir iki örnek sıralayalım:

Bir kâlem ki; onu çok seviyorsunuz. Bu kâlemle yazmaya bayılıyorsunuz. İşte çok sevdiğiniz bu kâlemi çok sevdiğiniz Allah hatırına bir müslüman kardeşinize verebiliyor musunuz? Onu ona ihtiyacı olan bir kardeşinize ulaştırma kavgası içine girebiliyor musunuz? Yeri geldiği zaman onu elinden çıkarabiliyor musunuz? İşte siz birr sahibisiniz, takva sahibisiniz gerçek iman ve teslimiyet sahibisiniz, gerçek müslümansınız.

Veya meselâ o kadar yorgunsunuz, o kadar yorgunsunuz ki, uykuyu o kadar seviyorsunuz ki, o anda uyumayı o kadar istiyorsunuz ki ayakta duracak haliniz yok. Hemen yatmak istiyorsunuz. İşte çok sevdiğiniz, o anda çok istediğiniz bu uykunuzu, çok sevdiğiniz Allah hatırına, İslâmî bir ihtiyaç, İslâmî bir dert adına harcayabiliyor musunuz? O çok sevdiğiniz uykudan, Allah hatırına vazgeçip bir müslüma-na din anlatmaya, bir müslümanın derdini gidermeye gidebiliyor musunuz? O zaman işte sevdiğinizi infak etmiş olursunuz.

Arkadaşlar bir şeyi infak, Allah hatırına ondan vazgeçmek demektir. Sevdiğiniz Allah adına, sizdeki olan o imkândan vazgeçmek demektir.

Meselâ kızınız var, canınız, ciğeriniz, her şeyiniz. Onu çok seviyorsunuz. Onunla beraberliği o kadar seviyorsunuz ki, ama Allah'ın dinini icra için ondan ayrılmamız gerektiği noktada bunu ifa edebiliyor musunuz? İşte bu infaktır.

Hanımımız, sevdiklerimiz, seveceklerimiz, evimiz, barkımız, imkânlarımız, Allah'a kulluk ortamına engel oluşturuyorlarsa bunlardan vazgeçmemiz infaktır. İşte bunu becerdiğimiz zaman birr'e ula-şacağız demektir.

Ey müslümanlar, eğer bizler Rabbimizin bu âyetinde anlattığı, teşvik ettiği Ebrâr'dan olmak istiyorsak, o zaman âyette tarif buyurul-duğu şekilde:

1-) İmancı olacağız. Allah'ın istediği şekilde iman edeceğiz.

2-) Sonra gerçekleştirdiğimiz bu Allah'ın istediği imanı amele dönüştürme çabası içine gireceğiz. Yâni bu imanı hayatımızda görün-tüleyecek, yâni infak edeceğiz. Kime? Şu zekât verilecek kimselere, fakirlere, miskinlere, yetimlere, yolda kalmışlara veya borçlulara infak edeceğiz. Yâni hayatı infak olarak değerlendireceğiz. Hayatta sevdiğimiz ne varsa onları Allah kullarıyla paylaşma kavgası vereceğiz.

Sizin kalben, ruhen, bedenen, sosyal biçimde, ya da ekonomik biçimde, ya da aile biçiminde meylettiğiniz, sevdiğiniz, onunla iç içe olmak istediğiniz sevgi unsurlarına infak gözüyle bakabilirseniz, harcayabiliyorsanız o zaman birr'e ulaşabilirsiniz diyor âyet-i kerime.

Unutmayın ki Allah için neyi verdiğinizi, nasıl verdiğinizi, ne kadar verdiğinizi, verme biçiminizi, vermedeki niyetinizi Allah en bilendir. Peki bundan önceki âyet neydi?

Kâfirlerin, zalimlerin yeryüzü dolusu da altını-gümüşü de olsa, bunların tamamını fidye olarak verseler, bu onlardan kabul olunmayacak buyurulduktan sonra da, arkasından sevdiğinizi infak edin ki kurtulursunuz buyuruluyor. Peki ne anlayacağız bundan? Ne diyor Rab-bimiz bu âyetleriyle bize? Rabbimizin bu

âyetlerinden anlıyorum ki, eh bu peşinde olduklarım, biriktirmeye çalıştıklarım, tuttuklarım, sevdiklerim, infak etmediklerim yarın beni kurtarmayacaksa, yarın bana bir fayda sağlamayacaksa niye biriktireyim? Niye tutayım da yanımda? Ne yapacak onlar bana? Ne sağlayacaklar? Öyleyse ben bugün onu Allah için harcayayım da, yarına Allah Kerim diyeyim. Ya Rabbi, ne yapayım? Ben bu kadar becerebildim. Ben bu kadar infak edebildim. Benim bu kadarına gücüm yetti. Sen verdin ben dağıttım, sen verdin ben harcadım, sen verdin ben imkân dahilinde sana kulluğa sarf ettim. Eh, şimdi de senin huzuruna geldim. Şu anda elimde avucumda hiçbir şey yok. Eğer şu anda olsa yine verirdim. Şu anda mülk senin-dir, para pul senindir, altın senin, gümüş senindir diyecek duruma gelebilmeliyiz inşallah. O zaman birr'e ulaşacağız, Ebrâr'dan olabileceğiz Allah'ın izniyle.

Öyleyse müslümanlar olarak sakın ha sakın birbirimizi çok para kazanmaya değil de, Ebrâr olmaya teşvik edelim. Birbirimizi ekonomik yönden şişmeye değil de, Allah yolunda infak edebilmeye, Allah adına elimizdekilerden, sevdiklerimizden vazgeçebilmeye teşvik edelim. Maalesef bugün herkes birbirini zengin olmaya teşvik ediyor. Oturulan meclislerde konuşulanlar hep buna yöneliktir. Hep holdingleri, hep zenginleri konuşa konuşa insanları ekonomik insan yapıp çıktık Allah korusun.

Paradan başka konuşacak şeyimiz yok mu yahu bizim? Gece-gündüz insanları paradan başka bir şey düşünmez hale getirdik. cenneti unutturduk, cehennemi unutturduk, kitabı unutturduk, peygamberi unutturduk, kulluğu unutturduk. Kâfir ve müşrik dünyanın ekonomik anlayışlarını seçip gündem yaptığımız sürece, hedef yaptığımız sürece unutmayalım ki hem kendimiz sapacağız, hem de insanları saptıracağız.

Öyleyse gelin ey müslümanlar, dünyaya tapınmaktan vazgeçelim. Gelin Allah'ın bu âyetlerinde bizden istediği müslümanca bir hayatın talibi olarak özveride bulunalım. Allah'ın bize verdiklerinden Allah için fedâkârlıkta bulunalım. Bencil olmayalım, cimri olmayalım, sadece kendimizi düşünen olmayalım. Elimizdekileri, cebimizdekileri, kasamızdakileri, kafamızdakileri tüm dünya insanlığına fedâkârlık yolunda harcayalım. Yığmaktan vazgeçelim de neyimiz varsa Allah yolunda sarf edelim. Allah için elimizdekilerden vazgeçmeyi becerelim. Allah için fedâkârlık yapalım.

Allah için, insanların dirilişi için büyük bir fedakârlık örneği sergileyelim, bir gözü tokluk örneği gösterelim de hep şöyle diyelim: Başkaları yedikten sonra ben yiyeyim. Başkaları doyduktan sonra ben doyayım. Başkaları aldıktan sonra ben alayım. Başkaları yaşadıktan sonra ben istifade edeyim diyerek Allah'ın istediği bir tavrı sergileyelim de tüm dünya gerçek müslümanlığı görsün.

Ve işte böylece Rabbimizin tarif buyurduğu şekilde biz de Allah'ın dinine şahitler olarak birr'e ulaşmış, Rabbimizin rızasını kazanmış olalım.

Arkadaşlar, işte bu âyetleri en güzel anlayan, en güzel pratize eden sahâbe-i kirâm efendilerimizi örnek almalıyız. Bu konuda ve her konuda onları takip etmeliyiz. Bu âyetleri duyan değerli efendilerimiz gerçekten çok güzel davrandılar. En kıymetli mallarını, en değerli bağlarını, bahçelerini Allah için fedâ ettiler. Allah için altınlarını, gümüş-lerini elden çıkardılar. Dediler ki madem ki birr'e ulaşmanın yolu budur, madem ki birr'e, takvaya, gerçek müslümanlığa Allah'ın için fedâkârlıkla ulaşacağız. Madem ki Allah bizden bunu istiyor, madem ki Allah'ın rızasına bununla ulaşacağız, madem ki cenneti bununla elde edeceğiz, öyleyse bu malım, bu mülküm, bu bağım, bu bahçem Allah yolunda fedâ olsun dediler, en çok sevdiklerinden Allah için vazgeçtiler ve kazandılar. Şerefli bir hayat yaşayıp şerefli bir cennete yürüdüler.

Gelin bizler de onlar gibi olalım. Aksi taktirde, malda, mülkte izzet ve şeref görüp, hep mal toplamaya ve topladıklarımız konusunda cimrilik yapmaya kalkışırsak o zaman dünyada şerefli bir hayatı, öbür tarafta da şerefli bir hayatı kaybedenlerden oluruz. Bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım.

Yine şunu da unutmayalım ki, Allah korusun eğer bizler de o değerli selefimizi örnek almaz, onlar gibi hareket etmez, sadece yığmayı, biriktirmeyi hedeflersek, yığdıklarımız karşısında insanların, garibanların ezileceği, kadınların, çocukların şahsiyet bozukluğuna gideceği bir ekonomik şişmeyi hedeflersek asla birr'e ulaşamayız.

Öyleyse gelin ey müslümanlar. Ey kitabın bilgisine teslim olanlar. Ey hayatı Allah bilgisiyle değerlendirme çabasıyla kitaba kulak verenler. Gelin böyle kitap ve sünnetten uzak kendi kendimize ve kâfir dünya rehberliğinde bozuk düzen bir hayatın hesabını yapacağımıza Allah'ın istediği bir hayatın hesabını güzel yapmaya çalışalım inşallah.

93. "Tevrat'ın indirilmesinden önce İsrâil'in kendilerine haram ettiğinden başka bütün yiyecekler İsrâil oğullarına helâl idi; ey Muhammed, de ki: "Doğru sözlü iseniz Tevrat'ı getirip okuyun."

Bütün yiyecekler İsrâil oğullarına helâldi. Ancak İsrâil (a.s)'ın, yâni Yakub (a.s)'ın kendi nefsine haram ettikleri hariç. Tüm yiyecekler İsrâil oğullarına helâldi aslında, ancak Tevrat inmeden önce Hz. Ya-kub'un kendisine haram kıldıkları müstesna. O kimi yiyecekleri kendine haram kılmıştı. Deve eti ve deve sütünü kendi nefsine haram etmişti. Niye haram kılmıştı? O yiyecekleri sevdiğindendi, sevmediğin-dendi o bizi ilgilendirmiyor, çünkü âyette teferruata girilmiyor.

Bir de özellikle bu iş Tevrat inmeden önceki döneme aittir. Tevrat indirilmeden önceydi bu iş. Çünkü İsrâil (a.s) Yakub (a.s) Mûsâ (a.s) dan çok çok önce yaşamıştı. Dolayısıyla ey yahudiler, ey hıris-tiyanlar, ey kitap ehli olanlar! Ve sizler ey Kur'an'la karşı karşıya gelenler! Kur'an'a inandığını iddia edenler! Haram ve helâl konusunda ne diye Allah'a kafa tutarsınız da kendi kendinize haram ve helâl belirlemesine kalkarsınız? Ne diye kendi kendinize hüküm çıkarırsınız? Allah bir şeyi haram ya da helâl kılarsa ne ala, nerden çıkardınız bu işi? Allah haram kılmamış da siz da ha mı iyi biliyorsunuz? Yakub (a.s) ın sizin döneminizden yıllar önce kendi nefsine haram kıldığı için İsrâil oğullarına haram kılınanlar hariç hiç kimse Allah'ın haram-helâl yasalarına müdahale etmemiştir, edemez de.

Hal böyleyken ehl-i kitap nedir bu sizin yaptığınız? Allah'ın haram-helâl yasalarını bırakıyor kendi kendinize hayatınızda haram-helâl belirlemeye kalkışıyorsunuz. Şunlar haramdır, bunlar helâldir diyerek Allah'a iftira etmeye kalkışıyorsunuz. Allah'ın yasaları dururken kendi kendinize yasa belirlemeye kalkışıyorsunuz. Allah'ın haram dediklerine helâl, helâl dediklerine haram demeye kalkışıyorsunuz.

Ey yahudiler! Ey hıristiyanlar! Ey kitap ehli olanlar! Ve siz ey müslümanlar! Haram ve helâl konusunda ne diye Allah'a kafa tutarsınız da, kendi kendinize haram ve helâl belirlemesine kalkarsınız? Ne diye kendi kendinize hüküm çıkarırsınız? Allah bir şeyi haram ya da helâl kılarsa ne ala, nerden çıkardınız bu işi? Allah haram kılmamış da siz daha mı iyi biliyorsunuz?

Şimdi bu ayetle bizler bir düşünelim hayatımıza koyduğumuz haramları. Bugün kendi hayatımıza kendi ellerimizle koyduğumuz negatif ve pozitif haramları bir düşünün. Meselâ ne gibi haramlar? Adam diyor ki kardeş sen o elbiseyi giyme! Neden? Yakışmıyor. Yahu İslâm yakıştırıyorsa sana ne bundan? Ya da ben bir daha evlenmem! diyor adam. Neden? Toplumun baskısı var da ondan. Eh Allah'ın baskısı yoksa sana ne? İki evlenenleri Allah kınamıyor ve bu işe haram demiyorsa sana ne bundan?

Veya diyor ki adam ben böyle bir evde oturamam. Ben bunu misafirime ikram edemem. Ben aileme böyle bir şeyi giydiremem. Neden o? Yâni neden var o yasaklar bizim hayatımızda? Neden var o haramlar? O hürmetler? Kim koydu bu haramları? Kim haram etmiş bütün bunları? Hakkımız olmadığı halde, yetkimiz olmadığı halde kendi kendimize kendi hayatımıza koyduğumuz haramlardır bunlar. Bu halimizle ehl-i kitaba benziyoruz Allah korusun.

Ayrıca haramın bir de hürmet anlamını düşünürsek, yâni dokunulmazlık yüklediğimiz şeyler varsa. Yâni düğünde şöyle olacak, nişanda böyle olacak, giyimde böyle olacak, sosyal ilişkiler de böyle olacak. Şöyle saygılar, böyle

eğilmeler, şöyle törenler, böyle bayramlar diye kutsadığımız şeyler varsa hayatımızda o zaman bu âyeti bir daha anlamaya çalışacağız.

Rabbimiz diyor ki: Allah tüm bunları haram kılmadığına göre size ne oluyor ey kitap ehli? Size ne oluyor ey müslümanlar? Üstelik yasak kılınanlar da Tevrat'tan önceydi, yâni siz bunu Yakub oğulları olarak yapıyorsanız bu iş Tevrat'tan önceydi. Allah ondan sonra bir Tevrat gönderdi de Hz. Yakub onunla amel etti.

O zaman bize yönelik söylersek şöyle diyeceğiz: Sizler ey bugünün ehl-i kitabı olan müslümanlar. Eğer sizler de kitabınızı ve peygamberinizin sünnetiyle tanışmadan önce hayatınıza bir kısım yasaklar koymuşsanız, koymuş idiyseniz tamam olsun, olmuş zaten. Ama Kur'an'ı tanıdıktan sonra artık o yasakların ne anlamı kalır? Niye hâlâ o hesap peşindesiniz? Allah yasak demişse yasaktır, dememişse yasak değildir.

İnsanlar Kendilerince yasa korlar, kendilerince haram belirlerler, kendilerince yasaklar koyarlar, kendilerince iyi kötü belirlerler. Halbuki insanların böyle bir hakları yoktur. İnsanların haram helâl belirleme, iyi kötü belirleme yetkileri, yasa belirleme hakları kesinlikle yoktur. Bu hak ve yetki sadece Allah'a aittir.

Ne diyorlar? Nasıl kullanıyorlar insanlar bu yetkiyi? İşte görü-yoruz: Bu yenir, bu yenmez. Bu içilir, bu içilmez. Bu haram, bu helâl. Bu iyi, bu kötü. Bu giyilir, bu giyilmez. Bu kullanılır, bu kullanılmaz. Halbuki unutmayalım bütün bunları deme hakkı sadece Allah'a aittir. Çünkü göklerin ve yerlerin yaratıcısı Odur. Göktekiler ve yerdekilerin tümünün sahibi ve Mâliki odur. Mâlik oysa mülkü üzerinde söz söyleme ve karar verme yetkisi de sadece Ona aittir. Kim ki Allah'ın mülkü üzerinde Allah demediği halde bu haramdır, bu helâldir diyerek hüküm vermeye kalkışırsa o Allah'a iftira ediyor demektir. İftirasının cezasını da cehennemde Rabbimiz verecektir ona.

Öyle değil mi ama? Kendi varlıkları, kendi yaratılışları üzerinde bile yetkileri, egemenlik hakları olmayan bu insanlar nasıl oluyor da birbirlerine egemenlik iddiasında bulunarak Allah demediği halde haram-helâl sınırları belirlemeye kalkışıyorlar? Bunu anlamak gerçekten mümkün değildir.

De ki haydi Tevrat'ı getirin, eğer sâdıksanız. Eğer bu iddialarınızı ispat edecekseniz haydi kitabı getirin. Haydi buyurun, kitapta böyle bir haram varsa ortaya koyun. Eğer siz kitaba dayanarak, hayır bize de yasak olmalı bazı şeyler demeye getiriyorsanız, o zaman haydi Tevrat'ı getirin bakalım. Ana kaynağı getirin. Hani var mı kitapta böyle şeyler? Var mı sünnette? Böyle bir şey iddia ediyorsanız delil bulmalısınız buna kitaplardan.

Haydi şahitlerinizi, delillerinizi getirin. Eğer yeryüzünde haram helâl belirleme hakkının kendinize verildiğini iddia ediyorsanız, eğer yeryüzünde kanun koyma hakkının, egemenlik hakkının kendinizde olduğunu iddia ediyorsanız, yasa belirleme yetkisinin size ait olduğunu iddia ediyorsanız veya Allah demediği halde ona iftira ederek Allah şunları şunları haram kılmıştır, şunları şunları da helâl kılmıştır diyorsanız haydi delillerinizi getirin.

Şu şöyle olmalı bu böyle olmalı. Şu yenmeli bu yenmemeli. Şu giyilmeli bu giyilmemeli. Şunlar içilir bunlar içilmez. Evlilik şöyle olmalı, böyle olmamalı. Ev tefrişi şöyle olmalı, böyle olmamalı. Şöyle kazanıl-malı, böyle harcanmalı filân diye kendi kendinize kurallar koyuyor, yasalar belirlemeye çalışıyorsunuz ya, haram helâl sınırları belirlemeye çalışıyorsunuz ya haydi delillerinizi getirin bakalım tüm bu konularda.

Delilinizi getirin ve çağırın şahitlerinizi bakalım da tüm bu konularda Allah'ın size yetki verdiğini söylesinler. Bu gücü, bu yetiyi nereden aldığınızı söylesin bakalım o şahitleriniz. Şahitleriniz kim sizin? Var mı deliliniz ve şahidiniz? Eğer bu konuda şahitleriniz varsa, eğer Allah hayata karışmıyorsa, eğer Allah hayatın kurallarını koyma konusunda, hayata kanun koyma konusunda sizleri yetkili kılmışsa o zaman Allah bu yaptıklarınızın tümünü onaylamış demektir. Getirin şahitlerinizi de biz de inanalım buna ve sizinle birlikte olalım.

94. "Bundan sonra Allah'a karşı kim yalan isnât ederse, işte onlar zalimlerdir."

Ama bu gerçek açığa çıktığı halde, gerçekle insanlar yüz yüze kaldığı halde, Allah'a iftira etmeye yelteniyorlarsa, onlar zalimdir, zalimlerin ta kendileridir. Her kim ki Tevrat'ta, İncil'de, Kur'an'da Allah'ın haram dediğine helâl, helâl dediğine de haram diyerek Allah'a iftira ederse, gerek yiyecek ve içecekler konusunda, gerek giyim kuşam konusunda, gerek sosyal ve ekonomik hayatta Allah'ın haram ve helâllerini değiştirmeye kalkışırsa, Allah demediği halde şunlar şunlar haramdır, bunlar, bunlar helâldir derse işte onlar zalimlerin ta kendileridir. Olmaması gereken konuma düştüklerinden, yapmaması gereken şeyi yaptıkları için hem Allah'a, hem kendilerine, hem de insanlığa karşı zulmetmiş insanlardır bunlar.

95. "Ey Muhammed! De ki: "Allah doğru söyledi, doğruya meyleden İbrâhim'in dinine uyun; O, puta tapanlardan değildi."

Bırakın bu işleri, bırakın bu tanrılık pozlarını da anlayın gerçeği. Adam olun da dinleyin ki Allah doğruyu söyler, Allah tasdike konu konuşur.

Allah tasdik eder, dediğini güzel söyler, tasdike konu söz söyler, sadâkatle kabul edilmesi gereken söz söyler. Allah doğruyu ortaya koyandır, saddaka yapandır, doğrulanılması gereken sözü söyleyendir Allah ki, siz de bunun için:

İbrâhim Milletine uyun! Hanif olan, dosdoğru olan, el pençe divan durmuş Allah'ın emirlerine âmâde bekleyen, başka şey düşünmeyen, sadece Allah'a kulluk prensibini din olarak, millet olarak, yol olarak ortaya koyan İbrâhim'e ittiba edin. Tüm hayatında Allah'a yönelmiş, hayatı her yönüyle müslümanlar için örnek olmuş, Allah'ın müs-lümanlara imam seçtiği, önder seçtiği İbrâhim'in milletine tabi olun, Onun peşi sıra gidin, onun gibi olmaya çalışın. Yâni gerçekten insanın damarlarındaki kanı kurutacak bir gerçek. Ne diyordu Allah?

"İbrâhim ve onunla beraber olanlarda, sizin için uyulacak güzel bir örnek vardır"

(Mümtehine 4)

Muhakkak ki sizin için İbrâhim'de güzel bir örnek vardır. Kulluk için İbrâhim'i tanımamız gerekiyor. Nasıl? Meselâ ben İmamım, önderim, örneğim, atam olan İbrâhim (a.s)'ın hayatını bilmiyorum. Komşuluk ilişkilerini tanımıyorum, gece hayatını tanımıyorum, sofrasını tanımıyorum, çocuklarını nasıl eğittiğini bilmiyorum, israf anlayışını, israf karşısında neler hissettiğini bilmiyorum, aile halindeki durumunu, çoluk çocuğunu Mekke'ye bırakışını, aklı işin içine katıştırmayışını, tâ-ğutlarla ilişkisini, şirke karşı tavrını bilmiyorum. Halbuki ben İbrâhim (a.s) gibi olmak zorundaysam Onu tüm bu yönleriyle tanımak zorundayım. Çünkü ben onun peşi sıra gideceğim. Nerden gideceğim? Nasıl gideceğim? Onu nasıl örnek alacağım? Bunu bilmek zorundayım. Bilmeden, tanımadan Onu örnek almam, Onun gibi olmam mümkün değildir.

Bunun için başka çaresi yok İbrâhim (a.s)'ı tanımak zorundayım. Peki bunun yolu ne? Nereden, kimden soracağım İbrahim (a.s) i? Nasıl tanıyacağım Onu? Bunun yolu nedir? İbrâhim (a.s)'ı tanımanın yolu da Kur'an'dan geçer. O halde sürekli vahiyle beraber olmak zorundayım.

Ve bir de İbrâhim (a.s) şirke de bulaşmamıştı, müşrik değildi O. Yâni öyle onunla beraber olun ki sırf Allah'a kul olursunuz o zaman, Hanif milletten olursunuz. Öyleyse haydi buyurun İbrâhim (a.s)'ı araştıralım, İbrâhim (a.s)'ı tanıyalım. O ne yapmışsa? Nasıl inanmış-sa? Nasıl teslim olmuşsa? Nasıl kulluk yapmışsa onun yolundan gidelim. Ne yapmış atamız? Eğer gecesini-gündüzünü para kazanmanın peşine takmışsa, insanlara sürekli ekonomik büyümeyi öğütle-mişse, ne yapın, yapın zengin olun, zenginler Allah katında üstündür demişse, insanları ekonomik ayırımlarla değerlendirmişse, Allah'ın haram-helâl yasalarını bırakıp kendi kendine haram-helâl belirlemeye, kendi kendine yasa belirlemeye kalkışmışsa, ya da Allah'tan başkalarını bu konuda yetkili görüp onları tanrı kabul etmişse biz de Onun gibi olalım.

Halbuki İbrâhim (a.s) tüm putları kırmış, güneşi, ayı, yıldızları doğramış sadece Allah'a kulluk etmiştir. Ve işte bakın Onun en büyük hatırası, en büyük ameli şudur:

96. "Doğrusu insanlar için ilk kurulan ev, Mekke'de, dünyalar için mübarek ve doğru yol gösteren Kâbe'dir."

Alın size bir hatırlatma, bir hatıra, bir mühür. İbrâhim'i hatırlayın ki, O yeryüzünde ilk ev olarak bina edilen, Kâbe'yi bina etmişti. İnsanlar için ilk inşa edilen bina şu Bekke'deki evdir ki, orası tüm dünyalar için bereketlidir, tüm âlemlere hidâyettir, tüm âlemlere yol gösterici, âlemlerin kıblesi olan âlemlere izzet ve şeref kazandıran, özgürlük evi, Allah'a kulluk nişanesi, dünya durdukça değişmeyecek olan Beytullah'tır. İbrâhim (a.s) bu ilk beytin temellerini yükseltip açığa çıkardı. Temelleri vardı, sadece temelleri kaybolmuştu başkalarına göre. Ama Allah o temellerin yanına Onu gönderdi ve o temelleri yükseltmişti. Bir yandan da şöyle dedirtmişti Allah ona:

"Rabbimiz! Ben çocuklarımdan kimini, namaz kılabilmeleri için senin kutsal evinin yanında, ziraata elverişsiz bir vadiye yerleştirdim. Rabbimiz! İnsanların gönüllerini onlara meylettir, şükretmeleri için onları ürünlerle rızıklandır. "

(İbrâhim 37)

Ya Rab, ben çoluk-çocuğumu bir vadide bırakıyorum ki, ekinsiz, susuz, ıssız, yolsuz, bir vadi, ama inde beyti kel muharrem. Senin Beytinin yanında ya Rab. Nerdeydi Beyt? İbrâhim ve İsmail sonradan yükseltecekti onun temellerini. Yâni yoktu Beyt, temelleri de yoktu, bina da yoktu, işaret ve alâmeti de yoktu bize göre. İşte böyle bir ortamda hatırlayın ki:

Bir ev ki insanlar için vaz olunmuş, insanlar için hazırlanmış, ortaya konmuş ilk ev. Şu Mekke'deki mübâreken bir evdir, bereket kaynağı bir Kâbe'dir.

Arkadaşlar bu âyetler Medine'de geliyor, ve büyük bir ihtimalle müslümanlar çıkarıldıkları, kovuldukları öz vatanları, doğup büyüdükleri Mekke'nin özlemini yaşıyorlar, bu özlem dile getiriliyordu. Çünkü görüyoruz ki Mekke'nin fethinde müslümanlar Kâbe'yi öpmeye, Ona yüz sürmeye çalışıyordular. Ama maalesef şu anda Amerikanın bir eyaletiymiş gibi Kâbe'ye sahiplik edenler insanları Onu öpmekten, Ona sarılmaktan engellemeye çalışıyorlar. Neymiş? Kâbeyi öpmek, veya Ona el sürmek yokmuş. Sahabe ki Rasûlullah döneminde kendi vatanını, kendi duvarını, kendi evini, kendi sokağını özlemişti de girince dağılıvermişti Mekke sokaklarına. İşte öyle bir ev ki Mekke'deki bir evdi.

Mübâreken bir evdi bu ev. Yâni berekete konu bir evdi. İnsan-ların hidâyetlerine cennetlerine konu bir evdi. Mübârekti ya da tebrike şayan bir evdi. İnsanlara bereketi o sunacaktı, insanlar onunla berekete kavuşacaklardı, İbrâhim (a.s) döneminde, İsmail (a.s) döneminde, Rasûlullah (a.s) döneminde ya da kıyâmete kadar ki tüm dönemlerde insanlara orası bereket kaynaklığı edecekti.

Hüden lil âlemindi. Ve âlemlere hidâyeti orası kazandıracaktı. Bütün insanlık için hidâyetin anlaşılacağı bölge orası olacaktı. Bütün insanlık, bütün mevcudat, bütün âlemler hidâyeti onunla tanıyacaklardı. Değilse herkes illa da oraya gitsin de hidâyeti orada bulsun değildir bunun mânâsı. Çünkü bakıyoruz ki onun yanı başında olanlar yine de hidâyet bulmamışlardı. Ebu Cehil gibiler, ya da Ebu Leheb gibiler orada oldukları halde hidâyeti bulamamışlardı.

Öyleyse biliyoruz ki Kâbe'nin hüden lil âlemîn oluş, Kur'an-ı Kerîmin zikrun lil âlemîn oluşu gibidir. Kur'an bütün âlemler için bir uyarıdır ama, sadece onunla uyarılmak isteyen muttakiler için hidâyet kaynağıdır. Öyleyse kâfirlerde, müşriklerde Kâbe'yi görecek yüzü olmadan, kalbi bir hazırlığı olmadan, gördüğünde ne olacak? Yüz kere, bin kere de görse bir şey ifade etmeyecek bu görmek.

Hüden Lil âlemîndir Kâbe. Bir kulluk ki bir hedef ki, bir kıble ki, bir merkez ki, bütün âlemlerin hedefidir, bütün âlemlere hedeftir. Sanki İslâm'ın âlemşümul olmasının yansıması buradan kaynaklanıyor. Rabbı Rabb'ul âlemin olan, kitabı zikrun lil âlemîn olan, yâni bütün insanlığa ulaşacak, bütün insanlığa hedef olacak bir kitap, Peygamberi rahmeten lil' âlemin olan, sadece rahmeten lil Mekke, rahmeten lil Arap, rahmeten lil Kureyş olmayacaktı. Hedefi, kıblesi, Kâbesi de hü-den lil âlemîn olan bir dindi İslâm. Kıblenin değişimi konusu ve ya-hudilerin buna itirazlarının sebebi de buydu işte.

Öyle bir Kâbe ki, öyle hürmete lâyık bir yer ki:
97. "Orada apaçık deliller vardır; kim oraya girerse, güvenlik içinde olur; oraya yol bulabilen insana, Allah için Kâbe'yi haccetmesi gereklidir. Kim inkâr ederse bilsin ki, doğrusu Allah âlemlerden müstağnîdir."

Orada beyyinât âyât vardır. Apaçık âyetler, apaçık deliller vardır. Yâni eğer insan yüzünü kapatmaz, saklamazsa, mahzenlere girip güneşten kaçmazsa mutlaka bunu görecektir. Nasıl ki güneşle insanın doğrudan bir ilgi alanı varsa, ondan kendini saklamadığı sürece onu görebilme imkânına sahipse, orada da eğer insanlar görmemek için kaçıp saklanmazlarsa orada da beyyinât âyetlerle karşı karşıya geleceklerdir. Nereye bakarlarsa baksınlar, dağları öyledir, Hıra öyledir, Sevr öyledir, Arafat öyledir, Mina, Müzdelife, Meş'ar, Safa, Merve öy-ledir, Bunların hepsi Allah'ın birer âyetidir. Hem de gün kadar açık, beyyin

âyetlerdir bunlar. Her bireri insanın elinden tutup Allah'a götürecektir. Bütün bu bölgeler âyât beyyinât bölgelerdir.

O mukaddes bölgenin seması öyle, arzı öyle, kendisi öyle, Safa'sı öyle, Merve'si öyle, Sa'yi öyle, Zemzemi öyle, her şeyiyle apaçık beyyinât âyât vardır orada. Yâni Allah'ı tanıtan, Rabbi tanıtan, İlâhı ta-nıtan, bu İlâhın dünyaya ilişkin kanunlarını tanıtan, düzenini, nizamını tanıtan âyetler vardır ki Rabbimizin açılmış, açımlanmış âyetleridir bunlar. Yâni herkesin anlayabileceği dilden terennüm edip duran âyetler. Ya da insanın gözüne, kulağına, kalbine hitap edip duran âyetler. İşte böyle âyetler vardı orada, bir de:

Makam-ı İbrâhim vardır orada. İbrâhim makamı. Arkadaşlar, Kur'an konularını kendinin istediği atmosferin insanına anlatır. Kur'an atmosferine yükselemeyen insanların bunu anlamaları gerçekten mümkün değildir. Şunu bir cephede, bir savaşın içinde anlatmakla Kâbe'nin yanında anlatmak çok faklı olur değil mi? Allah'ın beyyin âyetlerinin arasında iliklerimize kadar bir hac ibâdetini idrak ederken bu konunun anlatılmasıyla eminim çok farklı şeyler anlamak mümkün olacaktır. Kur'an kendinin istediği atmosferin insanına anlatır konularını. Onun için de Kur'an insanları hep kendi atmosferine dâvet eder. Kendi atmosferine girebilenlere mesajını sunar. Peki başkalarına hiç bir şey söylemez mi bu kitap? Elbette onlara da bir şeyler söyler, ama evvel emirde onlara der ki gelin buraya, benim atmosferime girin de size bir şeyler söyleyeyim der.

Elbette bu kitap herkese bir şeyler söyler. Tarihçiye de söyler, matematikçiye de söyler, ayyaşa da söyler, berduşa da söyler, ama aslında Kuran kendi atmosferinde bulunan kişiye çok farklı şeyler söyler. Meselâ Ebu cehil de bu kitaptan bir şeyler anlıyordu. Anlıyordu da onun için korkuyordu, ürküyordu. Münafıklar da bir şeyler anlıyorlardı da, aman bizim aleyhimize bir âyet gelmesin diye dört dönüyorlar, ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Ama Ebu Bekir'ler de, Ömer'ler de farklı şeyler anlıyorlardı. Meselâ Allah'ın Resûlü ağlıyordu bu âyetler karşısında. İşte böyle bir ortamın anlatımıydı Kur'an.

Makam-ı İbrâhim var mış bir de orda. İbrâhim makamı. Kim oraya girerse emniyettedir. Peki acaba İbrâhim makamını nasıl anlayacağız? Oraya girmeyi ve emniyete ulaşmayı nasıl anlayacağız? Arkadaşlar hani şöyle bir söz söylenir: Ben şu anda baba makamındayım, ya da şu anda ben evlenme makamındayım deriz değil mi? Yâni anlıyoruz ki iki türlü makam var dır. Yâni bir mekân olarak makam, bir de makam olarak mekân.

Yâni birisi ben şimdi evlenme makamındayım, ya da ben şimdi baba makamındayım anlamınadır. Diğeri de ben şimdi amir makamındayım dinleyin beni anlamınadır. Bu ikisi ayrı ayrı şeylerdir değil mi? Ya da ben şimdi söz sahibi olma makamındayım dediniz mi, o za-man sizin bir makamınız, bir statünüz var demektir. Ama ben şimdi baba makamındayım dediniz mi, ben babamın yerinde oturuyorum demektir bu. Galiba buradaki makam-ı İbrâhim,

İbrâhim (a.s) gibi olma makamıdır. Yâni İbrâhim peşinde olma Onun makamında bulunmaktır. İbrâhim'in Hanif milletine uyma makamında olmaktır. Herhalde anlatılmak istenen budur burada.

Değilse tabi İbrâhim'in durduğu yerde durmak, onun bulunduğu makamda bulunmak değildir mânâ. Öyle değil mi? O zaman İbrâhim (a.s) in yaşadığı yere gitmemiz, Harran'a gitmemiz, çile çekmemiz, ateşe atılmamız gerekecekti değil mi? Çünkü onun bulunduğu yerler oralardı. Bizler de o zaman Mekke'den çıkacaktık, Filistin, Sodam, Gomer, sonra Mısıra gidip gelecektik, Hicaza gidecektik. Ama öyle değil mesele.

Ya ne? İbrâhim'in makamında olmak, onun ortamında bu-lunmak, onun fonksiyonunu icra edebilmek, onun yaptığını yapmak, o gibi olmaya çalışmaktır. Hani kimi casuslar kimi yerlerde kimin makamında olduklarını bilerek hareket ederler. Veya ben şimdi bütün insanlığın görevini üstlenme makamındayım deriz ya. Yâni ben bu şuurdayım, bu görevimin farkındayım deriz ya. Ya da hani yeni evlenen kişi evlendiği kadının sorumluluğunu üzerine alma şuurunda olursa ne yapacağını bilir ya.

Nikâhta bu konuda dikkatiniz çekilmiştir. Çünkü gerçekten evlenen kişiye ayrı bir iş yükleniyor değil mi? Ayrı bir sorumluluk yükleniyor insanın omuzuna. Koca olmak apayrı bir yüktür. Peki nedir bu yük şimdi? Çuval değildir o, odun da değildir, ama bize bir şeyler yükleniyor ya işte buradaki de öyle bir makamdır. Anlayabildiğimiz kadarıyla burada anlatılan da böyle bir İbrâhim makamında oluş, İbrâhim'in yaptıklarını yapma makamında oluş anlatılıyor Allahu âlem diyoruz.

Makam-ı İbrâhim'de olmak onun makamında, onun konumun-da olmak demektir. Yâni o makamdaysan onun yaptığını yapacaksın. Ne yaptı İbrâhim (a.s)? Onun yaptıklarının tamamını şimdi burada anlatma imkânımız yoktur. Kur'an'ında Rabbimiz uzun uzun onu bize anlatır. Kur'an'ı okudukça onu öğreneceğiz inşallah.

Ama sadece buraya ilişkin olarak diyecek olursak: O Allah'a kulluğuna engel olan oğlu bile olsa onu Allah adına kesmeye yatırdı. Biz de Allah'a kulluğumuza engel olan her şeyi, baba, ana, karı, koca, çevre, nefis, dükkan, okul, doktora, diploma, makam, mansıp neyse, Allah'a kulluğumuza engel olan ne varsa hepsini kesme adına yatırabiliyor muyuz? İşte biz makamı İbrâhim'deyiz demektir.

Başka? Başka ne yapmıştı? İbrâhim (a.s) içindeki ve dışındaki putları kırmıştı. Eğer bizler de yapabilirsek bunu İbrâhim makamındayız.

İbrâhim (a.s) çoluğunu-çocuğunu Allah için terk ederek hicret ediyordu, bizler de yapabiliyorsak bunu İbrâhim makamındayız. Bizlerde küfürden, şirkten, isyandan, pisliklerden Allah'a, Allah'ın istediği kulluğu, imânâ hicret edebilirsek bizler de İbrahim makamındayız demektir.

İbrâhim (a.s) Kâbe'nin temellerini yükseltiyor, Allah'a kulluk te-mellerini atıyordu. Eğer bugün bizler de yapabilirsek bunu, bizlerde unutulmuş kulluk temellerini, unutulmuş sünnetleri açığa çıkarıp toplumun gündemine indirebilirsek İbrâhim makamındayız.

İbrâhim (a.s) döneminin tağût'u Nemrutla kıyasıya bir savaş veriyordu. Allah'ı unutmuş şirke batmış toplumuna, babasına karşı tevhidî bir tavır ortaya koyuyordu, bizler de yapabilirsek bunu İbrâhim makamındayız.

İbrâhim ateşe atılırken bile dâvâsından vazgeçmiyordu, bizler de böyle olabiliyorsak İbrâhim makamındayız. Bizler de tıpkı büyük atamız gibi hangi şart altında olursak olalım, kullukta geri adım atmayı aklımızın ucundan bile geçirmeden yolumuza devam edebilirsek, döneklik, yamukluk yapmamayı becerebilirsek biz İbrahim makamındayız.

İbrâhim insanlara nûr ulaştırıyordu, vahiy ulaştırıyordu, bizler de tıpkı onun gibi insanlara vahiy ulaştırma yoluna girersek onun makamındayız demektir.

Makam-ı İbrâhim'de olmak, İbrâhim makamında, İbrâhim konumunda olmak demektir, İbrâhim (a.s) gibi olmak demektir. İbrâhim makamında olmak İbrâhim'in rolünü üstlenmek demektir. İbrâhim makamında olmak İbrâhim'in yaptıklarını yapmak demektir. İbrâhim'in misyonunu üstlenmek demektir.

İbrâhim (a.s)'ın ilk başlangıç mücâdelesinden itibaren yâni babasıyla, kavmiyle, kralıyla, puta tapan toplumuyla nasıl bir mücâdele yapmışsa, vatanından sürülmesi pahasına da olsa Allah'a kulluktan nasıl vazgeçmemişse, bu imtihanlardan sonra imamet hakkına, önderlik ve idarecilik hakkına nasıl ulaşmışsa, biz de tıpkı onun gibi onun makamında olmalı ve onun ulaştığı makama ulaşmalıyız. Onun gibi ibâdet edip, onun gibi tavır koyup, babamıza tavrımız onun gibi, toplumumuza tavrımız onun gibi, zalim idarecilere, onların putlarına, put sistemlerine karşı tavrımız onun gibi olacak. Ateşe atılma, zindana tıkılma, sürgüne maruz kalma ile karşı karşıya kaldığımızda tavrımız onun gibi olacak. Adım, adım onun hayatını örnek alacağız. Ama tabii önce İbrâhim'i bir tanıtacağız. Onun gibi olabilmenin yolu elbette Onu tanımaya bağlıdır.

Dikkat ederseniz Rabbimiz Kur'an-ı Kerîmde üç yerde üsve-i haseneden söz eder. Bizim için en güzel kulluk örneklerinden söz eder. Bunlardan birisi

Rasulullah efendimiz için söylenmiş, ikincisi İbrâhim (a.s) için kullanılmış, üçüncüsü de diğer peygamberler için zikredilmiş.

Arkadaşlar böyle Rabbimizin kitabında üsve-i hasene olarak bize takdim ettiği bir peygamberi iki madde üç madde ile tanıyorsak ne işe yarar bu? Nasıl örnek alabiliriz onu? Duygu olarak, duyumsa-ma olarak onu tanımak zorundayız. Meselâ babamızı tanıdığımız kadar, hanımımızı tanıdığımız kadar örneğimizi tanımak zorundayız. Yâ-ni İbrâhim (a.s)'la birlikte, omuz omuza, kaybolan, yok olan, çöken beytin temellerini yükseltmek zorundayız. Bütün âleme, bütün insanlığa ışık saçacak bir beytin temellerini atabilmek zorundayız.

Veya Hacer'imizi oraya koymalıyız, İsmail'imiz de orada olmalı. Veya Hacer'imizi, İsmail'imizi kurban etme savaşı içinde olmalıyız. Veya biz o beyti bir hicret, savaş girişimimizden sonra bulalım, kuralım. Harran'da savaşalım, Filistin'de savaşalım, Mısırda uğraşalım, ama Hicaza gelince bu işi becerebilelim. Orada iz iz, adım adım, ayak ayak, dağ dağ, İbrâhim'i tanımaya çalışalım inşallah. İşte o zaman İbrâhim makamında olacağız, işte o zaman emniyette olacağız, güven-de olacağız.

Gücü yetenler, yol bulabilenler için Kâbe'yi haccetmeleri Allah için üzerlerine bir borçtur. Güç yetirenler oranın hür havasından, emn ü emanından faydalanacaklar, orada hidâyet bulacaklar. Orada Allah'ın istediği maket bir hayatın bilincine erecekler ve hayatlarının sonuna kadar öylece bir hayat yaşamayı öğrenecekler.

Yâni orada İbrâhim'in kulluğuna, İsmail'in teslimiyetine, Ha-cer'in sa'yine ve Muhammed (a.s)'ın kulluğuna tanık olacaklar. A-rafat'ta irfana ulaşacaklar, Meş'ar'de bu bilgiyi amele dönüştürüp şuur haline getirecekler, Mina'da Allah'a kulluklarının önüne çıkan her tür engeli kurban edecekler, Hacer'ul Esvet'te Allah'la sözleşecekler, Allah yolunda izzet ve şerefe erecekler.

Yine orada ölüm ötesi hayatın, Mahşerin izlerini yaşayacaklar. Mahşerle birlikte dünya hayatının bilincine erecekler. Allah âyetleriyle yüz yüze gelecekler.

Yine orada Allah huzurunda ümmet bilincine erecekler, kavim-kabile ayırımlarının, ırkçılık anlayışlarının sıfıra indiğine şahit olacaklar. Kadının erkekle, beyazın siyahla, efendinin köleyle yan yana geldiğini, tüm sınıf ve statü farklarının kalmadığını, herkesin Allah katın-da eşit olduğunu görecekler. Mahşerin bir benzerini yaşayacaklar ve yalnız Allah'a teslimiyetin şuuruna erecekler.

Gücü yeten herkesten haccetmelerini istiyor Rabbimiz. Peki acaba güç yetirmek, zengin olmak nedir? İnsan ne zaman zengin olur? Adam zengin olunca infak dedeceğim diyor değil mi? Peki ne za-man zengin olunur? Kime zengin denir? Bir dükkan, ikinci dükkan, bir ev, ikinci ev, bir milyon, yüz milyon, beş milyar ama hâlâ adam zengin olamıyor. Ne kadar fırsat vermiş Allah kendilerine de, hâlâ daha bu adamlar fırsat bekliyorlar. Hele bir zenginleşelim de Allah için haccedelim diyorlar. Bunlar çok garip şeyler. Yâni bunlar, kitaplarından habersiz yaşayan insanların vehimlerinden başka bir şey değildir.

Kimisi de diyor ki efendim, henüz rüyamızda çağrılmadık, inşallah çağrılırsak gideriz diyorlar. Eh yıllar önce Hz. İbrâhim'e demiş ki Allah ey İbrâhim çağır bu insanları hacca. Çağırmış İbrâhim (a.s). Ondan sonra Rasûlullah efendimiz çağırmış. Daha kimin çağırmasını bekliyorsunuz ya? Allah imkân verdi, iman verdi, duyurdu bu insanlara. Bazen bazen belâlar gönderip ikazlarda da bulundu ama kimileri hâlâ dâvetiye bekliyorlar.

Hani bir âyet vardı: İnandık dedikten sonra deneneceksiniz diyordu Rabbimiz. İman iddiasında bulunduğunuz her konuda mutlaka size bir denenme gelecektir. Ciddi mi inandınız, yoksa cıvık mı inandınız, bunun açığa çıkarılması için o konuda Allah size imkân verecek ve sizi deneyecek diyordu. İşte galiba Allah'la aldatılmak budur ki en çetin aldatılmadır, aldanmadır bu. Adam bir din öğreniyor, bir hayat programı öğreniyor ve artık ne yaparsanız yapın yanaşmıyor başkasına. Olsa da o, ölse de o her şeydir çünkü onun için.

Geçenlerde Ömer muhtar filmini seyrediyorduk, çaylar geldi demleniyordular. İtalyan askerleri filimde bir müslüman kızcağızı arabalarına atıp götürürlerken seyredenler gözyaşlarını salıverdiler. Vah, tuh, öldürmek lâzım, gebertmek lâzım diye bağrıştılar. Lâkin ne gariptir ki her gün kendi evlerinden materyalist bir eğitime zorla koparılıp götürülen çocuklarından habersiz adamlar. Herhalde adamların bu gerçeği anlaması için illa da İtalyan askerlerin gelmesi lâzım.

Arkadaşlar, Rasûlullah efendimizin bir hadisinden öğreniyoruz ki bir müslümânâ haccın farz olması için iki temel şart vardır. Bunlardan birisi azık, diğeri de binittir. Binit ve azık. Biniti ve azığı olan kişiye hac farz olmuştur. Bir merkebi, yahut atı, devesi, bir bisikleti, motosikleti veya arabası olan ve de yolda yiyebileceği kadar, üç beş kilogram yağı ve bulguru olan kimseye hac farz olmuştur. Altı ayda da bu şekilde varıp gelebilecek bu imkânı olan kişiye Allah ve Resûlüne göre hac farzdır. Eskiden atalarımız binerlerdi develerine ve üç beş ayda bu vazifelerini ifa edip gelirlerdi.

Kendisine yol bulanlar, ona güç yetirenler. Efendim Şâfiî mezhebine göre yolda bin liralık da bir engel varsa yol emniyeti yoktur ve o kişiye hac farz değildir deniyor. Arkadaşlar, burada anlatılan şey yol engeli varsa gitmemek değil, yol engeli varsa sen tüm gücünü kullanıp o engeli kaldır demektir.

Öyle değil mi? Şu anda Kâbe ile, mescitle müslümanların arasına barikatlar koymaya ve Allah'ın kullarını hacdan engellenmeye çalışıyorlar. Müslümanlar da bu engeller karşısında boyun büküyorlar, çaresizliklerini ortaya koyuyorlar. Eh ne yapalım, izin yok gidemiyoruz diyorlar.

Peki bir soru sorayım size: Meselâ bizim işyerimizle evimizin arasına engeller koyup, kendi evimize gitmemizi engelleseler ne yaparız? Eh ne yapalım engel var, biz de evimize gitmeyiverelim der misiniz? Demeyiz değil mi? Yahu bu ev bizim evimiz, ne yapıp, yapıp bu engelleri kaldırıp, mutlaka evimize ulaşmalıyız deriz değil mi? Her türlü engelin bertaraf edilmesi için bu uğurda savaş veririz değil mi? Neden? Çünkü orası bizim evimiz.

Eğer orayı da kendi evimiz bilebilsek, Kâbe'nin de kendi evimiz olduğunu bir anlayabilsek eminim bunun çaresini de düşüneceğiz. Bizi birilerinin kendi evimizden menetmesi, engellemesi karşısında boyun büküp teslim olmayacağız bunun çarelerini araştıracağız demektir. Ama galiba orasını kendi evimiz bilmediğimizden engel var mış diye boyun büküyor ve bunu kabulleniveriyoruz.

Ama kim de küfreder, nankörlük eder, kendisine imkân veren Rabbinin hakkını yerine getirmez, örter, örtbas ederse. Neyi örtbas ederse? Allah'ın hakkını, Kâbe'nin hakkını örtbas ederse, müslüman-ların hakkını örtbas eder, imkân bulduğu halde Allah için hacca git-mezse, ya da Allah kullarının haccını engellemeye kalkarsa, hac yoluna barikatlar koymaya çalışırsa, bilsin ki:

Allah tüm âlemlerden Ğanî'dir, Allah'ın kimseye eyvAllah'ı yoktur, Allah'ın hiç kimseye ihtiyacı yoktur. Allah muhtaç değildir, biz muhtacız hacca. Allah ders alacak değildir, biz ders alacağız hacdan. Kâbe'nin etrafında dönenlerin ihtiyacı vardır dönmeye. Kulların ihtiyacı vardır Rablerinin kapısını dövmeye. Makamı İbrâhim'de olmaya, Makamı İbrâhim'de namaz kılmaya kulların ihtiyacı vardır, Allah'ın değil.

98. "Ey Muhammed! De ki: "Ey Kitab ehli! Allah yaptıklarınızı görüp dururken, niçin Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorsunuz?"

Ey ehl-i kitab, ey kitapçılar, ey kitaplılar, ne oluyor size? Neden Allah'ın âyetlerini küfrediyorsunuz? Neden Allah'ın âyetlerini ortadan kaldırmaya çalışıyorsunuz? Neden âyetleri örtbas ediyorsunuz? Neden görmezlikten geliyorsunuz? Neden Allah'ın âyetlerinin fonksiyonunu örtmeye çalışıyorsunuz? Neden Allah'ın âyetlerinin kâfirisiniz? Dünyada ön plana çıkardığınız olaylarla, kendi kendinize oluşturduğunuz sun'i gündemlerle, uydurduğunuz sistemler hayat programlarıyla niye Allah'ın âyetlerini örtmeye, örtbas etmeye, gündemlerinizden düşürmeye çalışıyorsunuz?

Allah için bu soruyu soralım kendimize ve çevremize. Günlük hayatınızda niye Allah'ın âyetleri yok? Ticaret hayatınızda niye Allah'ın âyetlerine yer yok?

Dükkanınızı tanıdığınız kadar, işinizi, aşınızı tanıdığınız kadar niye Allah'ın âyetlerini tanımıyorsunuz? Allah'ın âyetlerine niye değer vermiyorsunuz? Mallarınızın reklâmını yaptığınız kadar niye Allah'ın âyetlerinin reklâmını yapmıyorsunuz? Parayı konuştuğunuz kadar niye Allah'ın âyetlerini konuşmuyorsunuz?

Ne bu halimiz? Ne bu haliniz? Ey ehl-i kitap, ey bizim ehl-i kitap ne oluyor size? Ne oluyor bize? Yoksa dükkanınıza, mektebinize güvendiğiniz kadar Allah'ın âyetlerine güvenmiyor musunuz? Yoksa problemlerinizi Allah'ın âyetlerinin çözeceğine inanmıyor musunuz? Yoksa, yoksa şu gündeme aldığınız şeyler sizin için Allah'ın âyetlerinden daha mı değerli ey ehl-i kitap? Yazık olmuyor mu size? Para-pul, dükkân-tezgâh sizin için daha mı değerli? Bunları gündeme alacağız diye kitabın gündemine zaman kalmadı mı?

Diyelim ki tüm dünya sizin olsa, ölüm yok mu? Söyleyin ey ekonomik dünyanın, ekonomik büyümenin sevdalısı olan, buna ulaşabilmek için de Allah'ın âyetlerini tanıma, âyetleri gündemlerine almaya zaman bulamayan müslümanlar, tüm dünya sizin olsa bile ölüm yok mu? Kıyâmet yok mu? Hesap kitap yok mu? Bu topladıklarınız, bu yığdıklarınız bir gün yıkılmayacak mı? Nedir bu durumunuz sizin? Üstelik Allah ki sizin yaptıklarınıza şahittir.

99. "De ki: "Ey Kitab ehli! Siz doğru olduğuna şahitken, niçin inananları Allah'ın yolunu eğri göstermeğe yeltenerek ondan çeviriyorsunuz? Allah işlediklerinizden gafil değildir."

Neden? Ne oluyor size? Nereden buldunuz bu gücü? Ne diye öyle kafa çalıştırıyor, şeytanlık yapmaya çalışıyorsunuz? Neden inananları Allah yolundan saptırmaya çalışıyorsunuz? Neden onlar için o yolda eğrilik büğrülük arıyorsunuz? Üstelik siz şahitsiniz de, biliyorsunuz da. İnsanların dine girmeleri konusunda niye yamukluklar yapıyorsunuz? Niye yamultuyorsunuz, niye eğriltiyorsunuz insanların dinlerini, yollarını? Niye insanların dinini bozup da onları başka başka yollara götürüyorsunuz? Ey dünün ehl-i kitabı yahudi ve hıristiyanlar, ey bugünün ehl-i kitabı olan müslümanlar, nedir bu haliniz sizin? Niye böyle yapıyorsunuz?

Dünün kitap ehli de aynı şeyi yapıyordu. Bugünün ehl-i kitapları da kendilerinin bu dinin mensubu olduklarını söyleyen, ama dinle diyanetle en küçük bir alâkaları bulunmayan zalimler de, aman bu insanlar dinleriyle tanışmasınlar, kitaplarıyla buluşmasınlar diye ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bütün propaganda imkânlarını kullanıyorlar. Bakın dün de bugün de bu insanların yaptıkları şey şudur:

1-) Önce insanların dine girmemeleri için, insanların kitaplarıyla tanışmamaları için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar. Dinle insanların arasına

engeller koyuyorlar. İnsanların dinlerine ulaşma imkânlarını kaldırıyorlar. Her taraftan kapatıyorlar o yolu. Din eğitimini yasaklıyorlar. İnsanların dinleriyle tanışma, kitap sünnet duyma yollarını kapatıyorlar. Böylece insanlara dini duyurmayarak onları Allah yolundan alıkoymaya çalışıyorlar. İnsanları dinlerinden kitaplarından uzaklaştırmaya çalışırlar. İlk planda yaptıkları budur. Dine giden tüm yolları ve imkânları kapatmak.

2-) Ama buna rağmen, bütün bu engellemelere ve aleyhte propagandalara rağmen yine de insanlar bu barikatları aşarak dine girmeye, kitaplarıyla tanışmaya muvaffak olmuşlarsa, bu sefer de bu adamlar dinde eğrilik büğrülük meydana getirirler. Yâni o insanların önüne öyle bozuk bir din sunarlar ki bu dinin İslâm'la uzak ve yakından hiç bir ilgisi yoktur. Yâni böyle hayata karışmayan, hayatta hiç bir etkinliği olmayan, camiye veya vicdanlara hapsedilmiş, sadece sözden ibaret bir din, ya da hayatın bazı bölümlerine karışan, ama öteki bölümlerine karışmayan, sadece törenlerde hatırlanan, salonlarda ko-nuşulan ama onun dışında hayatta hiçbir geçerliliği olmayan bir din sunarlar. Hukuka karışmayan, eğitime karışmayan, kılık-kıyafete karışmayan, kazanmaya-harcamaya karışmayan, hayatta hiç bir etkinliği olmayan resmî bir din. Allah'ın diniyle uzaktan ve yakından hiçbir ilgisi olmayan bir din.

Özellikle kendilerince şekillendirip biçimlendirdikleri bu dini ders kitaplarına koyarlar ve işte din budur diye insanlara bunu sunarlar. İnsanların kafalarını allak bullak ederler. İnsanlar bu karmaşa içinde neyin Allah dini, neyin başkalarının dini olduğunu anlayamaz hale gelirler. Ve böylece insanların dinlerini eğri büğrü yaparak onları Allah dinine ulaşmaktan alıkorlar. Bunun neticesi olarak da insanlar öyle bir din yaşarlar ki bu din Allah dini değil, resmî ideolojinin şekillendirip biçimlendirdikleri bir dindir.

İşte şu anda, şu bizim toplumda acı acı bunu seyrediyoruz. İnsanlar bir din yaşıyorlar, ama bu din Allah'ın dini değil, resmi ideolojinin kendilerine dayattıkları bir dindir. Ve ne acıdır ki din yaşadığını zanneden bu insanlar aldanıyorlar. Kendilerine sunulan bu alternatif dinin, Allah dini olduğunu zannediyorlar. Ateşe giderlerken, cehenneme giderlerken farkında olmadan cennete gitmenin itminanını yaşıyorlar.

Tabi sadece dışımızdakilere değil kendimize de sormalıyız. Acaba bizler de insanlara, çevremize işkence edenlerden miyiz? Eğer hanımlarımızı cehennemden, ateşten kurtarma adına bir gayretin içine girmiyorsak bilelim ki biz de onlara işkence ediyoruz demektir.

Meselâ eğer çocuklarımızı Kur'an ve sünnetle tanıştırıp onların cennet yollarını açmıyorsak bilelim ki bizler de işkenceciyiz. Eğer çevremizdeki Allah kullarına Allah dinini ulaştırarak onların cehennem yollarına barikatlar koyma

çabası içine girmiyorsak, onların ateşe gidişlerine göz yumuyorsak bilelim ki biz de onların dinlerini bozuyor, onları saptırıyoruz demektir.

Allah diyor ki, ey kitap ehli, ey din bilenler, ey mürekkep yala-mışlar, sizler biliyorsunuz da üstelik. Sizler bu yaptıklarınıza kendiniz de şahitlersiniz ki bu yaptıklarınız, bu yaşadığınız hayat İslâmî bir hayat değildir. Yaşadığınız hayatın İslâm olmadığını bile bile bu hayatta niye diretiyorsunuz? Niye kendinizi ateşe mahkum ediyorsunuz?

Öyleyse gelin ey yahudiler, sizler İslâm'ı bırakalı çok oldu. Ey hıristiyanlar, sizler de İslâm'dan ayrılalı çok oldu. Ve sizler de ey müs-lümanlar, onların peşine takılalı İslâm'dan uzaklaşalı çok oldu. Yahudi ve hıristiyan kaynaklı yaşadığınız bu hayata nasıl İslâm diyebilirsiniz? Kendinize nasıl müslüman diyebilirsiniz? Siz hiç Kur'an'ı okumuyor musunuz? Kitabınızın bu ayetlerinden haberiniz yok mu sizin? Bu ayetleri duymuyor musunuz? Okumuyor musunuz?

Gelin çıkalım kitabın terazisine de bir tartalım kendimizi? Gelin çıkalım peygamberin, peygamberlerin Mîzanına ve kendimizi bir tartalım da görelim kaç paralık müslüman olduğumuzu. Çıkıp bir tartılalım da görelim hacımızın, hocamızın, ben müslümanım diyenlerimizin kaç gram müslüman olduğunu. Çünkü önemli olan bizim kendimiz hakkında kendi fikrimiz, kendi kanaatimiz değildir. Kendimizi çok iyi bir noktada görebiliriz. Biz has müslümanlarız. Biz gerçek müslümanla-rız. Bizim yaşadığımız hayat haza Allah'ın istediği hayattır. Biz cennetin tâ ortasına lâyık mü'minleriz diyebiliriz. Bunun Allah katında hiçbir önemi ve değeri yoktur.

Şunu hiçbir zaman unutmayın ki Allah katında önemli ve değerli olan şu kitaba göre ne kadar müslümanız? Peygambere göre ne kadar müslümanız? İşte Allah katında değerli olan budur. Öyleyse haydi buna göre bir yargılayalım kendimizi. Yasal kulluk örneğimiz olan peygambere göre ne kadar müslümanız? Sahabenin müslüman-lığına göre ne kadar müslümanız? Hayatlarını Allah için fedâ edenlerin yanında hiçbir şeyini, en ufak bir zevkini bile fedâ edemeyen bizler, kendi midesiyle, kendi kesesiyle, kendi cebiyle, kendi eviyle, kendi ticaretiyle müslüman kardeşlerinin hukuklarını gasp eden bizler ne kadar müslümanız? Allah'ın yasalarını terk edip birilerinin yasalarıyla hayat yaşayan bizler ne kadar müslümanız? Allah için bunun bir hesabını yapalım. Ama ne yaparsanız yapın, unutmayın ki:

Allah yaptıklarınızdan asla gafil değildir. Konuştuklarınızdan, gündeme aldıklarınızdan, yaptıklarınızdan, hedeflediklerinizden Allah gafil değildir. Allah her şeyi bilmektedir.

100. "Ey İnananlar! Kitab verilenlerin birtakımına uyarsanız, inanmanızdan sonra sizi kâfir olmağa çevirirler."

Dini bozmaya çalışan ehl-i kitabın bu pisliklerini anlattıktan sonra Rabbimiz, şimdi de müslümanlara seslenerek onlara uymama konusunda, onların oyunları karşısında uyanık olmamız konusunda bizleri uyarıyor Rabbimiz.

Ey iman edenler, ey amenu yapanlar, ey inandığını iddia edenler, ey buraya kadar anlatılanların iman boyutunu kabul eden ve bundan sonra sunulacak olanlara iman boyutuyla bakacak olanlar. Ey buraya kadar ortaya konulanlara inanan, ama şuna da inanması gerekecek olanlar demek olacaktır mânâ.

Hani kitabımızın başka bir âyetinde öyle deniyordu:

10-11. "Ey İnananlar! Sizi can yakıcı bir azaptan kurtaracak, kazançlı bir yolu size göstereyim mi? Allah'a ve peygamberine inanır, Allah yolunda canlarınızla, mallarınızla cihad edersiniz; bilseniz, bu sizin için en iyi yoldur."

Veya başka bir yerde de: Ey mü'minler, size bir yol tarif edeyim mi ki sizi o elim azaptan kurtarsın? buyurulduktan sonra (Tü'mi-nûne billah) Allah'a inanırsınız." deniyordu. Yâni ey iman edenler, eğer Allah'a inanırsanız kurtulursunuz deniyordu. O zaman ne oluyor mânâ? Ey inandığını iddia edenler, ey buraya kadar anlatılanlara iman etmesi gerektiğini kabul edenler demek olacaktır. Değilse ey iman edenler, ey namaza, oruca iman edenler demek değildir mânâ. Ey bu 99 âyette anlatılan iman birimlerine inandığını iddia eden kişi sana sesleniyorum! Yoksa iman sadece namaz ve oruçtan ibaret değildir herkesin zannettiği gibi.

Meselâ, hey sen gözlüklü arkadaş! denilse, içimizde kim gözlüklüyse ona hitap ediliyor demektir değil mi? Öyleyse ey iman edenler, ey iman iddiasında bulunup, o yolda olduğunu savunanlar.

Eğer kendilerine kitap verilenlerin birine siz uyarsanız, itaat ederseniz, kitapçılardan kimilerini dinlerseniz, kitaplılardan kimilerine kulak verir itaat derseniz onlara, onların sözleriyle hayat programlarınızı düzenlemeye kalkarsanız. Ehl-i kitap kaynaklı bir hayatın mahkumu olursanız. Tevrat'ı, İncil'i bırakıp ta, Mûsâ'ya, Îsâ'ya imanı terk edip te, kendi hevâ ve heveslerine göre bir din, bir hayat yaşamaya başlayan bu ehl-i kitaba uyarsanız, onlar gibi olmaya, onlar kaynaklı yaşamaya kalkarsanız:

Kesinlikle bilesiniz ki sizi imanınızdan sonra kâfirler olma konumuna reddederler, sizi imanınızdan sonra küfre düşürürler, küfre çevirirler, ona itekleyiverirler. Mü'min olduktan sonra sizi kâfir yaparlar. Kendi dünyalarına, kendi hayatlarına, kendi küfürlerine çekerler sizi.

Yâni siz Allah'la beraberlik kurduktan sonra, Allah'a imanınızı gündeme getirdikten sonra, ne yapıp yapıp onun kamuflajını sağlarlar onlar. Zira küfür kamufle idi, örtme idi, örtbas etme idi. Yâni böyle ediverirler size. Onlar bunu severler, seve seve yaparlar bunu. Yâni sizin size dininizi örttürürken, inancınızı kamufle ettirirken gözünüzün yaşına bile bakmazlar, canınıza okurlar.

Öyleyse ey iman edenler, sakın ha, hem Allah'ı Rab bilecek-siniz, Allah'ı söz söyleme makamında bileceksiniz, hem peygamberi üsve-i hasene bileceksiniz, hem ondan mesaj alacaksınız, hem onu kabulleneceksiniz, ondan sonra da tutup başkalarını dinleyeceksiniz. Hem Allah ve Resûlünü dinleyecek, hem de ehl-i kitap dünyayı dinleyeceksiniz. Olmaz bu. Kesinlikle olmaz. Yâni bu adamların da kitabı var, bunlar da Allah'a iman ediyorlar diye Allah'la birlikte bunları da dinlemeye kalkışmanız asla sizin için mâzeret değildir. Çünkü nice kitap bilgisi olanlar var ki aslında kitaptan haberleri filân yoktur da kendilerinin sözlerini bunlar kitaptandır diye, bunlar Allah'tandır diyerek sizi saptırmaya çalışırlar. Daha önce demeye çalışmıştım onu.

Dillerini Allah'ın kitabına eğer bükerler de sizler de bunu Allah kitabı zannedersiniz. Size böyle eğik bükük laflarla, yâni İslâm'a yönelik kimi aranağmeleriyle, Allah, tanrı gibi laflarla güya size bunu Allah'tandır diye kakıştırmaya çalışırlar. Aman ha onları dinlemeyin. Kesin bilin ki onlar sadece zan bilirler, zanna tabi olurlar, kendi zanlarını, kendi ümniyyelerini Allah'tanmış gibi size sunmaya çalışırlar deniyordu.

Öyleyse bize düşen kitaplı olduğunu iddia den insanların, yâni Allah'tan gelen mesajdan haberdar olduğunu iddia eden insanların tavırlarını böyle balıklama kabulden yana olmayacağız. Bunlar İslâm'ı biliyor, bunlar Allah peygamber diyor, âyet de okuyorlar bazen, bu adam bu işten haberdar, bu işi kıvırıyor galiba, demeyeceğiz, onun söyledikleri bize neye mal oluyor diye düşüneceğiz. Yoksa bizi küfre mi çekiyor bu insanlar? Yoksa bizim imanımızı kamufle etmeye mi çağırıyorlar? diye müteyakkız olacağız.

Arkadaşlar, bu âyetleri okuduktan sonra şöyle bir korku belirdi bende. İmandan sonra sizi kâfir yapmaya çalışırlar değil de sanki mânâ, imandan sonra imanınızı örttürmeye çalışırlar, kamufle ettirmeye çalışırlar. Nasıl?

Meselâ kadın konusunda şöyle bir imanınız vardı, onu kapat-tırırlar, kapaklattırırlar, onu gün yüzüne çıkartmazlar, başka şeyleri yaşatırlar size. İmanınızın, inancınızın tamamen aksine başka bir hayat yaşattırırlar.

Meselâ vahiy konusunda, Kur'an ve sünnet konusunda, sosyal ilişkiler konusunda, evlenme boşanma konusunda, mal konusunda, çocuk eğitimi konusunda, kılık-kıyafet konusunda, hukuk konusunda, ekonomik hayat

konusunda ve tüm konularda sizin bir imanınız vardı ya, Bakara'dan, Âl-i İmrân'dan, Nisâ'dan kaynaklanan, Buhârî'deki, Müslim'deki peygamberinizin hadislerinden kaynaklanan bir imanınız vardı ya, işte bu imanınızı örtbas ettirip size başka şeyler yaşatırlar. Sizin bu imanlarınızın üzerini örttürüp, unutturup kendilerinin güya bu Allah'tandır diye sundukları başka şeyleri size uygulatmaya çalışırlar. İmanlarınızdan kaynaklanmayan bir hayatın adamı yaparlar sizi. İnanırsınız ama bu imanınız sadece iddia planında kalıverir. İnancınız farklı, yaşantınız farklı oluverirsiniz Allah korusun.

101. "Allah'ın âyetleri size okunur, aranızda da peygamberi bulunurken nasıl inkâr edersiniz? Kim Allah'ın Kitabına sarılırsa şüphesiz doğru yola erişir."

Nasıl, ama nasıl da yaparsınız bunu? İslâm'ı bırakır da nasıl başka başka yollara gidersiniz? Aranızda peygamber varken ve size Allah'ın âyetleri okunup dururken, Allah'ın âyetleri size inip dururken, sizin peşi sıra gitmeniz gereken âyetler gündemde iken, siz nasıl olur da bunları örtbas edersiniz? Nasıl olur da bu size okunup duran âyetleri kamufle eder, yok farz eder ve görmezlikten gelirsiniz? Her şey bu kadar ayan beyan iken, peygamber hayatta iken, Kuran hayatta iken, ne yapılacağı belli iken, insan hiç İslâm'ı bırakır da başka bir yola, başka bir dine gider mi? Yakışır mı bu size? Ne oluyor? Nasıl oluyor? Nasıl yapabiliyorsunuz bunu?

Düşünün, hatırlayın, unutmayın ki kim Allah'a sımsıkı sarılırsa, Allah'ın ipine değil burada Allah'a sımsıkı sarılırsa. Ümmet-i muham-med Allah hayrını versin okur okur "Va'tesımu bihablillah" der. Yahu bir de "Ve men ya'tesım billah'ı" okusana. Yâni âyeti böyle sûre içinden, sûre bütünlüğünden cımbızla çekercesine bir anlayışı terk edip bir de yukardan beş âyeti, aşağıdan da üç âyeti okuyuverseler o zaman güzel olacak, o zaman âyet başka şeyler anlatacak.

Kim Allah'a sımsıkı sarılırsa, muhakkak ki o dosdoğru yola, sırat-ı müstakime, hakka, hidâyete yöneltilmiş, iletilmiştir.

O gün, Mekke'de, Medine'de bu âyetlerin indiği atmosferde İslâm canlıydı. Allah'ın vahyi dipdiri inmeye devam ediyordu. Allah'ın Resûlü de dipdiri insanların arasında, insanların yanı başındaydı. O şehrin sakinlerinden birisiydi. İnsanların arasında gezip dolaşıyor, gözlerinin önünde örnek bir kulluk sergiliyordu. Böyle bir durumda İslâm'dan, Allah'ın dininden uzaklaşmamalıydı insanlar. Buna hiçbir mâ-zeretleri yoktu.

Kendilerine Rableri tarafından vahiy indiriliyor ve peygamberleri de aralarında, yanı başlarında iken yahudiler, Hıristiyanlar ve müşrikler bir araya gelmişler, kendi aralarında güç birliği, ağız birliği etmişler ve o Allah'a iman etmiş, peygamber safında yer almış bir avuç müslümanı ne yapıp, yapıp dinlerinden imanlarından döndürmeye çalışıyorlardı. Bu uğurda her şeylerini

fedâ ediyorlar, her çareye başvuruyorlardı. Israrla kendilerini bu âyetleriyle uyaran Rabbimizin uyarılarına kulak veren, o bir avuç müslüman da tüm sapıkların iğvalarına rağmen dinlerinden dönmeyerek kıyâmete kadartüm insanlara örnek bir hayat sergilediler.

Şimdi, şu anda ise Rasûlullah ve ashabının üzerinden çok zaman geçti. Ama o gün olduğu gibi bugün de Kur'an yine bizim aramız-dadır. Allah'ın âyetleri yeni nâzil oluyormuşçasına aramızda dipdiri, taptaze karşımızda durmaktadır. Allah'ın kitabı yine insanların arasındadır. Rasûlullah efendimiz de yine dün olduğu gibi bugün sünnetiyle, yoluyla, yordamıyla, anlayışıyla, uygulamalarıyla insanların arasındadır. Kur'an ve sünnet sadece o döneme mahsus değil, kıyâmete kadar insanların arasında var olacak ve geçerliliğini sürdürecektir.

Bu Allah'ın bir vadidir, Allah'ın bir yasasıdır. Allah vadini yerine ge-tirecek ve kıyâmete kadar bu dinin temel kaynakları olan kitap ve sünneti koruyacaktır. Kıyâmete kadar bu iki kaynağa hiç kimse dokunamayacaktır. Ve kıyâmete kadar hakka, doğruya, hidâyete, sırat-ı müstakime ulaşmak isteyen herkes, tıpkı Mekke döneminde, Medine döneminde olduğu gibi, Kur'an'ın indiği dönemde olduğu gibi, Rasûlul-lah efendimizin hayatta olduğu günlerde olduğu gibi Kur'an ve sünnete ulaşma imkânı bulabilecektir. İşte bu Allah'ın değişmeyen, değiştirilemeyecek olan bir vadidir, bir yasasıdır.

Ve işte şu anda Kur'an dipdiri, taptaze ayaktadır. Örneğimiz, önderimiz, pîşdârımız Hz. Muhammed (a.s)'ın sünneti, tertemiz hayatı da dipdiri karşımızda durmaktadır. Öyleyse âyetin birinci bölümüne tekrar dönüyoruz. Demek ki şu anda aramızda peygamber varken, aramızda Kur'an okunup duruyorken nasıl oluyor da bu insanlar Allah'ın kitabının âyetlerini, Allah'ın kitabının yasalarını, peygamberin sünnetini, peygamberin yolunu, peygamberin dinini bırakır da başka başka yollara, başka başka dinlere gidebilirler?

Kitap ve sünnet aramızdayken, yol belliyken, din ortadayken, peygamber ortadayken nasıl olur da Allah'a rağmen, kitaba rağmen, sünnete rağmen kendimiz için bir hayatın seçimini yapabiliriz? Bakın Allah diyor ki kitap varken, peygamber varken insan asla yolunu şaşırıp küfre gidemezmiş, Allah yolundan, Allah dininden başka bir yola, başka bir dine gidemezmiş.

Yâni kâfir ancak yol gösterici olarak kitabın ve peygamberin ol-madığı, Allah'ın âyetlerinin okunmadığı, peygamberin örnekliliğinin bulunmadığı bir ortamda hayatını sürdürebilirmiş. Ne yapsın da böyle bir durumda adam? Din yok, kitap yok, âyet yok, örnek yok, peygamber yoksa o zaman insanlar küfür içinde bir hayatı yaşayabilirler.

O zaman bu âyetler ışığında hem kendimiz için, hem de dışımızdaki insanlar için şunu söyleyelim: Eğer gerek kendimizin, gerekse dışımızdaki insanların küfürlerine engel olmak istiyorsak, küfürlerini bitirmek istiyorsak mutlaka onlara da âyet ve hadisleri ulaştırmak zorundayız bir. İkincisi de, eğer biz küfürden korkuyorsak, küfre düşmekten ürküyorsak, o zaman yapacağımız iş Allah'ın âyetleriyle, peygamberin sünnetiyle iç içeliğimizi sürdürmek, onlarla beraber olmak, kitap ve peygamberle diyalogumuzu asla kesmemek zorundayız. Kitap ve peygamberle sürekli görüşmek, konuşmak zorundayız.

Öyle değil mi? Şu anda peygamber aramızda gezip dolaşmı-yor mu? Eğer peygamber şu anda aramızda şahsen gezip dolaşmı-yorsa bile hükmen gezip dolaşıyor olduğunu kesin biliyoruz. Böyle olunca da Allah'ın Resûlüyle beraber olacağız. Yâni evimizden, mutfa-ğımızdan, tuvaletimizin temizliğinin modeline kadar, giyim kuşamımız-dan, kazanıp harcamamıza, hanımlarımızla yatmamızdan çocukları-mızı eğitmemize kadar, işimiz aşımızdan, yememiz içmemize kadar, sosyal ilişkilerimize kadar, hayatımızın her bir biriminde peygamberin sünneti canlı, görünür hale gelirse, küfre düşme ihtimalimiz bitiverecek o zaman.

Yâni o zaman örtme, örtbas etme ihtimalimiz bitecektir. Niye? E o zaman nasıl kamufle edeceksin onu? Yâni birini örtsen öbürü açığa çıkacak, diğerini örtsen öbürü açığa çıkacak ve zihnimizde, haya-tımızda canlı olan âyet ve hadisler bizi küfürden koruyacaktır.

Eğer gerçekten samimi olarak şu anda küfre düşme korkumuz varsa, böyle bir derdimiz, bir endişemiz varsa öyleyse bize de düşen kitap ve sünnetle diyalogu artırıvermektir, başka da bir yolu yoktur bu işin. Yâni dilimizde, gönlümüzde, elimizde, ayağımızda vahyin açığa çıkmasını sağlayacağız. Bunu nasıl anlatıyordu âyetin ikinci boyutu?

Kim ki Allah'a sımsıkı sarılırsa, kim ki Allah'la sık sık beraber olursa, kim ki sıkı sıkıya Allah'la beraber olursa, Allah'a sımsıkı sarılırsa. Allah'a sıkı sıkı sarılmak, böyle bir çocuğun annesine, annenin çocuğuna sarılması değil elbette. Çünkü sarılınacak olan Allah olunca, artık ağaca sarılmak, ipe sarılmak, duvara sarılmak, sevgiliye sarılmak gibi değildir elbette bu.

Ya ne? Allah'a, nasıl sarılınacaksa öylece sarılmak. Hükümlerine mi sarılınır? Âyetlerine mi? Kitabına mı? Emir ve nehiylerine mi? Cehenneminden korunurken mi sarılınır? Cennetini isterken mi sarı-lınır? Artık onu Allah'ın istediği biçimde ve peygamber modelinde nasıl gerçekleştireceksek öylece gerçekleştirme çabamız olsun inşallah.

102. "Ey inananlar! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının, sizler, ancak müslüman olarak can verin."

Ey iman edenler, anladınız mı? Buna inandınız mı? Ey buna inanalar, ey bunu kabul edenler, ey Allah'a sımsıkı sarılması gerektiğini kabul edenler, ey Allah ve Resûlüyle iç içe olunca, Allah'ın âyetleri ve Resûlünün sünnetiyle diyalogu kesmeyince küfürden korunacağına inanalar, ey ehl-i kitabı dinlemeyip sadece Rablerini dinledikleri zaman ancak korunabileceklerini bilenler, böylece inananlar, onları dinledikleri takdirde dinden çıkma tehlikesiyle karşı karşıya olduklarına inananlar, ey bunun mü'mini olanlar, ey bunun şuurunda olanlar.

Allah'a karşı takvalı davranın. Yolunuzu Allah'la bulun. Hayatınız konusunda Allah'tan başkasına müracaat etmeyin. Hayatınızı Allah için yaşayın. Hayatınızı Allah'ın belirlediği ölçüler içinde yaşayın. Yaptıklarınızı Allah'ın sizi gördüğü şuuru içinde ve Allah'a lâyık olarak yapın. Yaptıklarınızı Allah dedi diye yapın. Yapmayıp terk ettiklerinizi Allah yasakladı diye yapmayın. Allah nasıl istiyorsa, nasıl gerekiyorsa, nasıl icabediyorsa öylece yapın ve bunu böylece de sürdürün:

Muttaki olun. Allah için vermeniz gereken yerde vererek, vur-manız gereken yerde vurarak, sevmeniz gereken yerde severek, küs-meniz gereken yerde küserek, konuşmanız gereken yerde konuşa-rak, susmanız gereken yerde susarak Allah için bir hayat yaşayın.

Evet, bu âyet mü'minlerin yollarını Allah'a sormalarını emrediyor. Allah'a sorarak, Allah'tan olur alarak bir hayat yaşamalarını isti-yor. Çünkü bu hayatı var eden Allah'tır. Bu hayatın yasasını koyan da elbette Allah olacaktır. Bu hayat ona sorulmadan asla yaşanılmamalıdır. Bu konuda pek çok hadis var. İnşallah burada onlardan bir kaçını okuyalım.

Ebû Ümâme Sudayy ibn Aclân el Bâhilî (r.a)'den rivayet edildi-ğine göre Rasûlullah (s.a.v.)'i veda hutbesinde şöyle buyururken işit-tiğini söylemiştir:

"Ey insanlar Allah'a karşı sorumluluk bilincinde olunuz, yolunuzu O'nun kitabıyla bulmaya çalışınız, beş vakit namaza devamlı ve duyarlı olunuz, ramazan orucunu tutunuz, mallarınızın zekatını veriniz, sizden olan müs-lüman yöneticilere itaat ediniz ki; doğruca cennete girer-siniz."
(Tirmîzî, Cum'a 80)

Ebû Hureyre (r.a) şöyle demiştir: Bazı insanlar Rasûlullah (a.v) e: Ey Allah'ın Rasûl'ü insanların hayırlısı ve değerlisi kimdir? dediler. Peygamber (s.a.v.): ***"Yolunu Allah ve kitabıyla bulmaya çalı-şanlardır"*** buyurdu. Ey Allah'ın Rasûl'ü biz bunu sormuyoruz de-diler. ***"O halde Allah'ın sevgilisi İbrahim'in oğlu Allah'ın nebisi İshâk'ın oğlu Allah'ın nebisi Yâkub'un oğlu Al-lah'ın nebisi Yûsuf'tur"*** buyurdu. Ey Allah'ın Rasûl'ü biz bunu da sormu yoruz dediler. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.v.): ***"O halde siz benden arap kabilelerini soruyorsunuz. Bilin ki cahi-liye döneminde hayırlı ve şerefli***

olanlar İslâm'ı iyi an-layıp yaşarlarsa İslâm döneminde de hayırlıdırlar" buyurdu.

(Buhârî, Enbiyâ 8; Müslim, Fedâil 168)

Başka değil sadece müslümanlar olarak ölün. Yâni hayatınızın tümünde hep müslüman olun ki ölüm sizi müslüman olarak bulsun. Müslümanca bir hayat yaşayın ki müslümanca bir ölüme muvaffak olun. Çünkü hayatın Allah'ın istediği gibi olanı makbuldür. Ölümün Allah'ın istediği gibi olanı makbuldür. Ölümün ve hayatın bir başkası asla makbul değildir. Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayanın Allah'ın ka-bul edip razı olacağı bir ölümle ölmesi mümkün değildir.

Allah'ın kendine has bir ismi var, Rahmân. Allah kullarına karşı merhamet sahibidir. Merhamet sadece Allah'a aittir. Rabbiniz size karşı o kadar merhametli ki onun için size hidâyet etmiştir. Kullarına karşı Allah öyle merhametli ki, öyle Rahmân ki onun için size kitap göndermiştir. Bu dünyada sizi yolsuz, yordamsız, vahiysiz, kitapsız bırakmamıştır.

Öyle Rahmân ki Allah sizi yaratıyor, size rızık veriyor, sizi doyuruyor, sizin hayatınızı sürdürüyor, kendisine lâyık kulluk yapmadığınız halde, pek çok günahlar işlediğiniz halde sizi affediyor. O Rahmân olan Allah'ın bize karşı rahmetinin tecellisine bir bakın ki bize burada şöyle dememiş: Ey mü'minler, ey kullarım, Konya'da iken ölün! Gözünüzde gözlük varken ölün! Ya da Ankara yolunda da ölün! Ya da başınızda siyah bir eşarp varken ölün! Beyaz gömlekli olarak ölün dememiş. Ölüm size geldiği zaman sizi böylece bulsun dememiş. Eğer böyle deseydi işimiz çok zordu. O zaman hep gözlüklü olmak, yahut beyaz gömlekli olmak ve öyle ölmek zorunda kalacaktık ki gerçekten bu bizim için çok zor olacaktı. Meselâ gözlüğü gözümüzden çıkardığımız bir anda ölüm bizi yakalayacak ve işimiz bitecekti. Ama dikkat ederseniz öyle demiyor Allah. Ya ne diyor? Müslüman olarak ölün. Ö-lüm sizi müslüman bulsun. Yemek yerken, otururken, ayaktayken ölün dememiş, Müslüman olarak ölün demiş. Yâni en ko-layını söylemiş, en kolayını istemiş Rabbimiz bizden.

Yeryüzünde bir insanın yapabileceği en kolay, en rahat iş bu. Çünkü kul bu işi yapmaya başladı mı, en yüce varlık, en güçlü varlık onun destekçisidir. Ben müslüman olmak istiyorum ya Rabbi, ben senin istediğin hayatı yaşamak istiyorum ya Rabbi, ciddiyim bu işte dedin mi, mutlak sûrette Allah sana yardım edecektir, senin yardımında olacaktır, ciddiyetine göre tabii. E müslüman olmak bu kadar kolay olduğuna göre, bunu sürdürürken de ölüm seni ne zaman bulursa bulsun ne fark eder? Ama öteki türlü olsaydı meselâ gözünde gözlükle ölün deseydi Allah, şeytan ve dostları bir an gözünden alıverince gözlüğü kâfir olarak ölme tehlikesiyle karşı karşıya olurduk.

Arkadaşlar dikkat ederseniz müslüman olarak ölme emri, az evvel okuduğum:

Âyetinden sonra gelmiştir. Öyleyse diyeceğiz ki, bu iş, müstakim sıratta olarak ölmektir. Sırat-ı Müstakim üzere bir hayat yaşarken ölmektir. Müstakim sırat kişiyi hedefe götüren yol demektir. Yâni hedef demektir. Bizi cennete götüren yol müstakim sırattır. Bunun iniş ve çıkışları olabilir. Dönüşleri, virajları da vardır. Bazen yürünür, bazen durulur, bazen geri de gidilir. Günah anlamına, günahlardan kaçma anlamına geri gidilir. İnsan şaşırabilir bazen, hata edebilir, unutabilir. Ama bu şaşırması gaflettense, yâni uyanır uyanmaz vazgeçiyor, aynı sapaktan bir daha sapmıyorsa, tamam Allah affederim diyor. Ama bu yol öyle bir yol ki, bu yoldan giden insanlar hem o yolda Allah'ı bulurlar, hem de şeytanları bulurlar. Çünkü Hûd sûresinin 56. âyetinde söyle buyurulur:

"Muhakkak ki Rabbim dosdoğru bir yol üzerindedir"

(Hud 56)

Rabbim sırat-ı müstakim üzerindedir. Allah bu yol üzerindedir ama, şeytan da bu yol üzerindedir. A'râf sûresi 16. âyette de:

"Yemin olsun ki (kullarını saptırmak için) senin dosdoğru yolunun üzerinde oturcağım"

Evet, demek ki hem Allah'ın, hem de şeytanın üzerinde bulunduğu bir yoldur sırat-ı müstakim. Peygamberler, nebiler, sıddîklar, şe-hidler de bu yol üzerinde yürümüş, gitmiş, onlar da bize örnek olmuşlar, böyle garip bir yol işte. Bu yolda giderken bu yolun sapakları ve sapış yerleri de var. Yâni bu yol insanı hem madde hem ruh olarak bilen bir yoldur, ama insanı sadece madde farz ettiren, insanın sadece madde olduğunu ona empoze edip böylece onu saptıran yahudi'ce sapış yolları vardır, tarihte hep olagelmiştir.

Bir de insanı sadece ruh zannettiren öylece saptıran hıristi-yanca sapış yolları da vardır. Biz sanki şöyle bir gaflet içinde oluyoruz bazen: Diyelim böyle bir yola girmiş, bu yolda giderken, aman ne kadar da çok ihtiyacımız var diye ev sapağına, ev yaptırma sapağına, evlenme, ev edinme sapağına sapıveriyoruz, sanki ölüm gelmeyecekmiş gibi uzun bir süre oyalanıveriyor, eğleniveriyoruz. Biraz sonra para, pul sapağı vardır, mal mülk sapağı vardır, dükkan tezgah işi, sosyal hayatla ilgiyi kesmek, insanlarla alâkayı kesmek, inzivaya çekilmek, gibi böyle sağlı sollu sapış noktaları var ya, ya oralarda ölüverirsek Allah korusun çok korkunç bir netice ile karşı karşıya gelmiş olacağız.

Rabbimiz bizden müslümanca bir hayat yaşayarak Müslüman-ca can vermemizi, ölümü müslümanca bir hayatın içinde karşılama-mızı istiyor. Bakara'yı okurken tanımıştık İbrâhim (a.s) ve onun torunlarından Yakub (a.s) oğullarına, aynı şeyi tavsiye ediyorlardı:

"İbrâhim ve Yakub bunu oğullarına vasiyet etti. "Oğullarım! Şüphesiz ki Allah size bu dini seçti. O halde sizde zinhar müslümanlar olarak can verin."
(Bakara 132)

Bakın burada İbrâhim (a.s)'ın ve Yakub (a.s)'ın oğullarına tavsiyesini anlatıyor Rabbimiz. İbrâhim (a.s) oğullarına, Yakub (a.s) da on iki oğluna diyordu ki; "Oğullarım, Allah size din olarak bu dini seçti. İslâm dinini seçti. Öyleyse sizler de ancak müslümanlar olarak can verin". İşte Rabbimiz anlatıyor, Allah'ın İbrâhim için seçtiği din İslâm-dı, İbrâhim (a.s) müslümandı, Yakub (a.s) da Müslümandı, ve Allah'ın Hz. Adem (a.s) dan bu yana tüm elçilerine, tüm toplumlara gönderdiği din de İslâm'dı. Hz. Adem (a.s) dan bu yana tüm toplumlara emredilen din elbette müslümanlara da emredilecekti.

İşte Rabbimiz burada müslümanca bir hayat yaşayıp müslü-manca ölmeyi Muhammed ümmetinden de istiyordu.

Şimdi, biz İsrâil oğullarıyız diyen ve İslâm'ı bırakıp sapıklık içine düşen bu yahudi ve hıristiyanlara ne demek lâzım? Bu adamlar nasıl olur da biz haklıyız deme hakkına sahip oluyorlar? Nasıl olur da biz Yakub'un oğullarıyız dedikleri halde ki Yakub (a.s) bizim atamızdır ve Yakub (a.s) müslümandı. Bunlar İslâm'dan, haktan ayrılıp, sapık yollara girerek bu peygamberlerin yolunu terk ettikleri halde nasıl olur da Yakub (a.s)'ın ve İbrâhim (a.s)'ın yolunda olduklarını iddia edebiliyorlar? Buna hiçbir zaman hakları olamaz. Çünkü İbrâhim (a.s) müs-lümandı, çünkü Yakub (a.s) müslümandı ve oğullarını İslâm'a dâvet ediyordu.

Öyleyse sizler de ey müslümanlar, sadece müslüman olarak ölün. Adınız sadece müslüman olsun. Çünkü bu ismi size Allah verdi. Bu ismin dışında kendinize başka şeref aramayın. Sizi müslüman diye çağırsınlar ve siz müslüman olarak ölün. Akıncı olarak değil, Süleymancı, nûrcu, falancı, filâncı olarak değil. Zinhar müslüman olarak ölün. Bir de aman Allah'a kulluk ortamında ölün. Ölüm size geldiği za-man sizi müslüman olarak bulsun. Adınızla, amelinizle, halinizle müs-lüman olarak ölün.

Şunu kesinlikle bilelim ki müslüman olarak ölmenin yolu, sürekli o yolda olmaya bağlıdır.

103. "Toptan Allah'ın ipine sarılın, ayrılmayın. Allah'ın size olan nimetini anın: Düşmandınız, kalplerinizin arasını uzlaştırdı da onun nimeti sayesinde kardeş oldunuz. Bir ateş çukurunun yanında idiniz, sizi oradan kurtardı. Allah, doğru yola erişesiniz diye size böylece âyetlerini açıklar."

Allah’ın ipine, ama cem’an, cemisine, tümüne sımsıkı sarılın. Allah'ın ipine sarılın, fakat hepsine birden sarılın. Bakara’ya sarılın, ama Âl-i İmrân’ı atın değil. Namaz âyetlerine sarılın, ama şimdilik ci-had âyetlerini bir kenara atın değil. Helâl kazanç âyetlerini alın, ama şimdilik infak âyetlerinin üzerinde durmayın değil. Fikir âyetlerini alın, ama zikir âyetleri sizde yok olsun, öyle değil. Ya nasıl? Kitabın, Allah-tan gelen ipin hepsine, tümüne, baştan sona sımsıkı sarılın.

Allah’ın Resûlü der ki, “Kur’an gökten yeryüzüne sarkıtılmış bir iptir.” Sanki bana öyle geliyor, böyle altı bin parçalı bir ip var ve işte bunun hepsine birden sarılmamızı istiyor Allah. Tümüne birden sarılacağız. Ne Tebbet dışında kalacak, ne de ihlâs. Ne namaz dışında kalacak ne de hukuk. Ne hac dışında kalacak ne ekonomi. Ne oruç dışında kalacak, ne de eğitim âyetleri.

Yâni dini parçalamadan, kitabı parçalamadan, peygamberi parçalamadan, hayatı, Allah’ın hayat programını parçalamadan Allah’ın ipine, Allah’ın dinine toptan sarılın. Nedir Allah’ın dini? Fâtiha-dan Nas’a kadar tüm âyetler Allah’ın dinidir. Baştan sona Kur’an âyetleriyle beraber Rasûlullah efendimizin Allah tarafından onaylanmış hayatı dindir.

İşte bu dini, bu dinin kitabını parçalamayın diyor Rabbimiz. Meselâ nasıl? Dinin şu bölümünü kabul ederim ama şu bölümünü kabul edemem. Kitabın şu âyetlerine evet, ama şu şu âyetlerine hayır demeden, peygamberin şu şu yönünü kabul, ama şu şu yönlerini reddetmeden namazıyla, orucuyla, haccıyla, zekâtıyla, cihadıyla, ekono-misiyle, hukukuyla, nikâhıyla, mîrasıyla, kılık kıyafetiyle, savaşıyla, barışıyla her şeyiyle Allah’ın ipine, Allah’ın dinine sımsıkı sarılın.

Yâni dinin, kitabın tümüne sarılın. Kur’an’daki ibâdet âyetlerine evet, ama aynı Kur’an’ın ekonomik düzenlemelerine gelince hayır de-mek biçiminde, Kur’an’ın orucunu kabul ama aynı kitabın siyasal bakış açısına gelince, sosyal yapılanmalarına gelince hayır biçiminde, kitabın bir kısmına inanıp da bir kısmını reddetmek biçiminde bir anlayıştan yana olmayın.

Allah’ın ipinin, Allah’ın kitabının tümüne sarılın. Bir de bu âyete şöyle mânâ verenler de olmuş: Allah’ın ipine toptan sarılın. Topyekün Allah’ın kitabına sarılın. Tek tek değil, toptan, hepiniz Allah’ın kitabına sarılın. Böyle anlasak meselâ şimdi ben kendi başımayım ne yapacağım şimdi? Ya Rabbi yanıma bir kişi daha ver de onunla birlikte bu kitaba biz de sarılalım mı diyeceğim? Yâni ben de onunla birlikte sarı-layım mı diyeceğim? Şuradaki arkadaşlardan hiçbiriniz benim sarıldığım bu kitaba sarılmasa, bu kitapla ilgilenmese ben ne yapacağım? Bu kitaba sarılmak için, bu kitabı anlayıp amel etmek için sizi mi bekleyeceğim? Veya sizler sarıldınız kitaba ama ben yamukluk yapıp sarılmadım. Ne yapacaksınız sizler? Beni mi bekleyeceksiniz?

Yok öyle değil. Burada bizden istenen o değil. Ama iki türlüsünü de söylemeye çalışalım:

1-) Birinciyi anladık her halde değil mi? Kur'anın tümüne sarılın. Yâni hiç birisini dışarıda bırakmadan, birini diğerinden ayırmadan Kur’an’ın tümüne birden sarılın.

2- Peki öteki türlü anlarsak, yâni Kur’an’ın hepsine hepiniz sarılın, Kur’an’a toptan sarılın. Bu şu demektir: Kur’an toplumsal bir nizam dinidir, toplum olarak yaşanan, uygulanan, toplumu ayarlayan, uyarlayan bir dindir. Öyle birileri ilgilenip, birileri sarılıp, ama birileri ke-narda kalınca yaşanacak bir din değildir bu din.

Öyleyse ey müslümanlar, size düşen toptan, hepiniz birden kitaba sarılıp onu yaşamaya çalışmaktır. Her birinizin ferden ferda görevi bu kitabın tümüne sarılmaktır, ama bu işi hepiniz yapın demektir. Yâni zekât veren ve alan olarak, yardım eden ve edilen olarak, öğreten ve öğrenen olarak, evlenen ve evlendiren olarak, nikâh kıyan ve kıyılan olarak, karı ve koca olarak, baba ve evlât olarak hepiniz bu kitaba sarılın demektir bu.

Çünkü toplumsal hareketlilikte şu iki örneği karıştırmayalım, birbirinin iç içesi olan iki örnek: Yemek yapmak ve yemek yemek. Meselâ beş kişi yemek yapacaksa, ya içinizden biri yemek yapar diğerleri yer, bu bir kişinin yemek yapışıdır ferdi bir harekettir. Ya da bu yemek hazırlama işini birlikte yaparız. Yâni birimiz ateşi yakar, birimiz su getirir, öbürü tuzunu getirir, sen yağını, öbürü domatesini, biri servis yapar, biri tabak hazırlar, öbürü çanak getirir, yâni yemek hazırlama işini hepimiz birden yapmışızdır. Böylece bu yemek yapma işi toplumsal bir iş olmuştur. Bu işte her bir ferdin özel bir katkısı olmuştur.

Ama yemek yeme işi böyle değildir. Topluca da yeseniz, ferden ferda da yeseniz o ferdi bir harekettir. Yâni ben kendi başıma da otursam yesem kendim yerim, hepimiz beraber oturup yesek de yine ben kendim yerim. Ben kendi mideme yerim ve herkes de kendi midesine yer, ama beraber yiyoruz. İşte İslâm’ın toplumsal hareketliliği budur. Meselâ namaz toplumsal bir harekettir, ama toplu da kılınsa birinin abdesti yoksa onun namazı yoktur. Ama onun abdesti yok, namazı olmadı diye ötekilerin namazı bozulmaz. Onların namazı yine namazdır. Abdesti olmayan bu kişi imamsa tamam o zaman ötekilerin namazı da bozulacaktır. Ama bu durumda imam abdestsiz olduğunu söylememişse diğerlerinin namazı aynen namazdır.

Demek ki İslâm’ın toplumsallığı böyledir. Herkes beraber olacak. Sen bir ucundan, ötekisi bir ucundan tutacak öyle değildir. Herkes işin başından sonuna

sorumludur. Yemek yapmadaki sorumluluk değil ama yemek yemedeki sorumluluktur bu.

(Hocam cemaat olmayacak mıyız? Cemaate karşı mısınız? diye bir soru soruldu.)

Tamam kardeş cemaat olacağız, cemaat olmak zorundayız, buna benim hiçbir itirazım yoktur, ama bu âyet onu anlatmıyor. Onu anlatan başka âyetler var, başka hadisler var da bu âyet onu anlatmı-yor. Diyelim ki bu âyet toptan Kur'an'a sarılın diyor. Meselâ şurada otuz kişi varız. Diyelim ki bu âyet şu anda bize otuzunuz birden bu kitaba sarılın dedi. Peki bu otuzunuz birlikte sarılından kasıt ne? Otuzunuz birleşin ve buna sarılın. E peki ben sarılmadım siz ne yapacaksınız? Yirmi dokuzunuz sarılacaksınız. Peki yirmi dokuzumuz yamuk davrandık diyelim sen ne yapacaksın? Sen başka çaren yok yalnız sarılacaksın değil mi? Başka ne yapacaksın da? Yâni Kur'an'a sarıl-ma işi bir kişinin işi değil, bir kişi bunu beceremez, on kişi olmaz, yüz kişi olmaz, efendim bin kişi olacaktır diye bir âyet var mı? Veya bu âyette böyle bir mânâ var mı? Mümkün değil bu âyette böyle bir anlam yoktur. Peki o zaman hepinizden kasıt ne? Kaç kişi olunca sarılacağız o zaman?

Tamam kardeş, ben kardeşin dediğini çok iyi anladım. Ayrıca onu bana şerh etmenize gerek yok. Şimdi ben de size soruyorum: Söyler misiniz bana Kur'an'a sarılmada bir topluluk, bir sayı mı lâzım? Tamam söylüyorlar, söylüyorlar da hiç bu tarafını anlatmıyorlar. Haydi anlatsınlar da bir tür anlayalım yâni bunu. Kur'an'a toptan sarılın, hepiniz birlikte sarılın. Müslümanlığı kabul ettiğini iddia eden insanlara hepiniz buna sarılından kasıt, bu işi hepiniz yapacaksınız demektir.

Öyle değil mi? Meselâ "Yarın Ankara'ya gidin!" Kim, hepimiz mi? Evet hepiniz gidin. Peki ne demek bu? Hepiniz birlikte gidin anlamına gelebileceği gibi, herkes gitsin de nasıl giderse gitsin anlamına da gelecektir. Ve doğrusu da budur zaten. Bu söze herkes evet de dese, yarın bir tek ben gitsem tamam benimki doğrudur. Ankara'ya birlikte gidin mi? Âyet bunu da söylüyor mu? Hayır birlikte gidini söylemiyor. Yâni Kur'an'a birlikte sarılın. Kaç kişi birlikte sarılalım? O zaman bu soruyu soracağız. Kaç kişi birlikte? Dese ki âyet yanındakiyle birlikte. Öyle de dememiş bakın. Yanımdakiler sarılmayınca ben de işimi gücümü bırakıp gel ya, sen de sarılmalıydın diye onu anlatmaya başlayacağım. Ona sarılmayı bırakacağım da insanları gel buna birlikte sarılacakmışız diye anlatmaya yöneleceğim.

Eh yine bu kitabımızın şehâdeti ve beyanıyla kıyâmete kadar bu kitaba sarılmayacak insanlar olacağına göre benim işim hiç bitmeyecek ve bu kitaba sarılacak zamanım da olmayacak.

Meselâ gelin şu yemeği birlikte yiyelim. Tamam birlikte yiyelim, ama hiç kimse kabul etmiyor. Hiç kimse yanaşmıyor o yemeği yemeyi. Sadece bir ben varım, ne yapacağım o zaman? Kaç kişi birlik yiyeceğiz? Sonra bunun sınırı ne? Kaç kişi beraber olmalıyım? Bu insanlar yanaşmıyorlar benimle beraber olmaya. Gelsinler beraber sarılalım haydi. Herkes ne diyecek o zaman? Tamam herkes gelsin benimle beraber olsun. Gelin birlikte sarılalım. Yıllardır çağırıyoruz bu insanla-rı. Hani kim geliyor?

Öyleyse arkadaşlar şu, mevcut birleşelim sözü İslâm'da yoktur. Öyle bir birleşme olmaz. Herkes diyor ki gelin birleşelim. Peki nerede birleşeceğiz? Onun anlayışında, onun cemaatinde, onun liderliğinde, onun emirliğinde. Hayır böyle bir birleşme olmaz. Neyle birleşelim olur? Nerede birleşelim olur? Kur'an'la birleşelim olur, Kur'an'da birleşelim olur. Mesele bu değil mi zaten? E şimdi ben bununla bileştim mi, sen de bununla birleştin mi tamam biz bir ve beraber olduk de-mektir. Peki cemaat olmayacak mıyız? Cemaat olamaya engel mi bu âyetler? Hayır, cemaat olmaya engel âyet olmaz.

Arkadaşlar İslâm cemaat ister. İslâm cemaattan yanadır. Kaç tane müslüman varsa onlar hepsi bir cemaattır. Yeryüzünde Allah'ın dinine sahip olduğunu iddia eden, Allah'a iman ettiğini iddia eden, ben de müslümanım diyen bütün insanlar cemaattır. İslâm cemaatinin üyesidir.

Ve işte o cemaata Kur'an diyor ki haydi Kur'an'a sımsıkı sarılın, hepiniz sarılın. Öyle bir grubunuz Kur'an'a sarılsın, Kur'an'la beraber olsun, Kur'an'la meşgul olsunlar, din adamları gibi, ama bir kısmı da başka şeylerle meşgul olsunlar değil. Ey cemaat, ey İslâm cemaatı siz hepiniz Kur'an'a sımsıkı sarılın demektir bu. Böyle yapınca, herkes Kur'an'a sarılınca cemaat olmaz mı? Cemaat oldun zaten. Müslüman oldun mu cemaat oldun zaten. Müslüman oldu mu bir kişi, artık o İslâm cemaatının bir üyesidir. Allah'ın Resûlü tek başına sarıldı Kur'-an'a, sonra Hatice'yle iki kişi oldu İslâm cemaatı, Aliyle üçe çıktı, Ebu Bekir'le dörde çıktı ve bugün bu cemaat dört milyara çıktı. Bir adam müslüman oldu mu o cemaatın içindedir. Bir daha yeniden cemaat kuracaksın yok yâni. İslâm'da yok bu. Cemaat içinde bir daha cemaat tefrikadır. Müslüman oldu mu bir adam Hz. peygamberden beri oluş-turulan İslâm cemaatının üyesidir. Dinden çıktı mı da bu cemaattan ayrıldı demektir. İrtidat etti demektir.

Şu anda dünyadaki İslâm cemaatı imamsız, camisiz ve ezansız bir cemaattır. Ama halîfe liderliğinde camisi, mescidi, ezanı, kitabı olan bir cemaat olmak zorundayız. Ama bu tüm İslâm âlemi içindir. Sadece burada olmaz bu iş. Burada seçtiniz mi onun dâveti bütün İslâm âlemine ulaşması lâzım. Eğer o imamın mesajı, dâveti sana ulaş-mamışsa dolayısıyla senin ona bağımlılığın da

yoktur. Şimdi meselâ ben burada seni seçtim, sen nesin yâni? Ne ifade ediyorsun? Benim temsilcimsin o kadar.

Meselâ Konya'daki müslümanlar beni temsilci seçseler ve Kayseri'deki müslümanlara gönderseler, gelin bak biz müslüman olduk siz de müslüman olmak istiyorsanız bizden haberdar olmak zorundasınız diye bir teklifle gidiş yok ki. Onlar da deseler biz de müslü-manız, bu sefer Konyalı ve Kayserili müslümanların bir başkanı olur. Hani nerede o? Bu cemaatları birleştireceğiz. Bu cemaatların oluşları, fonksiyonları birleşmeye engel zaten. Birinin bir dükkanı var, öbürünün de var, birleşiyorlar ikisinin üçünün bir dükkanı oluyor ve söz sahibi biri oluyor. Şu andaki müslümanların birliği bu. Ticari birlik gibi yâ-ni. İsterse herkes dükkanını birleştirsin buna diyeceğimiz yoktur ama bu İslâm birliği değil ben onu demek istedim. Ne diye bir araya geleceğiz? Tek başına yapamadığımız hangi iş bizi buna zorluyor? Onu bir bilelim değil mi? Para kazanmak için, parti kurmak için veya dergi çıkarmak içinse buna İslâmî mânâda cemaat denmez yâni.

Kardeşim bak ben sana soru soruyorum. Hangi âyet düşün-dürttü sana bunu? Hangi âyeti pratize ederken zorlandık da buna mecbur hissettik kendimizi? Eğer Âl-i İmrân'ın bu âyeti ise bana öyle demedi bu âyet. Kur'an dışı kaynaklı problemleri Kur'an'a çözdürmeye çalışıyoruz gibi geliyor. Yıllar yılı müslümanların teşkilatları anlatıldı, partileri anlatıldı ve bu çalışmaların müslümanlıkla ilgisi de bu âyetle kuruldu. Yâni âyetten hareketle yaşayış değil de yaşayışa uygun bulunan âyet gibi oldu. Yâni yıllar yılı müslümanların teşkilatları anlatıldı, buna delil istendi İslâm'dan ve bu âyet gösterildi. Değilse bu âyet hiç anlatılmadı bugüne kadar müslümanlara. Allah aşkına söyleyin bu âyeti kendi başına okuyan hiç hoca duydunuz mu? Üstelik âyetin tama-mı da okunmaz, sadece baş tarafı okunur. Böyle olunca bu âyet anlatılmadı müslümanlara.

Kur'an'ın tümüne sarılın, ya da Kur'an'a tümünüz sarılın. Ama bu birbirinizi bekleyin de öyle sarılın demek değil. Meselâ büyük bir ağaç kaldırılacak. Denildi ki bu ağacı kaldırın. Hepimize bir emirdir bu. Bu emri ben kendime bir emir kabul edersem gidip kaldırırım, kaldırmaya çalışırım. Ben bunu kendime bir emir kabul edip var gücümle kaldırmaya çalışmışım ama gücüm yetmemiş kaldıramazmışım. Eh o beni ilgilendirmez ki, ben kaldırmaya uğraşırım. Eğer sen de, sen de bu işi kendine emir biliyorsan, siz de gelirsiniz ve yardımlaşırız o za-man. Ama yine de yapılan iş nedir? Herkes kendi kaldırır değil mi? Yâni ben kendi imanımla, kendi samimiyetimle, kendi kaldırmamla sorumluyum ve diğerleri de aynısıyla sorumludur diyoruz.

Allah'ın ipinin tümüne birden sımsıkı sarılın ve tefrikalaşmayın. Allah'ın kitabıyla tefrikalaşmayın. Allah'ın kitabından ayrılmayın. Kitap-la tefrikalaşmayın, kitapla ayrışmayın. Kitabı kendinizden, kendinizi kitaptan ayırmayın. Sürekli kitapla beraber olun.

Şimdi tekrar peygamber hadisine dönelim. Ne diyordu Allah'ın Resûlü? Kur'an gökten yeryüzüne indirilmiş bir iptir ve ona sımsıkı sarılın diyordu Allah'ın Resûlü. Bakın burada da deniyor ki sakın ondan ayrılmayın. Buna sımsıkı sarılın ve bundan ayrılmayın. Değilse birbirinize sımsıkı sarılın ve birbirinizden ayrılmayın değil mânâ. Ama yıllar yılı hep öyle anlatılmış, hep öyle anlamadan yana bir tavır sergilenmiş. Aman ey müslümanlar, birbirinize sımsıkı sarılın ve sakın tefrikalaşıp birbirinizden ayrılmayın şeklinde anlaşılmış.

Arkadaşlar bu âyetten bu mânâ, birbirinize sımsıkı sarılın anla-mı hiç çıkmıyor. Yâni gerçekten çok tuhaf bir şey. Meselâ bu otobüse binin ve ondan hiç ayrılmayın, demek gibi bir laftır bu. Yâni otobüse bindiyse, otobüsten inmezse adam zaten otobüsten ayrılmaz. Öyleyse eğer ben bu kitaba sarılmışsam bundan ayrılmamalıyım. Benim bu kitaptan ayrılığım reddediliyor. Fırka olmak demek, Kur'an'la fırkalaşmak demektir. Yani hayatta Kur'an bir yan ben bir yan olmam demektir. Kur'an bir vadide, ben başka bir vadide yaşıyorum demektir. Kur'-an'dan kopuk bir hayat yaşıyorum demektir ki işte menedilen budur. Değilse birbirimizle fırka zaten olacağız.

Hani Beyyine'de deniliyordu ki: İnsanlara beyine ulaşınca kitap ve sünnet ulaşınca, onlar ikiye ayrılacaklar, ya şerru'l beriyye veya hayru'l beriyye olacaklar. Zaten Kur'an insanları ayırmak için gelmiş. Kur'an'la insanlar ayrılacaklar. Kur'an'la kimileri saparken kimileri de yol bulacaklar. Kur'an'ın ayırdığı insanla ben mecburen ayrılacağım. Ne yapayım ki ben bununla ayrılmayacağım? Kur'an'ın ayrıl dediği insanla benim beraberliğimin ne anlamı var? Ne yapacağım da onunla tefrikaya düşmeyeceğim?

Meselâ şuradaki arkadaşlarımızdan hepimiz beraber bir konu-da vahye dayanmayan, ama diğer vahyi bilgilerimizin senteziyle, analiziyle bir fikre ulaşmıştık. Meselâ karar verdik ki yarın hemen bir teşkilat kuracağız veya hemen bir gazete çıkaracağız, demiştik diyelim. Sonra Kur'an okumaya devam ettik ve okuduğum bu son bölümle anladım ki bu yanlışmış, anladınız ki bu yanlışmış, ama farz edin ki şu arkadaş bunu anlamadı, hayır illa da bu olacak diye diretti. Peki şimdi ben ne yapacağım? Ondan ayrılmayacağım mı? Mecburen ayrılacağım, ama ben neden ayrılmayacağım? Bundan, bu kitaptan ayrılmayacağım.

İşte tefrikaya düşmeyin derken istenen budur. Yâni bununla tefrikalaşmayın demektir. Birbirimizle tefrika mecburen olacak, hattâ Allah'ın Resûlü buyuruyordu ki ihtilâf oluverince sizin yapacağınız iş sünnete müracaat etmektir.

Cenâb-ı Hak da Nisâ sûresinin 59. âyetinde öyle diyordu:

“Ey İnananlar! Allah'a itaat edin, Peygambere ve sizden emir sahibi olanlara itaat edin. Eğer bir şeyde çekişirseniz, Allah'a ve âhiret gününe inanmışsanız onun hallini Allah'a ve peygambere bırakın.

Aranızda her hangi bir konuda bir ihtilâf, bir niza, bir anlaşmaz-lık söz konusu olursa meseleyi Allah ve Resûlüne arz edin. Bir şey Allah ve Resûlüne arz edince karşımıza üç durum çıkar:

1-) Ya bu arz edilen konunun reddi karşımıza çıkar, yâni böyle bir konunun İslâm'da yeri yoktur der ve ikimiz de susarız.

2-) Veya ikimizi de reddeder,

3-) Veya iki tarafı da kabul eder, ikiniz de doğrusunuz der, o zaman ha, seninki de doğruymuş benimki de doğruymuş arkadaş deriz.

Öyleyse mesele Kurana sarılmak ve ondan ayrılmamak, onunla tefrikalaşmamaktır. İşte bu âyette istenen budur bizden. Nitekim iki üç âyet sonra gelecek ve orada diyecek ki Rabbimiz; sakın ha şol kimseler gibi olmayın ki onlar tefrikaya düştüler,ayrıştılar, ihtilâfa düştüler, muhalif ve muhtelif oldular. İşte birbirinizden ayrılmayın emri orada gelecek. Burada Kitaptan kendinizi ayırmayın buyuruluyor. Evet tefrikalaşmayın bu kitapla, çünkü:

Şöyle bir hatırlayın, bir düşünün Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetlerini. Birbirinize düşmandınız da, Allah sizin kalplerinizin arasını uzlaştırdı. Onun nimeti sayesinde kardeş oldunuz. Bir ateş çukurunun yanında idiniz de, Allah sizi oradan kurtardı. Allah, doğru yola erişesiniz diye size böylece âyetlerini açıklar.

Bir düşünün hele, Allah size bu son elçisini, bu son kitabını göndermeden önce ne haldeydiniz? Sizler birbirinize düşmandınız da, bir çöle, bir bataklığa, bir çıkmaza, bir dalganın içine, bir kavganın içine sürükleniyordunuz, gidişiniz ateşe, cehenneme doğruydu da Allah sizi bu gidişten kurtardı.

Bu âyetlerin gelişinden önce Evs düşmandı Hazrec'e, Hazrec kanlı-bıçaklıydı Evs'le. Her kabile birbirine düşmandı. Kimin kimi öldürdüğü, kimin kime düşman olduğu, kimin ne yaptığı belli değildi. Allah bir kitap ve bir peygamber gönderdi onlarla sizin kalplerinizi birbi-rine ülfet ettirdi de ateşten bir çukurun kenarından döndürdü sizi. Mekke'de, Medine'de ve tüm dünyada insanlık ateşten bir yarın kenarına kadar gelmişti. Tüm dünyada insanlar birbirlerini yemekle meşguldü. Menfaatleri sebebiyle insanlar sanki bir kurt gibi birbirlerine saldırır hale gelmişti. İşte böyle bir durumda rahmeti bol olan Rabbi-miz bir peygamber gönderdi, ona vahyini indirdi de insanlar kardeşler oldular.

Gelmeseydi peygamber, inmeseydi vahiy nice olurdu bu in-sanlığın hali? İşte bir topluma Allah vahyiyle, peygamberiyle böyle hi-dâyet eder. İşte bir topluma Allah böyle acır. İşte bir toplumu böyle adam eder. Söyleyin, eğer Rabbimizin vahyi gelmeseydi bu insanlar kardeş olurlar mıydı? Ne büyük bir nimet değil mi bu?

Siz düşmanlardınız da Allah sizin kalplerinizi te'lif etti, ülfet kazandırdı, birleştirdi, yâni yakınlaştırdı, birbirinizle anlaşabilecek hale getirdi sizi. Arkadaşlar, gerçekten çok garip bir iş. Tam Allah'ın gücü-nü, kudretini, yüceliğini anlatan bir âyet, bir iş. Yâni şu anda bir adam-la kalbiniz ısınıveriyor. Nasıl oldu bu iş? Neden oldu? Bilmiyorsunuz ama ısınıyor işte. Birisiyle de birden soğuyorsunuz. Yıllarca can ciğer beraber olduğunuz biriyle de bir anda soğuyuveriyorsunuz. Diyor ki Allah işte hatırlasanıza sizin kalbinizi ben ısındırdım birbirinize de:

Böylece Allah'ın nimeti sayesinde sizler kardeş oldunuz. Fakat âyetin arkası gerçekten bize müthiş bir darbe indiriyor:

Ama hatırlasanıza, sizler bir ateş çukurunun hemen kenarında idiniz de oradan biz sizi kurtardık. Arkadaşlar, bizler şımarık insanlarız biraz. Karşımızdaki insanlar bizim yaptıklarımızı yapmak şöyle dursun, düşünemiyorlar bile. Onlara yaptıklarımızı anlatıyoruz anlayamıyorlar bile. Yâni bırakın yapmayı anlama boyutuna bile ulaşamamışlar diyoruz ve bizde o noktada biraz şımarıklık oluyor.

Ya da adam henüz bilmiyor, anlamıyor, anlayamıyor, yanlış yapıyor diye vurup geçiyoruz adama. Tekfir edip geçiyoruz adamı. Halbuki bir vakitler biz de öyle değil miydik? Bunu hiç hatırlayamıyoruz. Bir zamanlar bizler de Kur'an sünnetten habersiz bozuk düzen bir hayatın sahibi değil miydik? Nasıl dünümüzü unutuyor da dünkü bizim durumumuzda olanları silip geçebiliyoruz?

Veya düşünün ki şu anda biz yarın düzelteceğimiz konuda onunla aynı durumdayız. O, o konuda öyleyse, biz de öteki konuda aynı durumdayız. Ee öyleyse biraz insaflı davranalım. Meselâ eğitim ayrı şeydir, İslâm'ın çizgisine girdikten sonra ceza vermek ayrı şeydir de, ilgiyi kesme noktasında diyorum ben. Meselâ, yeni İslâm'a kazandırdığımız birisi verdiği bir sözü tutmasa aldırış etmeyiz, yenidir deriz ve affederiz. Adam söz verir gelmez, bir daha gideriz, anlamaz, bir daha anlatırız, yan çizer bir daha uğraşırız filân. Ama üç-beş sene beraber olduktan ve bu işi anladıktan sonra gelmedi mi tamam canına okuruz. E tamam uyaralım ama canına da okumayalım yâni.

Değil mi? Uyaralım, yapma diyelim, bak bu nifak alâmetidir diyelim, imanını tehlikeye götürüyorsun diyelim ayrı şey. Yâni uyarıdan hiç vazgeçmeyelim çünkü o bizim kardeşimizdir, onun cehenneme gidebilme olasılığına hiç göz yummayalım, ama onun dışında da hepten silivermeyelim, atıvermeyelim, vuruvermeyelim.

Bilelim ki bir vakitler biz de öyleydik. Ya da biz de, kimi düzelti-lecek konularda hâlâ öyleyiz. Elbette o hep öyle sürecektir. Yâni bizim de eksikliğimiz olabilecektir. Demek ki ateş çukurunun kenarındaydınız da Allah sizi kitabı ve peygamberiyle ondan kurtardı.

Arkadaşlar, şu anda bizler, şu anda tüm dünya insanlığı bu nimete ne kadar muhtacız değil mi? İşte şu anda bizler de parça parçayız. Şu anda tüm dünya insanlığı düşmanlıklar içinde, birbirlerini yiyecek bir duruma gelmişler. Kardeşin kardeşe, babanın evlâda hayrının olmadığı bir dünyada yaşıyoruz. Bir uçurumun kenarında bulunuyoruz. Tıpkı bu âyetlerin gelmesinden önceki günlerine döndü insanlık. Ama işte şu anda o insanları kardeş yapan, o insanları dirilten Allah'ın âyetleri hâlâ aramızdadır. Allah'ın âyetleri hâlâ canlıdır. Rasûlullah efendimizin sünneti bilgi olarak aramızdadır.

Öyleyse gelin ey insanlar, dünküler gibi Allah'ın bu âyetlerine sarılalım. Allah'ın kitabına sarılalım. Kendimizi bir an olsun kitaptan, kitabı da kendimizden ayırmayalım. Kitapla birlik olalım. Kitapla tefrikalaşmalarımıza bir son verelim. Peygamberle birlik olalım. Bu kitaba ve peygambere sarılan o insanlar nasıl kardeş olmuşlar, nasıl hidâyet bulmuşlar, nasıl uçurumun kenarından dönmüşlerse, nasıl yeryüzünün en azîz ve şerefli insanları haline gelmişlerse, dünyada zillet ve meskenetten, âhirette de cehenneme gidişten nasıl kurtulmuşlarsa, gelin bizler de tıpkı onların yaptıkları gibi uçurumun kenarında bize el uzatan şu çağrıya, şu kitaba, şu peygambere evet diyelim.

Gelin akıllarımızı başlarımıza alalım da vakit geçmeden yeni-den Allah'a dönelim. Yeniden kitaba dönelim. Yalnız Allah'ı Rab bilelim. Birbirimizi Rabler, kullar edinmeyelim. Hepimiz kullar olarak Rab-bimizin dâvetine yönelelim. Allah'ı bırakıp da başka başka yollara git-meyelim. Allah'a Allah'ın istediği kulluğa yönelelim de cennete giden yolda Rabbimizin rahmeti bize de gelsin. Rabbimiz bize de acısın ve bizi kardeşler yapsın.

İşte Allah âyetlerini böylece açıklıyor. Dün onlara âyetlerini açıklayan Allah bugün de bize açıklıyor. İşte Allah böylece âyetlerini ayan beyan hale getirir belki siz böylece hidâyet bulur, yol bulursunuz diye. Elverir ki bizler bu açıklananlara kulak verip yol bulalım. Peki nasıl yol bulalım? Nasıl yapalım öyleyse biz? Şöyle:

104. "Sizden, iyiye çağıran, doğruluğu emreden ve fenalıktan meneden bir cemaat olsun. İşte başarıya erişenler yalnız onlardır."

Siz bir ümmet oluşturun. Sizden bir ümmet çıksın, bir topluluk bulunsun. Dünya üzerinde sizin ümmetiniz şu özellikleri taşısın. Sizin ümmetiniz, topluluğunuz şöyle olsun, şu özellikleri taşısın: Tüm dünyaya, tüm dünya insanlığına şahitler olsun bu toplumunuz. İnsanları hayra çağırsın, hayra dâvet

etsin, iyiliği emretsin, kötülükten menetsin. İşte hem dünyada hem de Ukba'da felaha erenler, kurtuluşa erenler, başarıya ulaşanlar onlardır.

Mutlaka sizden bir grup insanları hayra çağırsın, hayra dâvet etsin, hayra çağrıda bulunsun, hayra dâvetiye çıkartsın, hayrı çağırsın, hayrı çağrıştırsın. Kendilerini görenler hayrı, hakkı hatırlasınlar. Sizden bir grup marufu emretsin, tevhidden yana olsun, tevhidin amiri bulunsun, münkeri de nehy etsin, İslâm'ın istemediği küfrü ve şirki nehy etsin, küfrü ve şirki ortadan kaldırmaya çalışsın.

Müslümanlar olarak bizim böyle olmamızı istiyor Rabbimiz. Arkadaşlar, gerçekten şu anda kötülüklerin, kötülerin, kötülük taraftarla-rının, kötülüğe çağıranların çoğaldığı, iyilerin, iyilik taraftarlarının, iyili-ğe çağıranların çok az olduğu, pislerin, kötülerin tüm dünyayı egemenlikleri altına aldıkları bir dünyada, hayrın, iyiliklerin unutulup şerrin hayır diye kabul gördüğü bir dün-yada insanlık buna ne kadar muhtaç değil mi?

Öyleyse gelin böyle bir dünyada bir topluluk olalım, bir topluluk oluşturalım. Allah'ın istediği gibi insanları hayra, hakka dâvet eden, hayrı gündeme getiren, hayrı yaşayan, hayrı pratikte gösteren bir topluluk olalım. Allah ve Resûlünün maruf dediği, iyilik dediği bir hayatın kavgasına soyunalım. İnsanların cennet yollarını açıp cehennem yollarına barikatlar koyalım. İnsanların farkında olmadan süratle ateşe doğru sürüklendikleri bir dünyada kollarımızı makas gibi açarak durun kalabalıklar, bu yol çıkmaz sokak, nereye gidiyorsunuz? Bu gidişiniz sizi ateşe götürüyor. Gelin işte Allah yolu buradadır. Gelin cennet buradadır, cennet yolu buradadır, felaha erenler buradadır, dünyada da âhirette de başarıya ulaşanlar buradadır diyelim.

Demek ki marufu emredecek ve münkeri nehy edeceğiz. Ama her şeyden önce biz marufu ve münkeri bilmek zorundayız. Neyin maruf, neyin münker olduğunu bilmeliyiz ki birini emredip, ötekisini menetme imkânımız olsun. Müslümanın evvela maruf ve münker bilgisine sahip olması gerekir. Bilmezsek Allah korusun maruf diye mün-keri emretmeye kalkarız, münker diye marufu nehy etmeye kalkarız.

O halde bizler, önce münkerin ve marufun ne olduğunu bilme-liyiz. Bilmeliyiz ki, maruf ve münkeri bir tavır ortaya koyabilelim. Peki o zaman nedir münker? Nedir maruf? Arkadaşlar, münker; dinin hoş görmediği doğru bulmadığı, Allah ve Resûlünün haram kabul ettiği, kerih gördüğü her şeydir. Haramlardan mekruhlara kadar dinin tasvip etmediği menhiyatın her çeşidine İslâm literatüründe münker denmiştir. Bunun zıddı olan yâni dinin meşru ve doğru kabul ettiği, güzeldir dediği her şeye de maruf denir.

Öyleyse münkerin ve marufun tesbitinde kıstas vahiydir. Hakkı da bâtılı da, iyiyi de kötüyü de, kârı da, zararı da, marufu da münkeri de, hidâyeti de dalâleti de, hidâyette olanı da, dalâlette olanı da en iyi bilen Allah olduğuna göre bu konuda kıstas vahiydir. Bize düşen de öyleyse her şeyi bilen âlim ve her şeyden haberdar olan Habir olan, Hakim olan Allah'ın yargısını ve Allah adına konuşan Rasûlullah efen-dimizin değerlendirmesini temel kabul edip onun dediği gibi yaşamak zorundayız. Allah ve Resûlünün maruf dediklerini maruf, münker dediklerini de münker bilmek zorundayız.

Çünkü daha önce de söylemiştim, insanlar ister çoğunluk olsunlar, ister azınlık olsunlar, onların hiç birisinin bu konularda hüküm verme ve değerlendirme hakları da güçleri de yoktur. Tüm yeryüzü in-sanlığı toplansalar, hattâ cinleri de yardıma çağırsalar şu iyidir, şu kötüdür, şu hakdır şu bâtıldır, şu kârdır, şu zarardır, şu münkerdir bu maruftur demeye hakları yoktur. İyiliklerin ve kötülüklerin tesbitinde, hakkın ve bâtılın tesbitinde, münkerin ve marufun tesbitinde kıstas insanlar değil, toplum değil vahiydir. Vahyin maruf dediği maruftur, münker dedikleri de münkerdir. Bu konuda söz söyleme hakkı sadece Allah ve Resûlüne aittir.

Madem ki münkerin ve marufun tespitinde temel kriter vahiydir. O halde münkeri ve marufu tanıyabilmek için vahyi bilmek zorundayız. Sürekli Kur'an ve Sünnetle beraber olmak zorundayız. Münkeri ve marufu tanımanın yolu kitap ve sünneti tanımaktan geçer. Bunları tanıdığımız nisbette biz münkeri ve marufu tanıma imkânı bulabileceğiz demektir.

İnsanları iyiliğe, doğruluğa çağırmak ve münkerden nehyet-mek konusunda birkaç da hadis okuyalım inşallah.

Bedir'e katılan ve Ensardan olan Ebu Mesud Ukbe İbn-i Amr (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Kim bir hayra ve iyiliğe kılavuzluk ederse ona hayrı işleyenin sevabı kadar sevap vardır."

(Müslim, İmare 133)

Ebu Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"İnsanları doğru yola çağıran kimseye kendisine uyanların sevabı gibi sevap verilir. Ona uyanların sevap-larından da hiçbir şey eksilmez. Başkalarını sapıklığa ça-ğıran kimseye de kendisine uyanların günahı gibi günah yazılır, ona uyanların günahlarından da hiçbir şey eksil-mez."

(Müslim, İlim 16)

Ey müslümanlar, insanları hayra çağırın, marufu emredip, münkerden nehy edin ve zinhar:

105. "Kendilerine belgeler geldikten sonra ayrılan ve ayrılığa düşenler gibi olmayın. büyük azap onlaradır.

Şu tefrikaya düşenler gibi olmayın. Şu fırkalaşanlar, ihtilâf edenler, tefrikaya düşenler, birbirlerine düşenler gibi, ihtilâf edip birbirlerine muhalif ve birbirlerine muhtelif tavırlar içine girenler gibi olmayın. Ayrılanlar, parçalananlar, ayrımcılıktan yana olanlar gibi olmayın.

Dini parçalayanlar, kitabı parçalayanlar, peygamberi, peygam-berleri parçalayanlar, hayatı parçalayanlar, toplumu parçalayanlar gibi olmayın.

Dini parçalayıp hayatın bazı alanlarında, Allah'ın dinini, öteki alanlarında da, başkalarının dinlerini, başkalarının hayat programlarını uygulayanlar gibi olmayın.

Kitabı parçalayıp her bireri kitabın bir bölümünü bayraklaştıranlardan, her bireri kitabın bir bölümüne sarılıp kendilerini de parça parça edenler gibi olmayın.

Peygamberi parçalayıp, onun hayatının, onun sünnetinin bir bölümünü kabul edip bir bölümünü reddedenler gibi olmayın. Peygamberleri parçalayıp, bir kısmına inanan bir kısmını reddedenler gibi olmayın. Peygamberin şu yönüne tamam, ama şu yönünü kabul edemeyiz diyenler gibi olmayın. Ona iki şahsiyet izâfe edenler gibi olmayın.

Hayatı parçalayıp bir bölümünde Allah'ın kulu, öteki bölümlerinde başkalarının kulu olanlar gibi olmayın. Hayatın her bir alanında Allah'ın kulu olduğunuzu unutmayın.

Dini parçalamayın. Hiçbiriniz diğerinden ayrı bir dinin, ayrı bir dünyanın insanı değilsiniz. Atanız Adem müslümandı, Ananız Havva müslümandı, İbrâhim (a.s), İshak (a.s), Yâkub (a.s) ve Onun oğulları müslümandı. Mûsâ (a.s), Îsâ (a.s) müslümandı. Muhammed (a.s) da müslümandı.

Öyleyse gelin ey insanlar, yahudi'siyle, hıristiyanıyla müslü-manıyla, ey insanlık hepinizin dini birken, hepinizin Allah'ı birken böyle İslâm'ı bırakarak, peygamberler yolunu bırakarak, her bireriniz ayrı ayrı isimlerle, ayrı ayrı cemaatlerle fırkalaşmayın, gruplaşmayın. Allah birdir, din birdir, peygamberiniz birdir, kıbleniz birdir, kitabınız birdir. Hal böyleyken nasıl oluyor da, böyle

parça parça olursunuz? Nasıl oluyor da, dini parçalıyorsunuz? Nasıl oluyor da, kitabı parçalıyorsunuz? Nasıl oluyor da hayatı parçalıyorsunuz?

Nedir bu hayatınız böyle? Namazda birleşiyorsunuz da, sosyal hayatta ayrılıyor musunuz? Namazda Rab Allah da, sosyal hayatta Rab başkaları mı? Namazın Rabbi, hayatın Rabbi değil mi? Yoksa namazdaki kıbleniz ayrı da, hayatın kıblesi ayrı mı? Namazın kıblesi hayatın kıblesi değil mi? Orucun Rabbiyle, hukukun Rabbi ayrı mı? Haccın Rabbiyle, sosyal ve siyasal yasaların Rabbi ayrı mı? Namazda ayrı bir Rabbi ama kılık kıyafette ayrı bir Rabbi mi dinliyorsunuz? Birden çok Rab kaynaklı bir hayat yaşayarak hayatı parçalamadan yana mısınız? Ayrı ayrı gruplarla, ayrı ayrı isimlerle, ayrı ayrı cemaatlerle kendi kendinizi niye parçalıyorsunuz? İslâm cemaati size yetmiyor mu? İslâm cemaatinin üyesi olmak yetmiyor mu? Müslüman ismi size yetmiyor mu?

İsimlerin, mensubiyetlerin en şereflisi Allah katında din İslâm iken niye kendinize başka başka isimler bularak böyle gruplaşmalar içine giriyorsunuz? Yapmayın bunu. Allah katında hak din, tek din İslâm'dır ve sizin isminiz de isimlerin en şereflisi olan müslümandır. Kabirde de bununla çağrılacak, bununla sorgulanacak ve bununla kurtulacaksınız.

Öyleyse niye bu sizden önceki ehl-i kitap gibi asıldan, kökten ayrılıp fırkalaşmadan yana bir tavır sergiliyorsunuz? Hocanız mı bu ehl-i kitap sizin? Bir düşünsenize, tüm müslümanlar olarak namazda ayrı ayrı kıblelere mi yöneliyorsunuz? Ayrı ayrı Rablere mi kulluk ediyorsunuz? Ayrı ayrı kitaplara, ayrı ayrı peygamberlere mi iman ediyorsunuz? Hal böyleyken bu parçalanmanızın sebebi nedir? Yoksa Allah'ı bırakıp da kendinize ayrı ayrı tanrılar mı buldunuz? Yoksa peygamberinizi bıraktınız da kendinize ayrı ayrı önderler, örnekler mi bulup, her bireriniz onların peşinden mi gidiyorsunuz? Yoksa kitabınızı bıraktınız da, her bireriniz kendinize yeni yeni kitaplar bulup onlarla mı amel ediyorsunuz?

Daha önce kitap ehli kendilerine Beyyinât geldikten sonra, kendilerine Allah'tan apaçık deliller geldikten sonra sapıttılar, ayrıştılar, sakın ha sizler onlar gibi olmayın. Peki ne demek bu? Arkadaşlar bu şu demektir: Ey müslümanlar, sakın ha sakın sizler Kur'an'la beraber olduktan sonra, size Rabbinizden gün kadar açık âyetler geldikten sonra kitaptan ayrılıp, kitabı terk edip, kendinize ayrı ayrı yollar edinmeyin, kendinizi ayrı ayrı gruplar etmeyin artık. Kur'an'la birleşin, Kur'-an'la bütünleşin demektir.

Demek ki insanlar kendilerine Beyyinât geldikten sonra tefrikaya düşmüşler, kimisi kabullenenler kimisi ayrılanlar olmuş. Kimisi kitabın istediği hayatı yaşayanlar, kimileri de kitapsız bir hayatı tercih edenler olmuş. Semûd için de öyle deniyordu:

“Andolsun ki, Semûd milletine kardeşleri Sâlih'i "Allah'a kulluk ediniz" desin diye gönderdik. Hemen birbirleriyle çekişen iki zümreye ayrıldılar.
(Neml 45)

Sâlihi kardeşleri Semûd’a sadece Allah’a kul olsunlar diye gönderdik de, bir de bakmışsın ki onlar, birbirine hasım iki grup oluvermişler. Yâni bu tefrika, bu feriykan hep olagelmiştir, ondan kaçına-mayacağız, ama zinhar Kur’an’la tefrika oluşturmamaya çalışacağız, Kur’an bir yana biz bir yana olmayacağız inşallah. İşte bizden istenen de budur bu âyetlerde.

Böyle olanları çok elim ve dayanılmaz bir azabın beklediğini bir an bile hatırımızdan çıkarmayacağız.

106. “O gün birtakım yüzlerin ağaracağı ve bir-takım yüzlerin ka-raracağı bir gündür. Yüzleri kararanlara: “İnanmanızdan sonra inkâr eder misiniz? İnkâr et-menizden dolayı tadın azabı” denecektir.”

Bir gün gelmiş ki yüzler bembeyaz, bir gün gelmiş ki yüzler kapkara. Kimilerinin yüzü başarılarından ötürü, kazançlarından ötürü parıl parıl parlar, ama kimilerinin yüzleri de kayıplarından ötürü, hüsranlarından ötürü suspus olmuş, simsiyah kesilmiştir.

Yüzleri simsiyah kesilenlere denilir ki, sizler imanlarınızdan sonra küfre mi düştünüz? İman ettikten sonra küfre mi döndünüz? “Gâlû belâ” diye bilinen misâklarınızdan, Allah’a verdiğiniz sözleriniz-den dönüp de sonra küfre mi düştünüz? Allah’ı Rab kabul ettiğinizi ikrar ettikten sonra kâfir mi oldunuz? Veya dünyada müslüman olduktan sonra yahudi ve hıristiyan mı oldunuz? Girdiğiniz dinlerinizden irti-dat mı ettiniz? Hz. Mûsâ’ya iman ettikten sonra tekrar gerisin geriye dönüp küfrettiniz ha? Îsâ’ya ve İncil’e inandıktan sonra küfre döndünüz ha? Mûsâ ve Îsâ (a.s)’ların yolunu, dinini terk edip de başka yollara gittiniz ha? Muhammed (a.s)’a ve Ona indirilen kitaba iman ettikten sonra kitabı ve peygamberi bırakıp da başka başka yollara gittiniz ha?

Veya dünyada önce zâhiren müslüman göründünüz de, diliniz-le iman ettik dediniz de, hayatınızla bu imanlarınızın aksini mi yaşadı-nız? Haydi öyleyse kâfir oluşunuzdan ötürü tadın azabı. Yapılacak şey miydi bu sizin yaptığınız? Hiç insan Mûsâ (a.s)’ın yolunu, dinini, Îsâ (a.s)’ın yolunu, dinini, Muhammed (a.s)’ın dinini bırakır da başka başka yollara gider mi? İnsan kendi ismini, kendi özelliğini, kendi peygamberini, kendi kitabını bırakır da hevâ ve heveslerine uyar mı? Allah’ın dinini bırakır da kendi kendine din belirlemeye kalkar mı?

107. “Yüzleri ağaranlar ise Allah'ın rahmetinde-dirler. Onlar orada temellidirler.”

Ama yüzleri bembeyaz olanlara, dünyada apaçık âyetlerle aydınlık bir hayat yaşayarak öbür tarafta da, Allah'ın aydınlatmasıyla ay-dınlanmış olanlara, aydınlık bir hayata ermiş olanlara gelince, işte onlar rahmet icre ebediyen orada, cennette kalacaklardır. Orada üzüntü, huzursuzluk, sıkıntı yüzü görmeyecekler. Dünyada aydınlık taraftarları, nûr taraftarları orada da aydınlık bir hayatın sahibi olurlarken, dünyada karanlık işlerin adamları, karanlığa talip olanlar, pis işlerden hoşlananlar, Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaktan uzaklaşarak kendi kendilerine zulmedenler, zulmetten yana olanlar da karanlık bir hayatın sahibi olmuşlardır.

108. "İşte bunlar, ey Muhammed, sana doğru olarak okuduğumuz Allah'ın âyetleridir. Allah hiç kimseye zulmetmek istemez."

İşte bunlar Allah'ın âyetleridir ki, biz onu sana hak ile okuyoruz. Ne müthiş bir şeref değil mi? Okuyan kim? Allah. Okunan kim? Muhammed (a.s). Şu anda okuyan kim ben? Okuyan kim? Sizler. Okunan kim? Müslümanlar. Bizler için şereflerin en büyüğüdür bu. Bu şerefe nail olmak istiyorsanız sizler de okuyun birilerine bu âyetleri.

Allah peygamberine okuyor bu âyetleri. Hem de hak olarak, hukuk olarak, uygulanması gereken yasa olarak okuyor. İşte hak bilgi, doğru bilgi budur, işte izzet budur, şeref budur. Rabbimizin elçisine ve onun şahsında bizlere okudu bu hak âyetleri. Ve bu hak âyetlerin dışında kesinlikle hak bir bilgi yoktur. Bundan daha güzel hak bir yasa yoktur. Bu âyetlerden daha güzel bir hukuk olur mu? Bu âyetlerin istediği hayattan daha güzel bir hayat olur mu? Bundan daha üstün bir nimet olur mu?

Öyleyse ey müslüman, sen sana izzet ve şeref kazandıracak, seni en doğru bilgiye ulaştıracak bu Allah âyetlerini bir kenara bırakıp da başka şeyleri, başkalarının âyetlerini, başkalarının kitaplarını, şeytanların vahiylerini nasıl okursun? Allah'ın kitabını bırakıp da nasıl onların bilgileriyle bilgilenmeye çalışırsın? Yakışıyor mu sana bu? Allah'ın bizzat, elçisine okuduğu bu âyetleri sen nasıl okumazsın? Nasıl olur da, bu kitabı gündemine almazsın sen? Nasıl bu kitaptan uzak bir hayat yaşayabilirsin? Nasıl kitapsız bir gün geçirebilirsin? Senin dünyan, senin ticaretin, senin evin, senin atın, araban bu kitaptan daha mı önemli ki, onlar bu kitapla beraberliğini engelleyebiliyorlar?

Şu sanat tanrıları, şu ekonomi tanrıları, şu oyun eğlence tanrıları bu kitaptan daha mı değerli ki hep onları gündeme getiriyorsun da bu kitabı gündemine almıyorsun? Rabbinin bu kitabını okumadan nasıl bir hayat yaşayabiliyorsun? Allah'ın bu hak olan âyetleri şu dünyandaki zavallı, âciz insanların sözlerinden, yasalarından daha mı de-ğersiz ki, onlarınkiyle

ilgileniyorsun da Rabbinin âyetleriyle ilgilenmi-yorsun? İnsanlar için bundan daha büyük bir zillet olur mu? Bundan daha büyük bir ceza olur mu?

Allah kimseye zulmetmez. Allah âlemler için zulmü istemez. Kullarına zulmetmeden yana değildir. Allah âyetlerini böyle açık açık anlatmadan kimseyi sorumlu tutmaz. Ama insanlar kendi hür iradeleriyle zulmü istiyorlarsa, insanlar zalim oluyorlarsa, olmamaları gereken yerde, bulunmamaları gereken konumda olarak, kendilerini Allah'a kulluk ortamından çıkararak, kendi kendilerine zulmetmeye başlarlarsa, insanlar Allah'ın âyetlerine karşı, böyle kör ve sağır davra-narak zulmetmeye başlarlarsa, yâni insanlar zulmü isterler ve zulmü hak ederlerse, o zaman Allah da onların bu zulümlerini onaylayıverir.

Allah herkesin dünyada istediğini onaylamıştır. Bu adamlar zaten dünyada zulüm istiyorlardı. Eh Allah da bunların kendi özgür iradeleriyle tercih ettikleri zulmü onaylayınca hâşâ suçlu Allah mı?

109. "Göklerde olanlar da yerde olanlarda Allah'ındır. İşler Allah'a varacaktır."

Göklerde ve yerde sahip yalnız Allah'tır. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Göklerde ve yerde ne varsa, hepsi Allah'ın kulu ve mülküdür. Göklerdekiler ve yerdekiler hepsi, Allah'a boyun büküp teslim olmuşlardır. Madem ki her şey Allah'a teslim, peki siz kime teslimsiniz? Madem ki göklerde ve yerde her şey Allah'ındır, peki siz kiminsiniz? İsterseniz sizler öteki varlıklardan farklı davranın. İsterseniz göklerde ve yerdekilerin teslim olduğuna sizler itiraz edip kafa tutun, ama unutmayın ki, dönüş Allah'adır. Dönüşünüz Allah'adır, Onun huzurunda toplanacak ve yaşadığınız hayatın hesabını Ona ödeyeceksiniz.

Ve işte bunun yolunu, müslümanca ölebilme savaşını sürdürebilmenin yolunu, bundan sonraki âyetinde anlatacak Rabbimiz. Sûrenin bundan sonraki bölümünü tanımak için dördüncü ciltte buluşmak üzere vel hamdü lillahi Rabbil' âlemin.

ÜÇÜNCÜ CİLDİN SONU